

THROTTLED

SERIA IUBIRE PE CIRCUIT CARTEA ÎNȚĂI

AUTOAREA SERIEI-BESTSELLER
MILIARDARII DE LA DREAMLAND

LAUREN ASHER

TRADUCERE DE MARIA ADAM

ROMANCE

LEDA BAZAAR

LAUREN ASHER

THROTTLED

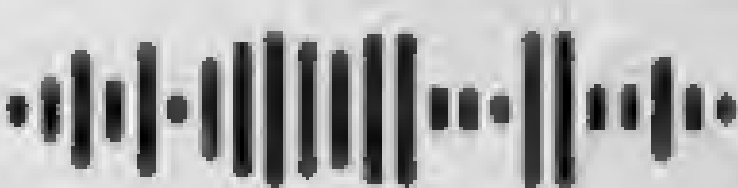
SERIA IUBIRE PE CIRCUIT CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

*Mamă,
Îți mulțumesc pentru tot,
inclusiv pentru apa sfințită
în care ai să mă scalzi după ce citești această carte.*

Playlist

God's Plan – Drake 3:19

High Horse – Kacey Musgraves 3:34

HUMBLE. – Kendrick Lamar 2:57

I Think He Knows – Taylor Swift 2:53

Antisocial – Ed Sheeran and Travis Scott 2:42

Mixed Emotions – Emily Weisband 2:40

Animals – Maroon 5 3:51

Bailando – Enrique Iglesias 4:04

Torn – Ava Max 3:18

Sorry (Latino Remix) – Justin Bieber ft. J. Balvin 3:40

Never Be the Same – Camila Cabello 3:47

Dusk Till Dawn – Zayn ft. Sia 3:59

Locked Out of Heaven – Bruno Mars 3:53

Proud – Marshmello 3:11

Anywhere – Rita Ora 3:36

Die a Happy Man – Thomas Rhett 3:47

PROLOG

Noah

ACUM DOI ANI

Inspir adânc, savurând mirosul de cauciuc și fum de eșapament înainte de a închide viziera căștii. Cu mâinile înmănușate, strâng volanul monopostului Bandini de Formula 1, degetele îmi tremură din pricina vibrațiilor motorului, iar inginerul de cursă îmi vorbește în cască. Mulțimea adunată la Marele Premiu din Abud Dhabi explodează de bucurie în timp ce echipa mea scoate încălzitoarele de anvelope. Calificarea cu succes de ieri m-a adus pe prima poziție și, câtă vreme nu o dau în bară, titlul de campion mondial va fi al meu.

Santiago Alatorre, un tânăr pilot care a intrat în Formula 1 în urmă cu doar un an, mi-a dat de furcă sezonul ăsta. Ne-am luptat tot anul, concurând pentru titlul de campion mondial.

Ori de câte ori îl înving și câștig puncte pentru campionat, are o revenire spectaculoasă și a transformat cu succes cursa din seara asta într-una de baraj.

Niciun pic de presiune.

Mă uit câteva minute la lună, până când se împrăștie toată lumea de pe pistă. Unul câte unul, semafoarele roșii se aprind deasupra mea, strălucind pe capota lucioasă, vopsită în roșu.

Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu.

Fanii așteaptă tăcuți în timp ce respir adânc, ca să-mi potolesc bătăile inimii.

Luminile se sting, dând astfel startul cursei pentru Marele Premiu. Calc pe accelerație, iar mașina o ia la goană înainte să frânez la prima curbă. Cauciucurile alunecă pe asfalt, și aud scrâșnetele celorlalți piloți din spatele meu. Dar eu nu văd decât înainte când sunt pe pistă. Suntem doar eu și mașina.

— Noah, vreau să știi că Liam Zander e în spatele tău, urmat de Jax Kingston și Santiago Alatorre. Menține ritmul și ai grijă la viraje!

Vocea șefului de echipă ajunge în cască prin radio.

Îmi apăr poziția, împiedicându-i pe ceilalți să mă depășească în viraje. Zumzetul motorului mă umple de emoție în timp ce gonesc pe o porțiune dreaptă cu peste 220 km/h. Fanii urlă când trec pe lângă ei. Calc frâna cu câteva secunde înainte de un nou viraj, iar cauciucurile moi scrâșnesc pe asfalt. O adevărată muzică pentru urechile mele!

Primele ture ale cursei se desfășoară fără probleme. Adrenalina îmi cuprinde tot corpul când mașina lui Liam se lipește de a mea într-o curbă, iar vopseaua gri-oțel, ușor de recunoscut, lucește sub reflectoarele puternice care luminează pista. Motorul lui huruie. Fac o manevră riscantă, apăsând frâna cu câteva secunde mai târziu decât se recomandă într-o curbă. Fibră de sticlă tremură când cauciucurile de pe partea dreaptă se ridică de pe asfalt și se

trântesc la loc. Liam se retrage fiindcă nu poate să mă depășească, iar mașina mea țâșnește înainte.

Inginerul de cursă vorbește în cască.

— A fost un viraj periculos. Relaxează-te! Mai ai 52 de ture. N-ai de ce s-o faci pe grozavul.

Sfatul lui mă face să chicotesc. După un sezon dificil în care m-am luptat cu Liam, Santiago și Jax, mai am o singură cursă de Grand Prix și câștig campionatul mondial.

Din fericire, eu și coechipierul meu am obținut deja suficiente puncte ca să ne asigurăm că Bandini câștigă Campionatul Mondial al Constructorilor, deși nu voi fi mulțumit până nu câștig ambele titluri ale sezonului.

— Santiago i-a luat fața lui Liam la ultimul viraj. Nu-l subestima. Vrea să câștige! se aude din nou prin stație.

Vorbeam de lup! Mașina de un albastru-regal a lui Santiago apare în oglinda mea laterală. Clatin din cap când fac încă un viraj. Se poartă ca un rahat cu ochi care încearcă prea mult să se dea mare, în strădania lui de a-și face un nume în cadrul echipei și pe circuitul de Formula 1. Este destul de bun pentru un novice, dar și-a asumat prea multe riscuri în timpul sezonului, așa că ezit să-l las să se apropie.

Nenorocitul vine chiar în dreptul aripii mele din spate, scurtând distanța dintre monoposturi – ceea ce nu e tocmai sigur pentru curbele strânse care se apropie. Inima îmi bate cu putere. Strâng mâinile pe volan și respir adânc de câteva ori. Inspir, expir – prostii ca la yoga. Nu cedez prima poziție, fiindcă nu mă interesează să-l las pe Santiago să mă depășească. Asfaltul cenușiu zboară pe lângă mine. Pe următoarea porțiune dreaptă, Santiago vine lângă,

iar cauciucurile aproape ni se ating. Sunt la doar câțiva centimetri distanță.

Ambele motoare se turează când călcăm accelerația la maximum. Revin pe prima poziție la următorul viraj, iar aripa din față o ia ușor înaintea aripii lui.

Băga-mi-aș!

În loc ca Santiago să frâneze, accelerează. *Idiot nenorocit!*

Totul se petrece cu încetinitorul, ca într-un film, cadru cu cadru. Eu, un spectator neputincios. Șeful echipei Bandini îmi strigă în ureche să mă retrag, dar scrâșnetul metalic îmi spune că e prea târziu.

Mașina lui Santiago o zgârie pe a mea la 300 km/h, o lovitură catastrofică din care n-am cum să-mi revin. Înjur în timp ce roțile se ridică de pe asfalt și plutesc prin aer, zburând înainte de a mă prăbuși pe pistă.

Monopostul meu se răstoarnă de două ori și alunecă pe asfalt, văd scântei în jurul capului și betonul se apropie cu repeziciune. Slavă Domnului că există haloul de protecție! Sunetul strident al oțelului îmi chinuie urechile până se oprește mașina. Respirații întretăiate îmi scapă din plămâni, ieșind pe gâtul încordat.

— Noah, ești OK? Crezi că ești rănit? Ajutoarele sunt pe drum.

— Nu sunt rănit. Nenorocitul ăla m-a lovit și m-a răsturnat ca pe o afurisită de mașinuță electrică!

Nesăbuinta lui Santiago mă umple de nervi. Am de gând să-l pocnesc de cum intră în sala de așteptare după cursă. Am să-i șterg zâmbetul acela de băiețel frumos de pe față.

Pot să-mi iau adio de la campionat. Și totul din cauza lui Santiago și a prostiei lui, după ce a făcut o manevră pe care n-ar fi trebuit să o facă doar ca să

câștigate câteva secunde. Al dracului de neglijent! Mi se întunecă mințile în timp ce adrenalina îmi părăsește corpul și cedez în fața durerii.

— Să te fut, Santiago! Bucură-te de titlul de campion mondial de Formula 1, fiindcă e și ultimul!

Puțin îmi pasă că mă aude echipa prin stație. Să știe și el, și fanii că-l urăsc de moarte. Nu are decât să facă pe grozavul acum, dar am eu ac de cojocul lui. Ticălosul ăla a început un război pe care nu poate să-l câștige.

Puncte negre îmi înceteșează vederea. Combinația dintre răsturnare și cele două lovituri a fost prea mult pentru corpul meu. Sunt neputincios, în timp ce echipa de siguranță încearcă să întoarcă mașina în poziția firească, așa că fierb în propriul suc toxic și lovesc cu mâinile în volan în timp ce inima îmi bate cu putere.

Mormăi când echipa medicală verifică dacă sunt rănit. După o perioadă extrem de lungă în care mă pipăie și mă împung, primesc undă verde fiindcă nu e nimic de raportat în afară de un orgoliu rănit și tensiunea uriașă.

Mai târziu, când sunt condus înapoi la încăperile echipei Bandini, trec pe lângă echipa de la standuri ca să evit amabilitățile sau bătăile prefăcute pe spate în timp ce mi se spune că totul va fi bine. Nu vreau să aud pe nimeni spunând că am să câștig campionatul anul viitor.

Urc câte două trepte odată până în camera mea, pregătit pentru cine mă așteaptă dincolo de ușă. Plămânii îmi iau foc după o respirație adâncă. Futu-i, mai bine aș fi zis zece respirații, inspiră, expiră, iar ritmul reușește în sfârșit să mă calmeze.

Deschid ușa și găsesc două persoane pe care aș prefera să nu le văd prea curând. Adică nu în urmă-

torii plus/minus 10 ani. Tata se plimbă de colo-colo prin apartamentul micuț. Umerii lui lați domină spațiul, iar pieptul i se umflă și coboară în ritmul pașilor. Părul brunet e ciufulit de data asta, și mijeste la mine ochii albaștri și pătrunzători. Scumpa de măică-mea șade pe canapeaua gri. Ochii ei reci nu privesc în ai mei, ci se fixează asupra unghiilor. Are părul blond perfect coafat și se sprijină de perne ca fotomodelul care a fost cândva. Din fericire pentru ea, și-a înfipt ghearele în tata și a înhățat premiul suprem al unui copil cu un pilot celebru de F1. A tras lozul cel mare al ADN-ului cu un fiu care rivalizează cu bărbatul cu care s-a măritat.

Ce mai familie, nu? Un trecut distrus și încrâncenat, plin de aniversări ratate, sărbători nesărbătorite și tribune goale la cele mai multe curse de Formula 1. Singurul motiv pentru care au participat amândoi la acest Grand Prix a fost că tata voia să depene amintiri, iar mama să se laude prietenelor ei cu ce viață incredibilă duce o femeie care a dat naștere unui pilot-vedetă. Niciunul nu a venit pentru mine.

— Ce dracu' a fost asta?

Vocea tatei îmi zgârie pielea ca un cuțit. Ochii lui apropiați mă străpung, căutând un semn de slăbiciune. Are permanent o mutră sictirită, cu riduri care îi acoperă pielea delicată din jurul ochilor. Din nefericire pentru mine, semăn cu el. Am părul brunet și ondulat, ochii albaștri care rivalizează cu Marea Caraibilor și o înălțime care îi poate ține piept.

Pun mâna pe costumul de pilot.

— Fir-ar să fie! Cineva mi-a spus că pilotez pentru o echipă de F1, dar poate n-ar fi trebuit să-l cred.

— Iar mie mi-a spus cineva că trebuia să fii campion mondial anul ăsta, dar poate că nici eu n-ar fi trebuit să-l cred! îmi răspunde răstit vocea tatei.

A, iată vipera pe care o cunoaștem și o urâm cu toții! Vedeți voi, o fi tata o legendă în comunitatea F1, dar pentru mine e un șarpe ieșit din hăurile iadului. Unul trimis de diavolul însuși. Un om veninos care nu face decât să mă certe, finanțându-mi cariera cu bonusul minunat de a mă pune la pământ ori de câte ori are ocazia. Dar, în fața tuturor, se poartă ca un tată devotat care mă susține, financiar și emoțional, în cariera de pilot. Ar putea câștiga un premiu Oscar pentru cel mai mare măgar într-un rol secundar.

— Te temi că am să câștig mai mult de trei titluri, ca tine? Credeam că o să te bucuri dacă vezi că rămân în umbra ta, încercând la nesfârșit să-l prind din urmă pe *legendarul* Nicholas Slade.

Am vocea încărcată de scârbă.

Tata scurtează distanța dintre noi și mă înșfacă, exact ca în vremurile bune. Strânge în pumni costumul meu de pilot, iar ochii lui abia maschează furia care clocotește în interior. Îmi dau seama că nu știe dacă să mă lovească sau să se certe cu mine.

Îmi dau ochii peste cap, simulând indiferența, deși inima îmi bate cu repeziciune în piept.

— Ești atât de previzibil, încât mă plictisești. Ce-ai de gând să faci? Să mă plesnești ca să-mi aduci amintești ce nenorocit ești? îl întreb cu voce fermă.

Eu și tata avem un trecut tumultuos, în cel mai bun caz. Primii trei ani din viața mea au fost distractivi, dar, de îndată ce am început kartingul, s-a terminat joaca. Ce ironic că cei mai buni ani din viața mea au devenit cei mai răi! A dispărut tatăl care mă ducea în parc să mă plimb cu bicicleta sau să jucăm fotbal. În fiecare an, era din ce în ce mai rău fiindcă eu nu voiam decât să-i fac pe plac, străduindu-mă să devin unul dintre cei mai buni piloți de karturi. Pe

urmă, am ajuns în etapele Formula 1, căutând să-i câștig dragostea și aprobarea pe socoteala copilăriei mele. Eram disperat după orice ar fi pus capăt ritualurilor lui private. Fanii nu mă cunosc cum sunt în realitate și n-au habar nici de tâmpeniile pe care le suportam ca să-l impresionez pe tata, adică bătaile săptămânale pe care le primeam dacă nu obțineam primul loc. Fundul meu n-a văzut încă o curea care să-i placă.

Palmele au devenit pumni, care s-au transformat în biciuiri verbale atunci când am ajuns la fel de înalt ca el. Tata mi-a furat copilăria cu prețul sufletului meu. Ca să supraviețuiești celor mai răi, ajungi în cele din urmă asemenea lor.

Mă uit în ochii tatei și îl privesc pe monstrul care m-a creat. I s-a îndeplinit dorința. Ca să-i fac pe plac și să mă protejez, am devenit tot ceea ce reprezintă el, mai puțin palmele date altora. Sunt un ticălos cu ziduri mai înalte decât nenorocitul de Mare Canion.

Tata se uită urât la mine și scuipe cuvintele printre dinți.

— Am pierdut mii din cauza manifestării tale penibile de acolo. Felicitări pentru locul al doilea! Mă întreb cum o fi să-ți iei adio de la un an întreg din viața ta. Nu poți trăi în umbra mea pentru că nu meriți să respiri același aer ca al meu.

Furia lui nu o deranjează pe mama, care stă pe loc și ne privește, cu ochii reci și morți, care se potrivesc de minune cu personalitatea ei. E doar o risipă inutilă de spațiu care joacă rolul de mamă doar când îi convine. Alege să privească în altă parte de fiecare dată când iese așa cum vrea el, iar indiferența i se citește în ochii goi. Sincer să fiu, aș și uita

că vorbește dacă nu m-ar suna să-mi ceară bilete exclusive și permise de intrare în culise.

— Atunci ar trebui să te dai la o parte. Nu vrei să stai aproape de mine pentru că am auzit că e contagios să fii perdant.

Îl apuc de mâini și-l împing naibii la o parte. Nu se dă înapoi, privindu-mă în ochi cu dispreț.

— Ai fost o dezamăgire încă de când te-ai născut. Ai ajuns atât de departe doar datorită mie și investițiilor mele, fiindcă nimeni altcineva n-ar fi sponsorizat un amărât ca tine. Un puști încrezut care se dădea în spectacol, prefăcându-se dur când tu de fapt plângeai noaptea cu nasul în pernă din cauză că nu te iubea mămica și te bătea tăticul în fiecare săptămână.

Ridic din umeri, sperând să par nepăsător. În interior, sângele îmi clocotește, iar furia mi se ridică pe șira spinării, sperând la o bătaie – o moștenire genetică nefericită din partea acestui om.

— La naiba, tată, îmi pare rău! Ai vrea să-ți ștergi lacrimile cu vreo două bancnote de o sută? Ce dezamăgire să crești pe cineva care are deja trei titluri de campion mondial!

— Dezamăgirea nu a fost să te cresc. Ci să văd ce bărbat jalnic ai ajuns. Bucură-te de parada pentru locul al doilea. Știu că a trecut ceva timp pentru mine, dar am auzit că priveliștea de pe primul loc pe podium e cea mai bună.

Îmi aruncă un zâmbet malefic și pleacă.

Șah mat, la naiba!

CAPITOLUL UNU

Maya

— Maya Alatorre, licențiată în comunicare.

Prezentatorul îmi anunță diploma de licență în engleză și în spaniolă. Părinții mei și Santi îmi zâmbesc de pe scaunele lor, aflate într-o parte a scenei, fluturând pancarte printre ceilalți părinți ai absolvenților Universității din Barcelona. Strâng în mâini cea mai scumpă foaie de hârtie, iar textura aspră îmi zgârie degetele, amintindu-mi de eforturile făcute pentru a absolvi astăzi.

Mă așez la loc în marea de studenți îmbrăcați cu robe ieftine de poliester. După câteva discursuri, ne dăm ciucurii dintr-o parte în alta, gest care simbolizează sfârșitul studenției. Cinci ani chinuitori și două schimbări ale specializării mai târziu, pot să spun bucuroasă că am absolvit. S-a dovedit că nu sunt făcută pentru o diplomă în Biologie; am leșinat în timpul laboratorului de disecții când partenerul meu a tăiat stomacul unui porcușor. Nici Dreptul nu a fost tocmai potrivit pentru mine; am vomat într-un coș de gunoi în timpul primei mele dezbateri, abandonând înainte să înceapă întrebările. Oamenii ar considera că aceste începuturi de la zero sunt eșecuri, dar eu

cred că ele întăresc caracterul. Asta și stăruința în a da greș.

Am avut nevoie de două stagiat-uri ca să-mi descopăr interesul pentru film și producție. E mult mai greu să găsești de lucru în industria cinematografică decât am crezut, așa că voi ajunge o nouă statistică de absolvent șomer.

Familia mă așteaptă afară, iar panorama Barcelonei ne întâmpină în timp ce aerul rece de decembrie îmi mângâie pielea, prea puțin protejată de ținuta ieftină de absolvent. Ne îmbrățișăm în grup, apoi facem fotografii. Primesc o mulțime de felicitări și sărutări, precum și un plic pe care mi-l strecoară Santiago, fratele meu.

— Pentru absolventă! Ți-a luat ceva timp!

Îmi zâmbeste, apoi îmi dă peste toca de pe cap. Semănăm și totuși suntem diferiți, slavă Domnului! Părul des și brunet se potrivește cu ochii căprui-deschis, cu gene lungi, și pielea măslinie. Aici se opresc însă asemănările dintre noi. Santi a moștenit gena înălțimii de la o rudă îndepărtată, în timp ce eu am încetat să mai cresc în clasa a opta. Îi stă bine cu barbă de o săptămână și un zâmbet prostuț, în timp ce eu prefer un rânjet năstrușnic care se potrivește cu scânteia din ochii mei. El face sport șapte zile pe săptămână, pe când eu consider că urcatul scărilor până la cursuri este exercițiul cardio zilnic.

Îi sună telefonul, așa că se îndepărtează ca să răspundă.

Mama mă poziționează și mai face câteva poze. Semăn cu ea, am ochii ca mierea, sunt mică de statură și am destule onduleuri și volum în păr ca să arăt bine când mă trezesc.

— Suntem nespus de mândri de tine! Amândoi copilașii noștri fac lucruri frumoase în lume, spune

mama în timp ce mă pozează cu ochii dați peste scap.

Accentul ei sună ușor sacadat, pentru că a învățat limba engleză de la clienții hotelului unde lucrează.

Scot un geamăt când mă sărută apăsător pe obraz, lăsând în urmă o dâră de ruj.

Tata mormăie ceva că trebuie să mă trateze ca pe o femeie în toată firea. Uitați-vă la mine, acum sunt o persoană matură, doar ce am fluturat toca de absolvire! Zâmbetul tatei îi cuprinde ochii căprui, iar ridurile îi încrețesc pielea fină când se uită de sus la mine. Părul lui bogat rivalizează cu al lui Santi, are o barbă scurtă și o siluetă zveltă. Santi arată ca o versiune mai tânără și mai musculoasă a tatei.

— Cine vrea să mergem la cină? ne întreabă tata în timp ce se freacă pe burtă.

Santi pășește spre noi și pare mai palid ca de obicei. Se apropie de mine și îmi șoptește la ureche:

— Iartă-mă pentru asta, dar o să se supere dacă află din altă parte decât de la mine.

Mă uit la el, neînțelegând de ce trebuie să-și ceară scuze.

Santi respiră adânc, apoi zâmbește.

— Agentul meu mi-a spus că cei de la Bandini mi-au oferit un contract pentru următorul sezon.

Măi să fie!

Santi nu are nevoie să mi-o ia înainte când deja a câștigat cursa.

Pun paharul lui Santi cu smoothie verde pe masă, lângă banca lui de exerciții. Suta de mililitri de suc mă ia în râs, o dovadă vâscoasă că n-am ce căuta în bucătărie în viitorul apropiat. Mai ales când lichidul verde încă mai picură de pe tavan. Ce dezastru!

Totul e distractiv până când uit să pun capacul la blender, iar conținutul zboară în toate părțile, inclusiv în păr și pe haine.

— N-am nevoie să mă slugărești. Ar trebui să ieși și să te distrezi, pentru că nu ne mai întoarcem acasă o vreme.

Geme în timp ce ridică o greutate peste piept.

— Vreau să fiu utilă și să nu simt că profit de tine ca să am o locuință gratuită.

Îmi frământ mâinile în timp ce își numără ridicările, iar răsuflările adânci alungă tăcerea.

Echipamentele lucioase strălucesc sub luminile din tavan, ceea ce demonstrează devotamentul lui față de Formula 1. Noua lui casă nu seamănă deloc cu dormitorul pe care l-am împărțit în copilărie. Noua casă are șase dormitoare, o sală de forță, un minicinematograf și o piscină de dimensiuni olimpice. Pe o suprafață uimitoare de 550 de metri pătrați.

Santi oftează.

— Banii nu mai sunt o problemă.

— Știu, știu. Dar vreau să-mi fac și eu un nume, pentru că nu pot să trăiesc toată viața în umbra ta.

Mă mănâncă palma să-mi răsucesc o şuviță de păr, dar îmi stăpânesc ticul nervos.

Nu cred că o să uit vreodată numărul ridicol de zerouri din contul lui bancar. Primul cec primit de la F1 a plătit taxa integrală pentru facultatea mea. Fără alte întrebări.

Santi nici nu a clipit când a semnat cecul, de parcă se așteaptă să întrețină toată familia acum, că a dat lovitura, ceea ce nu e deloc adevărat. Apreciem tot ce face Santi. Faptul că vrea să ne ajute cât poate are la bază o dorință sinceră, nu un sentiment de obligație.

Când eram mai tineri, părinții noștri aveau câte două slujbe ca să economisească fiecare bănuț pentru cariera de pilot a lui Santi. Tata repara karturile în timpul liber, iar mama făcea curat în case în weekenduri. Spre deosebire de majoritatea puștilor „de bani gata” din F1, părinții mei sunt în cel mai bun caz din clasa mijlocie. Santi și-a construit un nume fără susținere financiară sau o familie celebră. În sfârșit, are sponsori care cred în el și în abilitățile lui, ceea ce-i ușurează viața și face cursele mult mai distractive.

— Vreau să vii la curse sezonul ăsta. Poți să-ți iei un an de pauză ca să afli ce vrei să faci în continuare. În plus, o să fie distractiv, pentru că e șansa noastră să călătorim împreună.

Îmi aruncă un zâmbet prostesc din spatele gantei.

Santi își îndeplinește fantezia de a fi un pilot de top în F1 cu Bandini – cea mai bună echipă din sport. E un vis devenit realitate să piloteze pentru ei. Am spus da fără ezitare când m-a rugat prima oară să merg cu el acum vreo două săptămâni, pentru că fratele meu mai mare e practic un superstar.

Desigur, m-a durut vestea bombă pe care ne-a dat-o în ziua în care am absolvit, dar am trecut peste asta pentru că avea un motiv real să nu-și dorească să aflăm de la știri sau dintr-un articol de ziar.

Spre deosebire de alți frați, pe mine nu mă deranjează să împart lumina reflectoarelor.

De cele mai multe ori.

— ăsta e planul. Asistenta ta mi-a trimis toate informațiile despre deplasare și cazări.

Mi se pare ciudat să aibă o asistentă. Ea se ocupă de toate angajamentele lui, cum ar fi să verifice cazarea la hotel, să se asigure că se fac cumpărăturile o dată pe săptămână și să obțină sponsorizări.

— Ai primit camera pe care ți-am trimis-o?

N-am idee cum să-i răsplătesc generozitatea, mai ales cu daruri atât de scumpe. Încă îmi cumpăr lucruri, deși el plătește pentru tot. În ultima vreme, mă frământă sentimentele de vinovăție și recunoștință.

— Da, mersi încă o dată! Am pregătit tot și sunt gata pentru vlog. Am cumpărat deja un trepied de mână ca să filmez chestii la F1, îi spun zâmbind.

El nu stă pe gânduri, ridicând greutatea pe piept în timp ce continuă să vorbească:

— Abia aștept să văd filmările după ce începi. Și ți-ai împachetat toate lucrurile?

— Da, tati, mi-am pregătit lucrurile acum două zile, așa cum m-ai rugat.

Îmi dau ochii peste cap.

El chicotește, privindu-mă cu ochii migdalați.

— Sper că nu trebuie să suport atitudinea asta tot sezonul. Nu pot să țin pasul cu gândirea ta de adolescentă.

— Ești cu un an mai mare decât mine, așa că nu mai folosi așa de ușor termenul *adolescentă*. Și orice problemă de atitudine face parte din trecut, pentru că am 23 de ani, nu 15.

Santi se cutremură. *Bine. Asta primește pentru că nu gândește înainte de a vorbi.* Trebuie să aibă grijă ce spune, dat fiind că vor fi camere de filmat permanent în preajma lui.

Se ridică și șterge echipamentul, pentru că așa e el: concentrat, organizat și responsabil. Oamenii respectabili curăță echipamentul pe care au făcut

sport, având grijă să pună totul la loc, iar oamenii ca mine nici măcar nu calcă într-o sală de sport.

Santi e de nădejde și sigur pe el, pe când eu am intenții bune, dar nu mă pricep la execuție. Respect deciziile pe care le-a luat în viață fratele meu, dar eu sunt acum într-o perioadă de tranziție. Așa că pot să călătoresc prin lume, să învăț lucruri noi despre mine și să mă maturizez. Familia noastră știe că trebuie să mă adun în cele din urmă. Și cu siguranță am s-o fac. Dar, la fel ca un vin bun, nu mă grăbesc deloc.

Asta înseamnă că mă delectez cu băuturi la piscină în timp ce Santi concurează pe tot globul în 21 de curse diferite. Nu, nu glumesc. Îmi place F1, ceea ce înseamnă că am să-l încurajez la fiecare pas și cu fiecare rotație a cauciucurilor. Dar înțelegeți ce vreau să spun.

Eu și fratele meu făceam totul împreună în copilărie. Cursele lui de karturi erau singura noastră activitate de familie și nimeni nu a rămas șocat când a devenit pilot de F1 – și asta la o vârstă record de 21 de ani. Nu-mi pot imagina ce satisfacție simte Santi știind că Bandini îi vede potențialul și vrea să profite de asta. Noul său contract îi recunoaște eforturile de-o viață în comunitatea piloților și reprezintă un capitol nou în cariera sa de pilot.

Practic, fratele meu mai mare are și talentul, și forța motoare. Da, ăsta a fost un joc de cuvinte intenționat.

Acolo, în sala lui de forță, îi fac o promisiune.

— Promit solemn că voi fi cuminte!

Santi se încruntă.

— Nu sunt sigur că știi ce înseamnă cuvintele astea.

Mă uit urât la el.

El pufnește în răs.

— Glumesc. Deși știi ce se spune despre mezini.

Îmi dau ochii peste cap.

— Jur că am dat de belea o dată...

— O dată?

— De două ori. Cel mult.

Santi mă împinge ușor și încep să râd.

Apar și părinții noștri o oră mai târziu pentru cina de duminică. Mirosul de paella gătită de mama îmi invadează nasul în timp ce simt gustul de sangria pe limbă. Părinții zâmbesc când eu și Santi le spunem că am de gând să-l însoțesc în timpul sezonului și radiază de mândrie și fericire.

— Acum primești răsplata pentru toată munca ta grea, inclusiv pentru zilele lungi de pe pistele de zgură înainte să ajungi în ligile importante cu diviziile F1. Apreciem toate sacrificiile pe care le-ai făcut, inclusiv cu școala.

Tata înclină paharul înainte de a lua o gură.

Părinților noștri le place să-și arate aprecierea pentru tot ce a făcut Santi de când a obținut contractul acela mare cu Bandini: le-a plătit restul ipotecii, a deschis un cont de economii pentru ei și i-a trimis într-o vacanță. Alte gesturi altruiste din partea lui.

Simt o împunsătură incontolabilă de gelozie văzând că e capabil să aibă grijă de familia noastră. Incertitudinea de a nu fi niciodată la înălțimea lui mă intimidează. Succesul lui mă bucură — să nu mă înțelegeți greșit —, dar îmi fac griji că nu voi realiza niciodată ceva care să se apropie de măreția lui.

— Abia așteptăm să vizităm Bandini când concurezi la Barcelona, în cursa ta de acasă.

Mama bate din palme, un gest pe care tind să-l copiez. Îi strălucesc ochii sub candelabrul din supra-

geria lui Santi, iar părul ei castaniu i se revarsă pe umeri.

Santi le zâmbește părinților noștri.

— Abia aștept să mă întorc și să concurez în Spania! Cursele de acasă sunt cele mai importante pentru piloți.

Ciocnim cu toții când îi auzim vorbele.

— E minunat că o să-l urmezi și o să-i ții companie. Sunt sigură că te simți singur pe drum. În plus, o să ai vlogul tău, spune mama între două înghițituri.

O iubesc pentru că mă include în conversație. Mă susține în acest demers, trimițându-mi diferite articole și filmări despre cum să fac ca să câștig urmăritori.

Nu am de gând să merg după el dintr-o țară în alta fără țintă. Deși vlogurile nu se compară cu pilotatul celor mai rapide și mai scumpe mașini din lume, ideile mele înseamnă ceva pentru mine.

— Pot să filmez totul pentru că Santi mi-a cumpărat o cameră. Sper că voi cunoaște oameni noi pe parcurs și-mi voi face relații, pentru că vreau să fiu activă cât este el ocupat.

Țin bărbia ridicată, încercând să transmit un sentiment de încredere pe care nu îl simt pe deplin în acest moment.

— Ne bucurăm că mergi cu el. Eu și mama ne facem griji pentru tine și sperăm că o să-ți găsești drumul. Folosește-ți licența în comunicare la cel mai înalt nivel!

Tata își trece mâna prin părul cărunt. Are intenții bune și, cum istoricul meu nu e tocmai cel mai grozav, nu pot să-l judec. Comentariul lui îmi strecoară îndoieli în suflet, dar le resping.

— Santi are noroc că viața lui se desfășoară așa cum și-a dorit. E o vedetă la 24 de ani. Eu am doar 23, ceea ce înseamnă că am lumea întreagă în fața mea.

Le zâmbesc părinților mei, ignorând senzația de panică ce mă cuprinde de teamă că îi dezamăgesc.

— Am discutat câteva reguli de bază cu Maya,

știi, ca să nu dea de necaz. Doamne ferește să o găsesc beată și plângând pe podeaua din baie, ascultând cine știe ce piesă de la Jonas Brothers!

Arunc șervetul spre Santi.

— S-a întâmplat o singură dată! Era ziua mea și tocmai anunțaseră că se reunesc. Eram foarte emoționată, OK? Toate sentimentele m-au lovit deodată, exact când mă spălam pe mâini.

Toți cei de la masă izbucnesc în râs.

— Iar eu i-am spus să nu dea camera de filmat unor străini oarecare, din cauza ultimului incident.

Ochii lui Santi strălucesc de amuzament.

Îmi înfrânez pornirea de a-mi da ochii peste cap.

— Cum ar fi trebuit să bănuiesc că un tip o să fugă cu telefonul când l-am rugat să ne facă o poză? Cine face așa ceva? E împotriva oricărui cod etic scris vreodată.

Sinceră să fiu, unele situații sunt consecința faptului că mă aflu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit și am avut încredere într-o persoană dubioasă.

— Oamenii lipsiți de etică, cum cine? Ar trebui să ai grijă la astfel de oameni când pleci. Lumea ar trebui să meargă mai des la biserică.

Mama își face semnul crucii, ca să fie sigură.

Poți fi sigur că mama va crede întotdeauna că religia le rezolvă pe toate. *Draga de ea!*

Mă bucur de restul cinei cu familia, recunoscătoare când discuția nu se mai axează asupra mea. Nimeni nu înțelege cât de greu este să mă ridic la înălțimea lucrurilor pe care le face fratele meu. Nu că asta mi-aș dori, dar Santi lasă în urmă niște standarde pe care n-am să le pot atinge niciodată. Însă vreau să dau uitării negativismul și să mă bucur de călătoriile pe care le-am planificat.

Pentru că știți ce e mai rău decât să te plângi de fratele tău mai mare?

Să te plângi de fratele mai mare care e al naibii de perfect tot timpul.

CAPITOLUL DOI

Noah

Îmi pun perna peste cap ca să blochez lumina care pătrunde pe fereastră. Cearșafurile foșnesc lângă mine, iar o mână caldă mă apucă de sculă pe sub pături.

— OK, acum e momentul să-ți iei lucrurile și să pleci!

Arăt către ușă în timp ce țin perna pe față cu cealaltă mână. *Te rog, nu stârni vreo ceartă !*

— Mă alungi din pat când încă-mi mai țin mâna pe scula ta? Am făcut sex acum trei ore.

Nu reușește să-și ascundă uimirea.

E inteligentă și se pricepe la timp.

— Da, aseară a fost distractiv, dar trebuie să mă trezesc pentru antrenament. Mi-a făcut plăcere! Mersi!

Îmi smulge perna de pe față și văd o femeie irascibilă cu părul blond și ciufulit, și machiajul întins pe față. Rânjesc, fiindcă am făcut o treabă bună.

Îmi aruncă săgeți din priviri, care se potrivesc cu disprețul de pe fața ei.

— Ești ceva de necrezut, exact așa cum spune lumea. Mereu te porți ca un nemernic cu oamenii?

Clipesc de vreo două ori, fiindcă n-am chef de atitudine ei. S-a produs o schimbare radicală față de seara trecută. *Ca să vezi!*

— Mă bucur că lumea îmi cunoaște reputația. Ai stat aici mai mult decât era cazul; să nu te mai gălesc aici când ies de la duș!

Nu are rost să mai stau în pat. Mă ridic cu scula și fundul la vedere. Ea rămâne cu gura căscată când îi închid ușa în nas, punând capăt discuției. Fetele pleacă întotdeauna până ies din baie.

Am grijă să fie un duș prelungit, ca să nu o mai văd pe tipa blondă. Amber-Aly-cum-o-chema-o – să mor dacă știu, fiindcă toate seamănă între ele și devin doar o serie de futaiuri fără sens. Acum, că începe sezonul din nou, n-am să mai beau ca aseară. Trebuie să mă concentrez și să-i fac fericiți pe sponsori. Oricum, nu-mi stă în fire să mă îmbăt, pentru că trebuie să-mi păstrez condiția fizică impecabilă.

La urma urmei, sunt unul dintre cei mai buni din Formula 1, ceea ce înseamnă că am o imagine de păstrat.

Vedeți voi, ca să răspund la întrebarea tipei, sunt un nemernic. Dar nici nu mă ascund. Oamenii ca ea nu se culcă cu cei ca mine sperând că o să ne ținem în brațe și o să-i șoptesc vorbe dulci după un futai bun. Mi-e greu să-mi dau seama ce le motivează pe femeile ca ea, agitându-se după o partidă bună și aruncându-mi în față tot felul de înjurături. Nu mă pot abține să nu fiu genul care „le fute și le uită”. Dar femeile știu cum stau lucrurile și tot se aliază în cluburile de noapte ca să saliveze pe pantofii mei Gucci și sperând că o să aibă șansa să plece acasă cu mine. Se folosesc de mine așa cum mă folosesc și eu de ele. Un futai rapid și nesemnificativ ca să ne mai răcorim.

Iar eu am mare nevoie să mă răcoresc.

Acum două săptămâni, cei de la Bandini au semnat contractul cu Santiago Alatorre ca al doilea pilot. Rivalul meu îmi este acum coechipier. Un rahat cu ochi bătaios care nu are nicio limită și nu se teme de consecințe.

Respect faptul că știe să conducă, dar are multe de învățat despre acest sport. O tonă de lecții pe care i le-aș preda bucuros. De pildă, să dai naibii înapoi sau să-ți ceri scuze pentru un accident aproape fatal. Prostii din astea.

E incredibil că Bandini l-a primit în echipă în ciuda trecutului nostru zbuciumat.

În concluzie, am făcut ceea ce ar face orice persoană rezonabilă în vacanța de iarnă ca să treacă timpul mai ușor. M-am îmbătat crunt aseară, de la un pahar am ajuns la cinci și iată-mă acum, cu altă tipă care mă face nemernic. Unele consideră că sunt de treabă. M-am asigurat că și-a dat drumul de mai multe ori înaintea mea, pentru că bona mea a crescut un gentleman la urma urmei, fără ajutorul părinților.

Dar nu pot să dau vina pentru starea mea proastă pe tipa blondă cu o problemă de atitudine. Sunt furios din cauza noului contract al lui Santiago cu Bandini. Acum trebuie să împart echipa cu un tip care nici măcar nu-mi place, iar rivalitatea noastră a crescut de când m-a lovit la Marele Premiu din Abu Dhabi. Ce nenorocire! Mașina mea a fost de nerecunoscut după accident, retrasă și contorsionată! Eșecul meu a fost câștigul lui Santiago. El a câștigat Campionatul Mondial în urma accidentului meu. Dar mă îndoiesc că nu doarme bine din cauza asta.

Santiago pare înșelător de nesăbuit. Chiar și în astfel de situații tensionate, își calculează cu atenție manevrele de pe pistă și face tot ce poate să ajungă pe podium. Nenorocit tupeist!

Am un oarecare respect față de el de când ne-am ciocnit, dar nu îl învinovățesc așa cum spune lumea că fac. L-am învinovățit atunci. Dar, după ce m-am gândit mai bine, am ajuns la concluzia că n-am ratat Campionatul Mondial din cauza lui. A fost numai vina mea. Adevăratul motiv pentru care nu-l suport este că nesocotința lui m-a băgat în spital, o amintire greu de uitat.

Am de gând să fiu civilizat cu el, pentru că trebuie să ne purtăm ca niște colegi de echipă. Nu e nevoie să ne luăm la întrecere ca să vedem care e mai bun, fiindcă felul în care pilotez vorbește de la sine. El e cel care intră în echipa mea, în casa mea, și trebuie să arate de ce e în stare. Asta înseamnă că eu pot să stau deoparte și să mă relaxez în timp ce el demonstrează că merită banii care i s-au plătit anul ăsta. Va fi interesant de văzut încotro vom merge și cine se descurcă mai bine. Gata cu scuzele, pentru că un teren de joc echilibrat înseamnă că va câștiga pilotul mai bun. Și știm cu toții cine e pilotul mai bun.

Îmi sună telefonul pe comodă. *Tata!*

Nu știu dacă să răspund sau să las mesageria vocală să răspundă. Alegând varianta a doua, dau să plec, dar telefonul sună din nou. Nu e prost; știe că evit să vorbesc cu el. Cum nu vreau să prelungesc inevitabilul, preiau apelul.

— M-ai sunat să-mi urezi Crăciun fericit?

Pun telefonul între umăr și ureche și-mi iau geanta de sală.

— Am citit știrile. Bandini l-a luat în echipă pe copilul acela. Ce e în capul lor? Abia dacă a demonstrat de ce e capabil.

Vocea lui aspră reverberează prin micul difuzor, sărind peste amabilități.

— Și eu mă bucur să te aud!

Cuvintele îmi sunt mai sarcastice decât de obicei, pentru că gena nemerniciei vine din familie.

— Termină cu prostiile, Noah! E treabă serioasă, mai ales după ce ți-a mai tras-o și înainte. Trebuie să fii concentrat sezonul ăsta și să nu-l lași să ți-o ia înainte.

— Putem să dăm uitării accidentul, fiindcă a fost demult. Nu-mi fac griji din cauza unui pilot care a avut noroc o dată.

Mai verific o dată dacă tipa de mai devreme a plecat, fiindcă nu mai am chef de o confruntare cu ea. *Undă verde*. Îmi iau cheile și încui apartamentul din Monaco.

— N-am investit atâția bani în compania aia ca să-și bată joc de cariera ta. Dacă ei cred că un puști o să obțină cele mai bune resurse fără să arate ce poate... E o mare greșeală.

Mă frec la ochi.

— Vom vedea cum se descurcă înainte să te iei de vreun reprezentant de la Bandini. Mă îndoiesc că mă poate întrece din nou, fiindcă atunci a fost o întâmplare. O manevră norocoasă în care eu am pierdut controlul.

— Normal că nu te mai întrece. Să nu o dai în bară din nou; nu vrei să cedezi din cauza presiunii când ești la apogeul carierei!

Mersi pentru dragostea ta, tată!

— Da, parcă ar fi vorba de mine! Vorbim mai târziu. Pa!

Nu aștept să mai răspundă și închid telefonul.

Tata nu se poate abține să nu fie ticălos, dar publicul îl place, așa că își păstrează toate frustrările pentru mine. Obține ce vrea, orice ar fi. Soluțiile lui pentru probleme sunt banii, amenințările și propria influență. Faptul că m-am mutat peste ocean nu a pus suficientă distanță între noi. Chiar și cu diferența imensă de fus orar dintre Europa și America, tot reușește să dea de mine.

Cursele pe care le onorează cu prezența se transformă într-un eveniment controversat. Fanii mă numesc fața regală din F1, un prinț american datorită tatei, *uimitorul* Nicholas Slade, care încă este numit unul dintre cei mai mari piloți din istoria F1. Norocul meu că-mi suflă în ceafă ori de câte ori greșesc și-mi spune ce pot îmbunătăți! Da, m-a ajutat la începutul carierei. Apreciez fiecare investiție pe care a făcut-o pentru mine în tot acest timp, dar eu pilotez mașini în fiecare weekend, dovedindu-i lui și tuturor celorlalți că voi fi la rândul meu o legendă. Lumea piloților s-a schimbat mult de când concura el, acum 20 de ani. Mașinile pe care le conduc fac ceva pe mormanele de metal pe care le conducea tata, transformând sportul în ceea ce le place fanilor azi. Un sport cu mult dramatism, viteze amețitoare și riscuri intense.

Telefonul scoate un sunet când primesc un mesaj.

TATA

Mi-am rezervat bilet de avion pentru Barcelona.

Crăciun al dracului de fericit și ție, tată!

CAPITOLUL TREI

Maya

Au trecut trei luni de când Santiago a semnat noul contract cu Bandini Racing. Locuiesc cu el cât se pregătește de noul sezon și am grijă să-mi fac de lucru cu vlogul. Vreau să împărtășesc tuturor călătoriile mele în timp ce-l urmez pe Santi prin lume. Computerul e arhiplin de informații despre diferitele lucruri pe care le poți face în fiecare oraș în timp ce el se pregătește de curse. Mă simt mândră de capacitatea mea de a face planuri.

Un amestec de fum de eșapament și carburant din aeroport plutește în aer în timp ce respir adânc după zborul lung până la Melbourne, Australia. Profesioniștii spun că prima cursă de Grand Prix a lui Santi din acest sezon e „cursa în deplasare” pentru că are loc în afara circuitelor tipice din Europa. E prima la care particip vreodată pe alt *continent* și practic vibrez de bucurie când avionul aterizează pe pistă.

Îi spun „Ziua bună, amice!” unei stewardese când cobor din avion. O greșeală de exprimare prost executată. Femeia nu pare deloc amuzată de încer-

careea mea jalnică de a glumi, așa că șterg expresia din telefon după ce intru în aeroport.

Păstrez o listă tradusă de expresii populare din fiecare țară pe care o vizităm ca să nu fiu penibilă, cel puțin nu mai mult decât de obicei. *Nota bene: verifică de două ori ce expresii sună aiurea.*

Îmi întind picioarele amorțite după zborul de 24 de ore de la Madrid, iar mușchii îmi mulțumesc pentru atenția specială. Santi îmi ia valiza de pe bandă în timp ce eu caut mașina trimisă de Bandini.

Ne lasă la hotelul unde e cazată echipa. Mă uit în jur la holul elegant, admirând lucrările de artă deosebite în timp ce Santi vorbește la recepție. Îi trimite un mesaj asistentei ca să verifice cazarea în apartamente cu două camere pentru că uneori se poartă ca un copil disperat după atenție.

Apartamentul nostru arată modern și proaspăt, cu o paletă de culori minimalistă și un balcon care dă spre circuit. Mă arunc pe canapeaua din living. Pernele confortabile practic mă înghit cu totul ca o îmbrățișare plăcută la sfârșitul unei zile lungi.

— Trebuie să merg la vreo două întâlniri cu sponsorii înainte să rezolv problemele cu mașina nouă. Te descurci fără mine?

Ochii lui căprui mă privesc de sus în timp ce-și pune pe cap șapca Bandini.

— Sigur! Oricum aveam planuri pentru azi. Nu-ți face griji pentru mine!

Afișez un zâmbet larg.

— Întotdeauna o să-mi fac griji pentru tine. Ești o pacoste!

Îi arunc o privire, prefăcându-mă jignită.

— Nu e nevoie să arunci cu vorbe grele.

Santi îmi face cu mâna peste umăr și iese din apartament. Arunc o pernă în ușă când se închide

și ratez ocazia să-l ating cu doar câteva secunde.

Mă uit în jur. Apartamentul nu se compară cu celelalte cazări ale lui Santi, fiind net superior, și are un televizor cât patul meu de acasă, o masă de sufragerie pentru opt persoane și o canapea mare care mă înconjoară.

După ce mă schimb în costum de baie și îmi iau camera, ies din hotel. Îmi ghiorăie stomacul în timpul plimbării, încurajându-mă să mănânc ceva înainte să merg la piscină. Mă relaxez și ațipesc pe un șezlong, iar căldura soarelui mă învăluie ca o pătură caldă, bronzându-mi pielea. Mă tentează un pui de somn după-amiază, iar corpul meu cedează în fața diferenței de fus orar, deși voi regreta mai târziu decizia asta.

— Am o conferință de presă azi și vreau să vii cu mine!

Santi intră în camera mea și se trânteste pe pat. După antrenament, e un dezastru lipicios și transpirat, iar pielea lui murdară contrastează cu pilota albă.

— O, chiar te rog să te întinzi în patul meu cu hainele ude de transpirație. Fă-te comod! îi spun cu vocea plină de sarcasm.

Mă ignoră și îmi ia una dintre perne. Continui să mă machiez, într-un stil proaspăt și discret, aspectul meu preferat. Pielea îmi strălucește în oglindă după sesiunea lungă de bronzat care s-a transformat ieri într-un pui de somn.

Santi scoate un mormăit.

— Noah e un nemernic, iar tu o să mă ții în frâu. N-am să mă port ca un prost dacă ești acolo. *Te rog, vino cu mine!*

Cuvintele lui îmi distrag atenția și îmi dau în ochi cu rimelul. *La naiba! Există durere mai mare decât cea de la rimel în ochi?*

Inima îmi bate mai tare când mă gândesc la Noah Slade. E sexy, într-un mod diabolic de atrăgător. Are părul ciufulit, atât de închis la culoare, încât pare negru, pomeți proeminenți care pot tăia o bucată de gheață și buze invidiate de orice femeie. Văd poze cu el peste tot – în anunțuri, reclame, ziare de scandal. A apărut pretutindeni. Ca să nu mai spun că fratele meu a stat pe podium cu el de mai multe ori. E posibil să mă fi uitat o dată sau de 20 de ori la televizor la mine acasă. Mi-e greu să nu mă uit cum Noah e stropit cu șampanie pe podium în timp ce zâmbește trofeului pe care îl ține în mână.

Scot un oftat. Noah nu e genul de bărbat pe care să îl prezinți mamei; e cel cu care îți faci de cap înaintea să-l găsești pe tipul pe care să îl prezinți mamei, ca să o asiguri că ai lăsat vremurile tulburi în urmă. Lista cu fostele lui parteneri e mai lungă decât lista mea de cumpărături și lucruri de făcut la un loc. E obscen și totodată fascinant că femeilor le place așa ceva.

— Înțelegi că ești adult, nu? Cum naiba să te țin eu în frâu?

— Pentru că n-am să spun nimic prea urât pentru urechile surorii mele.

Santi flutură din genele lungi și negre, iar gestul lui ridicol mă îmbunează. Naiba să-l ia cu prostia lui! Mă las convinsă de fiecare dată; sunt victima atitudinii lui de băiețandru.

— Inocența asta prefăcută e de-a dreptul penibilă. Așa reușești să le-o tragi fetelor?

Santi îmi aruncă perna în față, întinzându-mi rimelul și mai tare.

— Of, îmi strici machiajul! Bine, merg! Dar dă-te jos din patul meu. *Acum!*

Sare de pe pat triumfător, pentru că m-am lăsat convinsă de planul lui. Am înghițit momeala cu totul.

— Ne vedem mai târziu. O să trimit pe cineva să te ia când e momentul.

Tastează ceva pe telefon.

— Ce nu fac eu pentru tine! O să încerc să nu adorm lângă tribună, dar nu promit nimic.

Santi scoate un hohot de râs profund.

— Mesele rotunde din F1 sunt palpitate. O să-ți placă. Știu sigur.

Iese din cameră cu un zâmbet pe față. Nu știu dacă e serios când își freacă palmele ca un geniu malefic. Cu tot cu privirea vicleană.

Termin cu pregătirile. Un steward mă conduce în zona unde are loc conferința de presă, iar fratele meu îmi face cu mâna de la tribună. Zâmbetul meu îl oglindește pe al lui. Îmi crește inima când îl văd acolo, trăindu-și visul și purtând echipamentul stacojiu specific echipei Bandini – tot ce și-a dorit de când era mic.

Fac repede o poză pe care să o postez pe rețelele sociale. Nu-mi place să o spun fan-clubului tot mai numeros al lui Santi, dar eu sunt fanul lui cel mai mare de când eram puști, ceea ce face ca prezența mea lângă el în timpul sezonului să fie cu atât mai specială.

După ce termin cu telefonul, ridic ochii către tribună și întâlnesc privirea albastră a lui Noah – ochii lui au o culoare uimitor de frumoasă, încadrată de genele și sprâncenele negre. Își coboară colțurile buzelor pline în timp ce mă privește. Simt că mă încălzesc, văzând cum mă studiază, conștientă de bărbatul frumos din fața mea, pentru că, evident,

am ochi să văd. Mi se pare imposibil să-mi domolesc bătaile inimii care mi se izbește de coaste în timp ce-l admir. *Futu-i!* Nu cred că mi s-a mai părut vreun tip atât de superb până acum.

Își trece mâna prin şuvițele dese și ciufulite. Părul lui arată de parcă își trece mâna prin el toată ziua. Ține brațele puternice pe masă, dezvăluind pielea bronzată și mâinile mari care mă duc cu gândul la lucruri obscene. Trupul zvelt și musculos al lui Noah e ideal pentru pilotaj. La naiba, trupul acela musculos e perfect să i-o tragi în dreptul ușii, la duș sau pe un blat de bucătărie. Îmi trec prin minte imagini intense cu Noah în poziții compromițătoare. Corpul îmi vibrează de emoție când îl văd cum îmi zâmbește, iar partea de jos nu înțelege diferența dintre pericol și dorință. Se dovedește că aceste conferințe de presă oferă mai multe priveliști frumoase decât am crezut.

Îmi umezesc buzele când îi văd brațele. Nimic nu face o fată să leșine mai mult decât un tip devotat programului de sală, dar tipul ăsta pare genul care mai curând se dedică programului de sală decât unei fete. Îmi observă reacția și îmi face cu ochiul. Atenția lui are ca rezultat faptul că mă îmbujorez, o manifestare stânjenitoare care transformă atracția pe care o simt în ceva vizibil. *Oare pot să am o reacție mai evidentă de atât?*

Mă cuprinde frustrarea, care îmi alungă gândurile despre buzele lui lipite de buzele mele și despre mâinile lui în părul meu. Cum naiba o să supraviețuiesc un sezon întreg în preajma unui om care arată ca el?

Dumnezeu îmi joacă feste nemiloase. Exact când am promis să fiu cuminte, vrea să cad în brațele di-

avolului. Bărbații ca Noah sunt creați doar pentru lucruri rele.

Mă silesc să întorc privirea și să încerc să găsesc ceva interesant în cameră. *O, ia te uită, un bărbat de vârstă mijlocie își instalează microfonul! Ce chestie fascinantă!* Același bărbat se uită urât la mine, apoi mormăie ceva că fetele sexy n-au ce căuta în sala pentru conferința de presă.

Râsul profund al lui Noah îmi trimite fiori pe șira spinării. *De când sună sexy un hohot de râs?* Corpul nu reușește să-l ignore, căci ochii mei vor să revină ca un magnet la el. Mă abțin, pentru că nu vreau să-i las o impresie greșită. Dar el îmi face corpul să ia poziție de drepti, iar postura mea nu a arătat niciodată mai bine.

Interesul meu față de reporter e de scurtă durată, fiindcă întrebările încep să curgă din toate direcțiile. Fiecare jurnalist e disperat să adauge ceva, ridicând mâinile cu entuziasm ori de câte ori se încheie o serie de întrebări.

O întrebare mă face să las deoparte Instagramul.

— Ce ați făcut în ultima vreme ca să preveniți un nou incident ca în Abu Dhabi?

Îh, iarăși asta? Nu există povești mai picante de care să aducă vorba?

Noah pare să fie în asentimentul meu, iar geamătul lui gros străbate mulțimea și îmi atrage atenția.

— Chiar vorbim despre o cursă de acum doi ani? E sub demnitatea ta, Harold! Găsește niște probleme mai recente de care să aduci vorba, fiindcă întrebările tale mă plictisesc.

Se pare că Harold e același reporter la care mă uitam mai devreme. Rămân cu gura căscată, șocată de faptul că Noah Slade îi cunoaște pe reporteri după nume. Și nu-i este rușine să le dea peste nas.

Dar Harold refuză să-l lase pe Noah să scape atât de ușor, mai ales după ce l-a criticat.

— Putem presupune că rivalitatea dintre voi a revenit în forță. Cum e să lucrezi îndeaproape cu cineva pe care l-ai numit public rivalul tău pe circuit?

Harold își umezește buzele, savurându-și propriile întrebări. *Tare mândru trebuie să fii!*

Lui Noah îi zvâcnesc fălcile, ceea ce-i accentuează pomeții ascuțiți. Privirea lui glacială îmi îngheață sângele în vene.

— Dat fiind că suntem coechipieri acum, prestația lui depinde de a mea și viceversa. Îi urez mult succes lui Santi; anul acesta va fi o competiție pentru toată lumea.

Fratele meu își dă drumul la gură, agățându-se de ultimele cuvinte ale lui Noah:

— Am discutat despre strategiile de echipă și ce situații pot fi prevenite. Mă îndoiesc că Slade va mai face aceeași greșeală.

Santi, atât de isteț în timpul curselor, atât de inconștient în viața reală! Noah întoarce încet capul spre el. Îmi trec palma peste față de parcă așa pot șterge din memorie privirea ucigătoare a lui Noah și fălcile lui încleștate. *Renunță, Santi!* Neștiind cine și ce va spune mai departe, se face liniște în sală în timp ce reporterii așteaptă cu nerăbdare un răspuns.

Noah se întoarce din nou spre camere.

— Aici toți învățăm din greșeli. Sportul ține de maturizare și dezvoltare personală pe pistă. Se mai produc și accidente. Tot ceea ce contează este ce faci după aceea.

Unu-zero pentru Noah Slade. Face față situației ca un profesionist bine instruit de un agent de publicitate.

Restul întâlnirii cu presa pare plictisitoare după episodul acela dramatic și nu la fel de palpitant pe cât mi-a promis fratele meu. Pentru el, e o binecuvântare mascată, fiindcă a dat-o deja în bară.

Mă simt ușurată când un membru F1 anunță sfârșitul conferinței de presă. Le amintește tuturor de gala care va avea loc diseară în cinstea piloților Bandini și le oferă informații despre alte întâlniri cu presa programate după antrenamente și calificări. Îmi vin în minte numai scuze despre cum să scap de ele. Din fericire pentru Santi, se poate descurca și singur la majoritatea acestor evenimente, fără mine și Noah.

Noah se apropie de noi în fața clădirii. Apropierea îmi stârnește ace pe piele, iar corpul lui se înalță deasupra staturii mele de 1,57 metri, făcându-mă să mă simt mai scundă decât de obicei.

— Nu știu cum funcționa ultima ta echipă, dar lasă-mă pe mine să mă ocup de întrebările pentru băieții mari. Ar trebui să te uiți din nou pe filmările de la Abu Dhabi dacă tu crezi că a fost greșeala mea, pentru că sunt al dracului de sigur că nu a fost. Asta ar trebui să fie prima ta preocupare aici. Mă rog, asta și să încerci să nu-mi stai naibii în cale!

Noah își încleștează pumnii, în vreme ce fălcile îi zvâcnesc din cauza presiunii.

— N-am vrut să sune așa! Îmi pare rău! Nu știu ce-a fost în capul meu, spune fratele meu serios.

— În mod clar! Ești nou în echipa mea, iar noi avem un sistem aici. Unul care nu include răspunsuri prostești. Ar trebui să întrebi lumea dacă nu știi cum merg lucrurile.

— Nu e nevoie să fii nepoliticos cu el. Și-a cerut scuze! răbufnesc, uitându-mă în ochii furioși ai lui

Noah.

Nu-i suport atitudinea când fratele meu a spus deja că-i pare rău. Santi o face pe durul, dar problemele îl afectează mai mult decât pe majoritatea oamenilor, iar emoțiile se zbat în sufletul lui ca o tornadă care se rotește încet.

Ochii de safir ai lui Noah îmi măsoară corpul. Își umezește buza de jos, atrăgându-mi atenția asupra gurii lui. Observ că buza de jos e mai plină decât cea de sus. Iar buzele par moi și catifelate. Perfecte pentru sărutat.

Privirea lui Noah îmi încinge pielea. Mă simt trădată de felul în care îmi reacționează corpul în preajma lui, de parcă nu-mi pot controla atracția.

Noah deschide gura.

— Amantele nu vin la astfel de evenimente, așa că poate să stea acasă. Poate că o să fii mai puțin idiot.

Ridic capul, iar valurile de atracție sunt înlocuite de furie. Parcă aș fi apăsât pe un buton. Doar nu a insinuat ce cred eu că a insinuat!

Înainte ca eu sau Santi să spunem ceva, Noah continuă. Ochii lui albaștri se uită în ochii mei, dansând de bucurie.

— Dacă te plictisești vreodată de el, eu sunt mereu disponibil. Experiența vine odată cu vârsta.

Îmi aruncă un zâmbet ridicol de îngâmfat, pe care abia aștept să i-l șterg de pe față.

Mă îndrept spre el, vrând să mă apropii inconfortabil de mult, pentru că privirile ucigătoare sunt mai eficiente de la câțiva centimetri distanță. Santi mă prinde de mână, oprindu-mă să mă bag în sufletul lui Noah, dar nu poate să-mi închidă gura. *O, nu!* Gura mea are voință proprie, iar cuvintele îmi scapă fără să stau pe gânduri.

— E fratele meu mai mare, dobitocule! Nu vezi trăsăturile de familie? Sau norul ăla de superioritate din jurul tău e atât de dens, încât nici măcar nu observi?

Îmi imaginez cum i se învârt roțițele în cap când face legătura. Se uită de la mine la Santi, la părul brunet, la pielea măslinie și aceeași ochi căprui. Înclin capul într-o parte și-i zâmbesc cu dispreț.

Rămâne cu gura căscată, iar obrații îi capătă o nuanță rozalie. Mă bucur că e stânjenit, dansând în gând de bucurie că am fost obraznică. Toată lumea știe ce se spune despre oamenii care fac presupuneri.

— Ți cer scuze! Evident, n-ar fi trebuit să vorbesc așa cu voi.

În vocea lui se aude o umbră de regret.

Ridic din umeri, ignorând împunsătura din inimă pe care o simt când văd că-i pare rău, pentru că devin răutăcioasă când mă enervez. Nemernicii nu mă atrag, oricât de bine arată.

Fratele meu dă mâna cu el, pentru că se poartă ca un bărbat adevărat. Încerc din răspuțeri să nu observ cât de bine arată fundul lui Noah când se îndepărtează, dar trag cu ochiul fiindcă stăpânirea de sine a unei femei are limite. Noah îmi aruncă o ultimă privire peste umăr și dispare după colțul clădirii.

Oftez ușor, iar inima îmi bate mai încet pentru prima dată în ultima oră. Santi îmi aruncă o privire curioasă, apoi pleacă în direcția opusă. Se pare că gala de diseară tocmai a devenit mult mai interesantă.

CAPITOLUL PATRU

Noah

Meditez la discuția cu Santiago și sora lui în timp ce iau prânzul în zona Bandini. Santi are o soră despre care habar nu aveam că există. *Unde a fost ea de la debutul lui ca pilot?* Simt că aș fi recunoscut-o. În schimb, m-am făcut de râs din prima zi. Mi s-a întipărit în creier imaginea ochilor ei căprui care se uitau la mine de parcă voia să mă jupoaie de viu. E o femeie năucitoare, chiar dacă are nările umflate și obrajii îmbujorați, și dă din mâini.

Trebuie să-mi fac un plan pentru gala Bandini. Nu a fost intenția mea să pornesc pe picior greșit cu Santiago de la început și nici cu sora lui. Nu mă bucur că m-am purtat ca un nenorocit încă de la începutul sezonului. Eu și Santiago vom petrece nenumărate ore împreună la întâlnirile cu presa și cu sponsorii, ceea ce înseamnă că și sora lui va fi alături de noi.

Am răbufnit când el m-a învinovățit pentru ceva ce nu a fost vina mea. Asta ar trebui să fie o lecție pentru el, să nu deschidă gura fără să gândească înainte, un exemplu perfect despre ce poate merge prost

în public, inclusiv consecințele neplăcute. Dar nu e bine că mi-am vărsat nervii pe sora lui.

Mai devreme, când am făcut turul pistei, i-am cerut scuze din nou pentru că mi-era rușine de ce am spus. Nu mă deranjează să încolțesc pe cineva ca să obțin ce vreau. Mi-a acceptat scuzele fără trageri de inimă, strângând din dinți în timp ce dădea mâna cu mine.

Îmi petrec restul zilei în alte întâlniri cu presa, latura mai puțin plăcută din F\.

Mă întorc în camera de hotel la timp ca să mă îmbrac pentru eveniment. Santiago și sora lui au de gând să participe la gală, lucru care mi s-a confirmat când am pus discret câteva întrebări. Nu e cazul să atrag atenția asupra mea.

Barul slab luminat din holul hotelului mă întâmpină, așa că îmi comand un pahar de scotch de la barman. Cu coada ochiului, văd o femeie care stă într-un separeu, învârtind paiul în pahar. Seamănă puțin cu sora lui Santiago. Mă duc spre ea și se confirmă că este, într-adevăr, acea Alatorre căreia vreau să-i vorbesc. *Momentul perfect!* Mi se pare cea mai bună idee să-i cer scuze acum, pentru că nu ocolesc problemele ca să evit o confruntare.

Unii se feresc de probleme. Eu, pe de altă parte? Eu intru cu mașina direct în bucluc cu 300 km/h. Dracu' să le ia de consecințe!

— Te deranjează dacă iau loc?

Se încordează când îmi aude vocea. Se pare că n-am început bine dacă mă iau după grimasa ei, după corpul rigid și mâna care a înțepenit pe pai. Dar pot să lucrez cu asta. Afișez zâmbetul amețitor care face femeile să cadă în genunchi. *Testat și confirmat.*

Rămân nemișcat în timp ce ochii ei migdalați se ridică spre mine. Inima îmi bate mai tare când o privesc, admirându-i ochii fardați care se întunecă văzând că o studiez, buzele pline care se strâng și poameții înalți peste care vreau să-mi trec degetele. Părul ei brunet stă adunat în creștetul capului și imploră să fie eliberat. Câteva onduleuri lejere scapă, coborând pe gâtul ei subțire. Poartă o rochie decoltată, care îi pune în evidență pielea bronzată și spatetele gol. Mă mănâncă degetele să-i mângâi pielea ca să văd cât e de moale.

Ea mă trezește din visare.

— Și dacă mă deranjează?

La naiba! Am uitat că am întrebat-o ceva.

— Probabil că tot m-aș așeza.

Îi zâmbesc larg, bucurându-mă de înțepătura ei.

— Bine! N-ai decât!

Scoate un oftat ușor și face semn spre locul liber din fața ei.

Nu e nevoie să mi se spună de două ori. Mă așez pe scaun, aranjându-mi pantalonii pentru că semierecția mea împinge în fermoar. Mă bucur de arsura băuturii pe gât. Puțin curaj lichid ca să fac față conversației fără să flirtez cu ea.

— Vreau să-ți cer scuze pentru mai devreme, pentru că n-ar fi trebuit să insinuez așa ceva. Nu mă mândresc cu ce am spus.

Ochii căprui zăbovesc pe fața mea, încercând să vadă dacă sunt sincer. Mă mai uit o dată la ea, pentru că sunt încă șocat de felul în care mă dezarmează. Structura ei osoasă îi sporește atracția, la fel ca buzele pline, vopsite în roșu, genele lungi și părul brunet care îi încadrează perfect fața bronzată. Cu ochii căprui frapanți și buzele bosumflate pe care îmi vine să le sărut, e superbă.

Mintea mi-o ia razna. Îmi imaginez buzele ei roșii înfășurate pe scula mea în timp ce o suge, murdărindu-mă de ruj în timp ce o trag de păr. Nu-mi pot controla apetitul sexual pentru că mi-o trag așa cum pilotez – nebunește, riscant și des. Puteți da vina pe adrenalină sau pe sentimentul că sunt un zeu la volan.

— E în regulă.

Totuși, vocea ei monotonă îmi spune altceva. „În regulă” e echivalentul feminin pentru un teren minat, pentru că nu știi când sau unde va exploda.

— Nu e în regulă și nu vreau să te mai enervez. Sincer. Vreau să trecem peste asta și să-ți spun că regret insinuarea că te-ai culcat cu fratele tău.

Mă abțin să nu mă strâmb din cauza propriei prostii.

— Consideră că am rezolvat problema! Îți accept scuzele.

Își face de lucru cu paiul din pahar.

— Ce faci aici cu fratele tău?

Iau încă o gură de scotch, iar lichidul rece îmi alunecă pe limbă.

— Păi, îl însoțesc tot anul acesta.

Își înclină capul spre mine.

Grozav! O să petreacă zece luni alături de noi și eu sunt deja praf.

— Înseamnă că o să participi la multe curse. Ești fan?

Un zâmbet mic i se insinuează pe buze.

— În copilărie, mă țineam peste tot după fratele meu în weekenduri. Curse de karturi, curse adevărate, toate stagiile din Formula 1. El e cel talentat.

Se uită în jos la mâini.

— Sigur, mă bucur că sunt lângă el, pentru că sunt mândră de cât de departe a ajuns. O mașină

nouă, o echipă nouă și tot restul.

Se uită la mine, iar ochii îi sclipesc în lumina difuză din bar în timp ce buzele ei se străduiesc să nu zâmbească.

Rânjesc la ea.

— O să fie pe mâini bune cu echipamentul și inginerii. Mașinile Bandini sunt cele mai bune. Există un motiv pentru care este cea mai căutată echipă, așa că va avea un avantaj. Dar încă mai are de-a face cu mine.

Sunetul râsului ei drăgălaș stârnește ceva înăuntrul meu.

— Cum reușești să-ți controlezi orgoliul?

— Nu-l controlez.

Rânjesc mai larg.

Își dă ochii peste cap și să mor dacă nu mă excită chestia asta. Trăsăturile delicate mă îmbie, ispitindu-mă să mă trag mai aproape de ea și să-mi arunc un ochi în decolteu. Dar mă abțin, pentru că nu-mi permit decât un gest urât pe zi.

Nici acum nu-mi vine să cred că am insinuat că s-a culcat cu fratele ei. Încep să-mi pierd îndemânarea.

— Ai nevoie de cineva care să te țină în frâu.

Obrajii ei capătă o nuanță frumoasă de roz când clatină din cap.

— Adică, nu mă refer la mine, dar e bine să fii cu picioarele pe pământ.

Își dă o şuviță ondulată după ureche.

— E plictisitor să fii cu picioarele pe pământ. Nu conduc mașini cu 300 km/h ca să mă plictisesc.

Își ȱuguie buzele și se încruntă.

— Nu e plictisitor să fii cu picioarele pe pământ. Înseamnă să-ți dai seama că, atunci când toate astea — dă din mâini în jurul nostru — se termină, tot

vei avea pe cineva lângă tine. Oameni buni, care să fie umili, pentru că nimeni nu vrea să stea în preajma unui nenorocit.

Presupun că eu sunt nenorocitul cu pricina. Mă gândesc la cuvintele ei și la situația mea. Dar cunosc oameni buni. Cine se crede să mă judece, când ea e atât de tânără și naivă?

Îi sună telefonul.

— Trebuie să plec. Mi-a venit mașina.

— Te conduc afară.

Se citește uimirea pe fața ei înainte să-și revină. Probabil arăt și eu la fel, pentru că nu-mi amintesc să fi condus o fată afară decât atunci când plecam dintr-un club.

Mă ridic din separeu și-i ofer mâna, purtându-mă ca un adevărat gentleman. Se uită o clipă la ea, apoi îmi dă mâna. Pielea îmi vibrează la contactul fizic. Fata se înfioară când îmi trec degetul mare peste palma ei și simt pielea moale sub degetul meu bătătorit.

Hm! Corpul ei reacționează la al meu în același fel.

Îmi retrag mâna și o pun pe spatele ei gol, mergând spre intrarea în hotel. Conexiunea noastră fizică e o noutate palpitantă, una care merită explorată cu altă ocazie. Respiră adânc când îi mângâi curburile șirei spinării. Am tendința de a fi un ticălos obraznic. Pielea îi e caldă și moale sub palma mea, iar respirațiile ei întretăiate țin ritmul pașilor noștri.

Poate că o să-mi placă până la urmă să-l am pe Santiago aproape, fiindcă se pare că prezența surorii lui o să mă stimuleze. Vreau să văd ce alt fel de reacții are la mine. Sau sub mine. Sau pe mine.

Trebuie să mă controlez.

leșim din hotel și îl găsim pe fratele ei sprijinit de o mașină aproape de intrare.

— Maya, să mergem! Șoferul ne așteaptă.

Vocea lui Santiago răsună cu putere.

Maya. Îmi place numele.

Ea sare de lângă mine, punând capăt contactului. Mă privește încruntată, apoi își ia la revedere în grabă și pleacă. Clatin din cap, încercând să scap de gândurile obscene, un gest de care merită să râd. Fundul ei obraznic iese în evidență, iar materialul negru și strâmt al rochiei i se mulează pe rotunjimi.

Fir-ar! În mod sigur o să-mi placă să o văd pe aici.

Fratele ei o ajută să urce în mașină, apoi se întoarce spre mine. Privirea lui e un avertisment tacit pe care aleg să-l ignor, hotărându-mă în schimb să-i arunc un zâmbet trufaș, ridicând bărbia. Mă ignoră și urcă în mașină.

CAPITOLUL CINCI

Maya

Aerul din mașină e tensionat, și nu e o tensiune plăcută. Lumini puternice se reflectă în geamul mașinii în timp ce străbatem orașul. Santiago a angajat un șofer care să ne ducă la gală, amintindu-mi că sunt depășită de situație. O prefăcută înconjurată de cei bogați și celebri.

— De ce ai ieșit din hotel cu *el*? spumegă Santi.

— A venit să-mi ceară scuze pentru ce a spus la conferința de presă. Am stat de vorbă, pe urmă am ieșit afară. Nu e mare lucru. Nu ai de ce să te enervezi.

De ani de zile, e treaba mea să-l împac pe Santi. Tinde să se aprindă ocazional, la fel ca mulți piloți din F1. Situațiile extrem de stresante provoacă de obicei aceste reacții.

— Ar trebui să stai departe de el. La naiba, stai departe de majoritatea piloților din F1! Nu sunt aici pentru relații până la adânci bătrâneți, cu gărdulețe albe, un câine și doi copii. Ei doar și-o trag. *Mult*.

Își încleștează pumnii în poală.

— Ești conștient că mi-am pierdut virginitatea acum vreo patru ani, da? Nu ai de ce să mă mai

protejezi când virtutea mea nu mai e intactă.

Dacă privirile ar putea să ucidă, Santi m-ar fi omorât deja de două ori doar în mașină. Gluma nepotrivită la momentul nepotrivit. *Am recepționat.*

— Nu vreau să fiu conștient. Nu! Ține prostiile astea pentru tine! Băieții ăștia sunt diferiți de cei cu care ieșeai în facultate. Sunt fustangiii supremi. Bă-utură, femei, poate și droguri. Cine naiba știe! N-am stat cu ei prea mult pentru că am fost mai mult singur cu Kulikov.

— O să am grijă. Dar Noah face parte din echipa ta acum. Vom fi mereu aproape unii de alții și nu vreau ca lucrurile să fie ciudate între noi. Cel puțin, nu mai mult decât trebuie să fie.

Nu are rost să neg atracția fizică intensă față de Noah, dar pot să mă prefac de dragul lui Santi. Măcar atât îi datorez.

Îi zâmbesc dulce și îi mângâi mâna, sperând să-l calmez. Colțurile gurii îi coboară. Probabil e îngrijorat, pentru că niciuna dintre tacticile mele obișnuite nu funcționează.

— Ești sora mea mai mică, așa că e treaba mea să te protejez. Ai grijă, OK? Nu pot să stau cu ochii pe tine mereu. Mai ales cu cineva ca Noah. Dormitorul lui are ușă turnantă și listă de așteptare.

Tot corpul mi se încordează. *Mersi că mi-ai amintit!* Nimic nu e mai bun decât un curvar clasic, atât de deprins cu tabieturile lui, încât nici nu vede pe unde umblă. Ce bine că nu mă interesează genul ăsta de relații!

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Eu nu vreau decât să fiu cuminte, mai știi?

Îi afișez un zâmbet caraghios.

Aiureala mea drăgălașă îl face să zâmbească și mă îmbrățișează, tăindu-mi respirația.

— Te iubesc! Știi asta, nu?
Îi vibrează pieptul în timp ce vorbește.
Îl strâng la rândul meu în brațe.
— Bineînțeles. Și eu te iubesc! Acum hai să mergem la petrecere!

Evenimentul elegant, de fapt, depășește ideea mea preconcepută despre o petrecere cu sponsori. Îmi imaginam bărbați în vârstă dându-și coate și vorbind despre portofolii, dar e mult mai mult de-atât. Intrăm într-o sală de bal împodobită la perfecție cu cristale și flori atârnate de tavan, ospătari care servesc tăvi cu mâncare și turnuri cu pahare de șampanie pe mai multe mese. Iau niște aperitive care arată delicios în timp ce mă plimb prin sală.

Sunt mulți ștabi care dau mâna cu elita pilotajului, dar scena include alcool în cantități nelimitate, un DJ decent și acrobați care se învârt agățați de tavan. Seamănă mai mult cu o nuntă exagerată decât o gală pentru piloți de curse, și sunt captivată imediat de ce văd în jur.

Santiago mă lasă singură, deși nu are chef, după ce îl cheamă agentul lui. Îmi aruncă o privire de avertizare înainte să plece, dar îi ignor grijile, dând din mână. Îi respect regula de a nu vorbi cu alți piloți, dar nu mă poate învinovăți că alții stau de vorbă cu mine, pentru că nu pot controla ce fac ei. Găselnițele fac viața mai interesantă.

Ocup un scaun de la bar când apare Noah și se așază lângă mine. Parfumul lui amețitor îmi scurtcircuitază neuronii. Părul lui arată deja ca o chică ciufulită, iar papionul îi stă strâmb pe cămașa călcată. Aspectul lui neîngrijit mă face să zâmbesc. Mâinile

ferme care mi-au mângâiat spatele acum o oră țin alt pahar de scotch. Regret că l-am fixat, dezarmată de privirea lui pătrunzătoare și ochii albaștri, încadrați de gene lungi și dese.

Un simplu zâmbet din partea lui îmi stârnește senzații în partea de jos. Nu pot controla felul în care reacționează corpul meu la el, mai ales când mă privește de parcă ar vrea să mă sărute.

— Ce caută o fată frumoasă ca tine singură la un eveniment ca ăsta?

Vocea lui Noah sună aspru, de parcă și-a petrecut noaptea sărbătorind și bând – senzuală și gravă totodată.

— Vai, mă consideri frumoasă! Ce drăguț! Santi m-a lăsat singură pentru că e ocupat să fie lingușitor.

Arăt cu unghia roz către fratele meu, care stă de vorbă cu un grup de sponsori.

— Mai mult decât atât.

Zâmbetul strălucitor al lui Noah îmi dă o strângere de inimă. *Ei bine, tare te mai pricepi la vorbe!*

— Ah, o zi din viața unei celebrități! Ce cruce grea!

Chicotesc.

— Mă îndoiesc că o să mă obișnuiesc vreodată să aud asta. Nu mă pot gândi la fratele meu ca la o celebritate. E foarte ciudat.

— E nevoie de timp. Să vezi când o să fie urmărit de paparazzi și nu o să mai poată să mănânce sau să-și facă nevoile în pace. Locul ăsta îi corupe și pe cei mai buni dintre noi, când suntem înconjurați de bani, băutură și femei la discreție – orice ar fi. Un teren de joacă pentru cei privilegiați.

Mă întorc spre Noah și mă uit la ținuta lui. Îi stă bine în smoching și e diabolic de arătos cu

materialul acela lucios care i se mulează pe corp. Îmi zvâcnesc degetele de tentația de a-mi trece mâna prin părul vâlvoi care sugerează că e un zurbagiu.

Dar nu o fac, pentru că o să-mi anuleze eforturile de a fi cuminte.

— Te-a schimbat locul ăsta?

Încerc să vorbesc pe un ton neutru, ca să nu-mi trădez sentimentele. E ultima persoană din lume cu care ar vrea Santi să-mi petrec timpul.

Privirea i se înăsprește.

— M-am născut să fac asta. Sunt fiul unei legende, la urma urmei.

Își dă ochii peste cap la mine.

— Deci nu, practic, pentru că asta e tot ce am știut vreodată. Nu te poate corupe ceea ce te-a făcut.

Strâmb din nas.

— Noi nu suntem așa. Am fost crescuți într-o casă mică, de părinți modești. Santi nici măcar nu a mers la facultate, ca să poată pilota și să facă bani. A renunțat la multe pentru visul lui. Le-a dat părinților înapoi banii pe care i-au investit, pentru că înseamnă enorm pentru el să îi întrețină.

— Începuturile modeste stau la baza celor mai bune povești de succes. Dar fratele tău a semnat un contract de 20 de milioane de dolari, și asta e o sumă mare, așa că, odată cu banii, vine și responsabilitatea.

Ochii lui mă studiază cu intensitate.

Oftez, conștientă de cel mai recent câștig financiar al lui Santi. Poate că se înconjoară de niște persoane pompoase, dar nu seamănă cu tipii ăștia lacomi și egoiști.

Noah ia o gură mare din pahar. Îl imit, sorbind din șampanie — o doză de curaj lichid care să-mi poto-

lească emoțiile.

— Și cum a fost să crești în mediul ăsta?

Arunc o privire prin sală, imaginându-mi-l pe tânărul Noah în preajma acestor oameni.

— În copilărie, credeam că e cel mai tare lucru din lume. Și încă mai cred. Dar tata nu e tocmai tatăl anului. Bonele au avut grijă de mine în timp ce mama se plimba cu iahtul în jurul lumii. Dar vai mie, ce viață grea are un om care le are pe toate!

Tristețea din vocea lui trădează nonșalanța prefăcută.

— Părinții tăi vin la curse?

— Din când în când. Tata vine la cea din Barcelona. Cu mama e altă poveste; apare câteodată când e cel mai convenabil pentru ea și prietenii ei.

Înclină paharul și îl ciocnește cu al meu înainte să bem în cinstea spuselor lui.

Simt că are probleme cu părinții lui.

Se uită la mine cu ochi senini.

— Dar tu? Ce te aduce în viața haotică a curselor de F1?

— Am nevoie de un motiv în afară de fratele meu care concurează? îl întreb, zâmbind.

— Păi, am presupus că ai venit pentru mine, dar acum, dacă tot ai spus-o, mi se pare plauzibil.

Mă ametește cu un zâmbet jucăuș care stârnește ceva înăuntrul meu.

Clatin din cap spre el.

— Tocmai am absolvit facultatea și voiam să văd lumea.

Mă abțin să pomenesc de vlog pentru că nu vreau să fiu judecată de cineva ca el — un bărbat care prosperă și reușește.

— Ei bine, ai ales anul potrivit să i te alături. Poți să vezi destinații frumoase și, drept bonus, mă vezi

pe mine cum îi tăbăcesc fundul fratelui tău. Nu poți să găsești chestiile astea pe Pinterest.

Dau capul pe spate, râzând. Înfumurarea lui nu cunoaște limite, dar îmi place cum mă tachinează, nepăsător, cu o sticlire jucăușă în ochi.

— Cum de-ți intră capul în casca aia? Mă tem că se mărește ori de câte ori îți gâdilă cineva orgoliul, îi spun cu prefăcută îngrijorare.

— Am una pe comandă, ca să combat riscul.

— Sună costisitor.

Noah ridică din umeri.

— Să fii cel mai bun vine la pachet cu un preț mare.

— Ce anume? Sufletul tău?

Ochii îi scapără sub lumini. Nu apucă să-mi răspundă, căci cineva îl cheamă. Nu pare încântat de întrerupere și rămâne pe loc.

— Te cheamă datoria.

Înclin paharul gol spre el.

Rânjește la mine și mă salută militărește la plecare.

Vineri, explorez orașul fiindcă Santi are o zi încărcată, cu antrenamente și întâlniri cu presa. Oricât de interesant pare planul lui, refuz invitația de a merge cu el.

Îmi petrec ziua făcând fotografii și descoperind orașul. Un tur de prezentare a artei stradale locale îmi stârnește interesul și mă bucur că mă pot pierde în grup, înconjurată de ceilalți turiști. Când stau cu Santi, mi se pare că sunt expusă. Atenția pe care o primește mă sufocă. Oamenii îi fac mereu fotografii, pun întrebări sau cer autografe. Și nu-mi place să

fiu urmărită. El spune că în cele din urmă toată lumea se obișnuiește și că n-am să-i mai observ după o vreme.

Faptul că se complace în situația asta mă sperie.

Restul zilei trece repede. Intimitatea abia descoperită mă liniștește atât de mult, încât iau prânzul singură și încă la o masă de două persoane. Dar ziua mea petrecută de una singură pare de scurtă durată când un bărbat în vârstă se așază pe scaunul din fața mea. În cele din urmă, își face curaj să înceapă o conversație după 15 minute. Particip, din politete, la discuția despre artrita lui, dând din cap de parcă înțeleg cum e să ai dureri cronice. Ba chiar îmi arată vreo sută de poze cu nepoții lui.

Ce pot să spun? Nu sunt în stare să spun nu, pentru că nu pot să mă uit în ochii bietului bătrân și să refuz să văd poze cu micul său cartofior. Sunt cuvintele lui, nu ale mele. Nu pot. Așa că ajung să petrec o oră întreținându-mă cu un bărbat pe nume Steve, ba chiar îi ofer o șapcă Bandini cu autograf ca dar la despărțire, cu promisiunea că-i voi trimite o poză cu pista în ziua cursei. Nu știu ce risc dacă îi dau bunicului numărul meu de mobil, dar pare drăguț, așa că cedez.

Mama mă sună în timp ce merg pe o stradă lăturalnică.

— *Cómo estás?*¹

Mama îmi urmărește vlogul cu sfințenie, comentând la toate postările cu mesaje încurajatoare și citate. E drăguță în felul ei. Ba chiar primesc mesaje cu GIF-uri prin care își exprimă sentimentele.

— Până acum, m-am distrat. Santi e destul de ocupat cu partea administrativă a lucrurilor. Nu știu de unde are atâta energie.

Am stat aseară până târziu, iar el s-a trezit cu noaptea în cap ca să conducă pe circuit. Eu, în schimb, am amânat alarma de vreo cinci ori până m-am trezit.

— Trăiește pentru sportul ăsta, așa că îi suportă latura socială. Stai cu ochii pe el, pentru că muncește prea mult!

Așa e mama, mereu își face griji.

— O să mă străduiesc! Nu pot să fac ce face el, să bea și să lingusească lumea. Oamenii de aici sunt înfumurați și plini de sine.

— Am citit bârfe despre diferiți piloți. Cei ca Liam Zander și Noah Slade apar tot timpul în presă și ar trebui să vezi ce povestesc femeile despre ei. Iar de Jax nici nu mai spun. Necazurile se țin de el ca un miros urât.

Vocea mamei nu reușește să-i mascheze disprețul. Nu cer mai multe informații pentru că nu mă interesează detaliile obscene.

— Ai grijă ce citești! Reporterii pot începe să inventeze povești despre Santi în orice clipă. Sunt agresivi. Și le plac poveștile interesante, indiferent că sunt adevărate sau nu.

— L-ai cunoscut pe colegul lui?

Nu-și poate ascunde curiozitatea în privința lui Noah, și n-am cum s-o condamna.

— Da, nu e atât de rău pe cât susțin ziarele. Totuși, e un măgar care credea că sunt iubita lui Santi.

— *Que bruto!* Cineva ar fi trebuit să-l educe mai bine, să-i ofere mai multă iubire și atenție. Cred că s-a simțit stânjenit.

— Cred că asta e problema lui. Probabil că se simte singur, să și-o tragă cu oricine se ivește și să nu aibă alături de cine să-și sărbătorească victoriile. Propria lui familie abia dacă vine la curse.

Adică, tatăl lui îl vizitează de câteva ori pe an, iar mama lui și mai rar. Mă întreb dacă nu cumva se ascunde ceva în spada fațadei pe care o afișează. Dar mă îndoiesc că își dă seama, mai ales când oamenii ca el cred mereu că sunt fericiți până când nu mai sunt. Dar cine știe? Speculez și nu e corect să-l judec.

Cuvintele îmi scapă din gură fără filtru.

— *Cuídate!*¹ În spatele strălucirii și al faimei, oamenii trăiesc cu minciuni și nefericire.

Schimb subiectul, pentru că nu vreau să mai vorbesc despre Noah. Mi se pare greșit să expun micul adevăr pe care mi l-a împărtășit aseară despre părinții lui. Eu și mama discutăm despre planurile de weekend și, curând după aceea, închid telefonul și mă întorc la hotel.

¹ „Ce faci?” (în spaniolă în original) (n. tr.).

² Ce prost! (în spaniolă în original) (n. tr.).

³ Ai grijă! (în spaniolă în original) (n. tr.).

CAPITOLUL ȘASE

Noah

Calificarea de sâmbătă presupune obținerea unui timp bun pe tură, fiindcă poziția în cursa de duminică depinde de asta. Un început slab sâmbătă face să fie mult mai greu de câștigat cursa de duminică, deși nu e imposibil.

Doar improbabil.

Prima poziție este preferata mea și a tuturor. Pot să revin de pe locul al doilea sau al treilea la start, fără să simt presiunea de a presta într-un mod exagerat. Spatele grilei tinde să fie cea mai slabă poziție. De când sunt în echipa Bandini, rareori cobor sub P3, decât dacă primesc vreo penalizare.

Scârțâitul cauciucurilor pe pistă răsună pe parape-te în timp ce mă îndrept spre zona Bandini. Fiecare echipă are propriul garaj pe pistă, unde echipa se pregătește înainte de cursă, plus camere mici deasupra spațiului de lucru unde eu și Santi ne pregătim. Îmi pun costumul pentru cele două ture de antrenament.

Termin turele cu rezultatele pe care le așteptam. Calificarea s-a desfășurat mai bine decât credeam și am obținut prima poziție pentru Marele Premiu al

Australiei. Cel mai bun loc pe grila de start. Santiago nu e cu mult în spate, s-a calificat al treilea, imediat după Liam Zander. Nu e rău pentru tipul cel nou!

De dragul echipei, vreau să reușească, pentru că vom concura împreună și în timpul curselor individuale. Nu sunt egoist. Trebuie să se descurce bine ca să câștigăm un campionat separat pe echipe, cel al constructorilor, care se desfășoară în același timp cu Campionatul Mondial, iar titlul se obține în funcție de punctele pe care le acumulăm noi doi în timpul fiecărei curse. În total, 21 de curse și două campionate concomitente cu un tip pe care nu-l suport.

Pare a fi începutul unui sezon grozav!

Santiago se poate mulțumi să câștige cu mine campionatul constructorilor, pentru că vreau să fiu campion mondial anul ăsta. Coechipierul meu poate să-și păstreze premiul strălucitor de consolare.

Santiago, Liam și cu mine participăm la o conferință de presă pentru primii trei calificați. Stau între ei în timp ce reporterii ne asaltează cu întrebări.

— Liam, poți să ne spui ce strategie ai cu McCoy anul acesta?

— În afară de a și-o trage cu întreaga familie McCoy? șoptesc în barbă, iar microfonul atașat de obraz nu-mi captează vocea.

Liam chicotește și clatină din cap. Ne înțepăm reciproc, astfel încât conferințele să fie interesante în timp ce mai spargem rutina.

— Este cel mai bine ca strategiile de echipă să rămână secrete. Nu se poate ca Bandini, aici de față, să se prindă de toate trucurile mele, în special tipul temperamental de colo.

Liam îl arată pe Santiago peste umărul meu.

— Dar avem planuri mari pentru următoarele curse, inclusiv noile specificații pentru mașinile noastre. Am să le dau de furcă celor de la Bandini.

— Ceea ce a vrut să spună este că priveliștea e foarte frumoasă când se află în spatele poziției 1.

Vocea mea țâfnoasă îi face pe reporteri să râdă.

— Poziția 2 îmi permite să îi dau bătăi de cap lui Noah din spate și să-l lovesc din unghiul potrivit. Ah, stai! Asta e treaba lui Santiago. Am greșit!

Plesnesc șapca întoarsă a lui Liam de-i sare de pe cap.

Din fericire, Santiago se abține să mai facă vreun comentariu stupid. Se uită ciudat la mine și la Liam. Ignor comentariile lui Liam pentru că este, de fapt, unul dintre bunii mei prieteni și mi-a fost cel mai mare adversar, cel puțin până să apară Santiago. Înțepăturile dintre noi fac deliciul rețelelor sociale de fiecare dată, atrăgând mii de aprecieri și comentarii într-o oră.

Liam e un neamț care pilotează cu McCoy, altă echipă de top. Are părul blond, ochii albaștri și se crede Dumnezeu. Îmi place mult de el, pentru că ne-am împrietenit de când eram mici și mergeam la karting. Am concurat împreună în etapele Formulei 1 și chiar am făcut parte din aceeași echipă când a început el, așa că am urcat în ierarhie împreună.

Se poartă ca un mare nesimțit cu femeile, iar asta înseamnă ceva venind din partea unuia ca mine. Poate că și eu sunt ticălos, dar Liam poate fi mai rău de atât. Înfățișarea lui cuminte le păcălește chiar și pe cele mai versate fete. Are o tonă de presiune pe umeri anul acesta, pentru că îi expiră contractul cu McCoy, iar el s-a culcat cu nepoata proprietarului.

Spre deosebire de preferința mea pentru situațiile de tipul o-dată-și-gata, Liam le ține în jurul lui mai mult de o singură partidă. Nu pot să-l condamn, fiindcă femeile sunt mai mult decât dispuse. Dar sezoanele lui de F1 includ una sau două fete prin rotație care, în cele din urmă, sfârșesc cu inima frântă și își varsă amarul în revistele de scandal. Un ciclu anual. Dar acum trebuie să se poarte ca un sfânt, după ce l-a călcat pe nervi pe Peter McCoy.

Uneori, mă uit pe YouTube la filmulețele pline de bârfe despre noi și mi-e rușine să recunosc că mă amuză. McCoy nu are cum să fie mulțumit de Liam. Cele mai recente filmări s-au concentrat pe lipsa de prevedere a lui Liam, acuzându-l de promiscuitate într-un an important. Când te culci cu nepoata șefului, dai naștere multor emoții.

Maya așteaptă în colțul sălii de conferință, încercând să se facă una cu peretele. Slabe șanse! Îi stă bine cu blugii rupți și tricoul care i se mulează pe piept. Și-a prins părul ondulat într-o coadă care se leagănă în timp ce se uită la telefon.

Mă enervează că devine atentă doar la răspunsurile lui Santi, ridicând ochii din telefon din când în când ca să se uite la el. E ca și cum eu și Liam nici nu existăm. Dacă nu-i pasă, n-ar trebui să vină aici. Sunt destui reporteri care ar da orice pentru un loc în sala asta. *De ce i se pare atât de fascinant fratele ei?* Mă uimește cum se uită la el de parcă i-ar aduce luna de pe cer, iar ochii îi sunt plini de mândrie când vorbește el.

E ceva obișnuit între frați? Mă uit la Santi în timp ce vorbește, curios să văd ce îi captează ei interesul.

— Santiago, cum te simți acum, când ai un contract nou cu echipa rivalului tău? Te stresează cum-

va să pilotezi împotriva unuia dintre cei mai buni?

Îmi stăpânesc trăsăturile ca o marionetă bine instruită în relațiile cu publicul. În interior, devin tot mai iritat, abia abținându-mă să nu-mi dau ochii peste cap. Când o să termine băieții ăștia cu contractul? Duc lipsă de întrebări originale – sunt mereu aceleași, la fiecare conferință, trecând peste agitația primei curse a sezonului.

— Hm, nu e vorba de contract, ci de cât de bine conduc. Nu mă gândesc la semnul dolarului sau la Noah când sunt pe pistă. Mă gândesc la fiecare viraj nou și la linia de sosire, cu un posibil loc pe podium la final.

OK, nu e rău! Agentul de presă al echipei probabil l-a ajutat după dezastrul de ieri.

— Noah, cine crezi că este cea mai mare amenințare pentru tine în acest sezon?

Îmi apare un zâmbet înfumurat pe față. *Să înceapă spectacolul!*

— Îmi place să consider că eu sunt cea mai mare amenințare. Când concurez, sunt eu împotriva instinctelor mele. Totul în jur dispare. Mă testez, văd cât trebuie să aștept până să apăs frâna sau cum să depășesc altă persoană. Nu mă gândesc la alți șoferi mai mult decât este necesar. Aici o dau alții în bară.

Blițurile se pornesc în fața mea și-mi surprind zâmbetul încrezător. Maya clatină din cap, aparent neimpresionată de răspunsul meu. Ideea asta îmi displace. Mă încrunt și las colțurile gurii în jos. Aparențele înseamnă totul în domeniul meu, pentru că fanii înghit prostiile astea, pe care le adoră. Ba chiar fac filmulețe după bizarele noastre conferințe de presă după fiecare cursă, portretizându-ne ca prieteni la cataramă sau realizând compilații despre ri-

validați. Orice temă ar fi, există și filmuleț despre asta.

Un reporter îl abordează pe Liam, punându-i încă o întrebare directă.

— Liam, ce strategie ai ca să te reabilitezi în presă?

— Ce-ar fi să mă întreb peste câteva luni? Vreau să știu doar eu ce plan am, în caz că eșuează, spune Liam și ridică din umeri.

Îi trag un ghiont cu cotul.

— Tinde să i se întâmple des.

Liam se întoarce spre mine și își trasează sprânceană cu degetul mijlociu. Las capul pe spate și râd. Ridic capul și-l surprind pe Liam zâmbindu-i Mayei, iar ea îi răspunde la fel, atentă de data asta. Încleștez pumnii pe sub masă și mă uit drept înainte.

Liam poate fi considerat un tip atrăgător. Un sportiv neamț de 1,80 înălțime, care are nevoie de o barbă tunsă scurt să nu i se vadă fața de copil. Practic, e un dobitoc prea lăudat. Femeilor le place atitudinea lui pozitivă și lipsită de griji, precum și preferința lui pentru repetări multiple. Totul la el face dovada părinților buni care i-au pus totul pe tavă. Spre deosebire de mine, care duhnesc a amintiri urâte și acreală, și îmi exorcizez demonii conducând în fiecare săptămână.

După ce terminăm cu întrebările, ies de pe scenă. Nu vreau să mai stau aici niciun minut în plus. Mental, sunt sătul de ziua asta.

Nimic nu e mai grozav decât freamățul zilei de cursă. Fiecare face față presiunii în mod diferit, iar tensiunea crește pe măsură ce ne apropiem de ora de

start. Anticiparea evenimentelor îi ține pe toți în priză. Duminica este ziua mea preferată din săptămână, pentru că cine are nevoie de biserică atunci când am loc în față pentru paradis?

Toți șoferii fac ture rapide ca să-și mulțumească fanii și sponsorii, inclusiv întâlniri față în față, parade și interviuri – stilul obișnuit de linguseală pe placul publicului. Pe urmă, fac verificările obișnuite ale motoarelor și particip la un eveniment pe scenă înaintea cursei, cu scopul final de a rămâne singur în apartamentul echipei Bandini.

Sportul acesta îi epuizează chiar și pe cei mai buni. Îmi place la nebunie. Dar te uzează de-a lungul anilor.

Micile apartamente ale echipei nu se compară cu structurile mobile pe care le construiește echipa în etapa europeană a sezonului. Ne descurcăm cu o cameră simplă, în care găsim lucrurile necesare piloților, inclusiv o canapea și un minifrigider plin cu apă.

Muzica e metoda mea preferată de a-mi ține emoțiile sub control înainte de curse. Am câte un playlist pentru fiecare zi de cursă, fiindcă tind să fiu tipicar și să prefer singurătatea. Spre deosebire de alți piloți, eu prefer să sărbătoresc după cursă când câștig. Nimănui nu-i place un tip care sărbătorește prematur și nu sfârșește pe podium. Noi lăsăm asta în seama echipelor slabe.

Râsul Mayei pătrunde printre pereții subțiri. Santiago se poartă diferit față de băieții de la Bandini și nu îl deranjează că Maya stă pe lângă el în timp ce se pregătește de cursă. Spațiul mic nu îngăduie prea multă intimitate aici. Fac tot posibilul să nu ascult, dar mi se pare o sarcină imposibilă din pricina

peretelui comun, așa că îmi spun că nu e vina mea dacă aud ceva fără să vreau.

Vocea ei ajunge până în camera mea.

— Mai ții minte când ai avut prima cursă de karturi? Aproape ai vomitat în cască, atât de speriat erai după ce puștiul ăla aproape te-a accidentat.

Îmi place sunetul râsului ei plăcut.

— A fost intens. Să nu subestimezi niciodată un val de adrenalină, fiindcă nu-i de glumă! Cred că a durat o oră să îmi încetinească bătăile inimii și să scap de greață. Cum de-ți amintești chestia asta? Aveai cel mult șase ani.

— Mi-a arătat mama un filmuleț de la cursă. Povesteau despre asta în ziua în care ai semnat contractul cu Bandini și mi-au arătat o mulțime de filmări cu tine în kart. Sunt foarte mândri de tine!

Vocea Mayei pare sentimentală.

Părinții mei nu mi-au filmat niciodată cursele, darămite să le revadă cu un sentiment de nostalgie.

— Știi că și de tine sunt mândri, nu? Pentru că ai început vlogul și că mă susții.

Maya oftează.

— Da, dar tu ești povestea de succes, iar ei au sacrificat totul pentru tine. Vlogul e abia la început, iar lucrurile astea au nevoie de timp. Să vedem ce se întâmplă, pentru că nu vreau să mă dezamănesc pe mine sau pe altcineva. E greu să obții un număr suficient de urmăritori.

— O să distribui o postare de-ale tale ca să te ajut să ai mai mulți urmăritori. În plus, ești în preajma multor oameni celebri — în cele din urmă, se va duce vorba. Stai numai să vezi!

Curiozitatea mă împinge să văd despre ce vlog vorbește. Iau telefonul și o caut pe Google. Găsesc

repede canalul ei și îl salvez pentru mai târziu, când voi avea timp să-l studiez.

De asemenea, îi las o cerere de urmărire pe Instagram, pentru că profilul ei e privat. *Futu-i, de ce nu? Sunt doar curios, nimic mai mult.*

Cei doi vorbesc acum prea încet ca să mai aud restul discuției. Mi-e greu să îmi imaginez o copilărie ca a Mayei fiindcă sunt singur la părinți și nu am avut concurență pentru atenția limitată a părinților mei. Am tras lozul câștigător în privința părinților. Nu s-au căsătorit niciodată, au evitat un dezastru financiar, un divorț dificil și un proces de custodie pe care nu și-l dorea nimeni.

Îmi pun căștile ca să nu mai aud restul conversației. Trasul cu urechea mi-a distras atenția destul, îndepărtându-mă de modul obișnuit de a-mi limpezi gândurile înainte de curse.

Nu după mult timp, eu și Santiago ne pregătim pentru mașini. Ne tragem fermoarele costumelor de curse și ne luăm căștile. Casca lui e făcută la comandă de un artist spaniol care a creat un model în culorile steagului Spaniei, logoul echipei Bandini și numărul șapte, în timp ce a mea e vopsită în roșu și e acoperită cu logourile sponsorilor. Până și viziera de crom are simbolul unui sponsor, făcându-mă să mă simt ca o reclamă ambulantă când îmi pun casca pe cap.

Ating vopseaua stacojie, dând cu mâna peste stratul lucios specific mașinilor Bandini în timp ce motorul cald îmi vibrează sub degete. Chiar și după atâția ani cu echipa asta, încă mai am același ritual înainte de cursă, care presupune să mângâi aripa dreaptă și numărul alb 28. Am avut ocazia să-l schimb, dar am rămas cu numărul meu de când am

început și n-am de gând să-l înlocuiesc vreodată, chiar dacă o să mai câștig campionatul.

Fanii spun că sunt superstițios și au dreptate, pentru că mi se pare o modalitate sigură să-mi distrug șansele de a câștiga campionatul din nou dacă schimb cu numărul unu.

Mă întind pe scaun și mă prind cu centurile de siguranță de cabină, iar clinchetul centurii mă liniștește. Un tehnician îmi întinde mănușile și volanul în timp ce respir adânc de câteva ori ca să-mi potolesc emoțiile.

Eu și echipa rulăm până în fața grupului, așezând mașina pe locul P1, și verific comunicarea prin radio. Rânjesc pe sub cască. Prima poziție va fi mereu locul ideal în cursă și sunt foarte mândru că am ocupat-o. Trebuie să încep anul în forță.

Inima îmi bubuie în piept, într-un ritm similar cu vibrațiile motorului. Echipa mea scoate încălzitoarele de anvelope înainte să fugă de pe pistă. Piloții fac o tură pentru a se așeza în formație, iar eu opresc mașina pe locul vopsit pentru P1.

Luminile de deasupra încep să se aprindă, una câte una.

Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu.

Toate cele cinci lumini roșii se sting. Apăs pe accelerație, iar mașina țâșnește pe pistă într-un ritm amețitor în timp ce cauciucurile se freacă de asfalt. Aud zgomotul în casca din ureche. Membrii echipei vorbesc cu mine și-mi spun că Liam a rămas în spațele meu, iar Jax îl depășește pe Santiago.

Futu-i, ce-mi place senzația asta! Nervii mi-o iau razna în corp, adrenalina îmi pătrunde în sânge, iar sunetul cauciucurilor care scrâșnesc pe asfalt se ia la întrecere cu vâjâitul din urechi. Senzațiile din corp îmi dau un suflu nou. Motorul zumzăie în timp ce

împing mașina la capacitate maximă, testând limitele noului model. Mi se contractă plămânii în piept când mă apropii de primul viraj. Apelez la reflexe și devin una cu mașina.

Virajul executat frumos trece cât ai clipi. Ignor discuțiile prin radio care îmi răsună în cască și mă concentrez să inspir și să expir ca să-mi reglez ritmul cardiac.

Îmi mențin poziția de lider al cursei în timp ce virăm întruna pe pistă. Dacă echipa nu m-ar informa, aș pierde numărul turelor. Mașina gonește pe pistă de parcă ar pluti. Liam, care se află pe P₂, încearcă să mă depășească la un viraj, dar nu reușește, iar mașina îi rămâne în spatele meu, inhalând aerul murdar. Conducătorul echipei îmi spune cine altcineva ar putea fi o amenințare pentru poziția mea.

Cursa e la limită, oscilând între mine și Liam o vreme. Un start de sezon asemănător – în care amândoi concurăm pentru primul loc. Avem o relație competitivă pe pistă și ne cunoaștem mișcările unul altuia de când eram copii în karturi. Ambele echipe fac strategiile pentru noi ca să găsească o cale prin care să ne învingem unul pe altul.

Santiago nici măcar nu-mi apare în gânduri, dat fiind că echipa nu mi-a transmis nicio vorbă despre el.

La jumătatea cursei, fac o scurtă oprire la boxe ca să-mi pună anvelope noi. Opresc ca să las mecanicii să preia controlul cu burghiele și aparatele lor. Întregul proces durează 1,8 secunde. Mulțumesc echipei prin radio pentru viteza cu care s-au mișcat. O echipă rapidă la boxe este eroul necunoscut din Formula 1. Ei sunt cei care fac vrăji după ce opresc în zona garajelor.

Discut întruna cu un inginer de cursă în timp ce conduc, iar el îmi comunică pozițiile și specificațiile pentru adversari. Vrea să verific cum simt mașina după prima cursă. Echipa îmi comunică strategiile, iar eu mă supun în cea mai mare parte, deși nu mi-e teamă să-mi exprim nemulțumirea prin câteva apeluri, pentru că nu mă plătesc cu câteva milioane ca să urmez orbește orice ordin. Au încredere în mine la volan.

Îmi mențin prima poziție în cea mai mare parte a celor 57 de ture. Liam mă depășește de vreo două ori, dar îl las din nou pe poziția a doua cu niște viraje frumos executate și o oprire la boxe aleasă la timpul potrivit. În timpul unui viraj, aripile noastre din față se apropie extrem de tare una de alta și sunt cât pe ce să se atingă, dar el se retrage în ultimul moment. Mai este o singură tură, așa că Liam va ieși pe locul al doilea, iar Santiago, pe al patrulea.

Sunetul dulce al vuietului de motor îmi umple urechile. Strâng volanul cu putere în timp ce fac un ultim viraj spre linia de sosire. Apăs pedala cu câteva secunde mai devreme, ceea ce-mi permite să trec în viteză pe lângă steagul cadrilat înaintea lui Liam. Fanii urlă în timp ce se anunță în difuzoare că am câștigat cursa.

— Futu-i, da, băieți, ce victorie uriașă! Vă mulțumesc tuturor! O primă cursă uimitoare. Să-i dăm naibii drumul!

Ridic piciorul de pe accelerație în timp ce gonesc pe pista dreaptă.

Uralele îmi bâzâie în cască.

Ridic pumnul în aer, mândru de cursa pe care am făcut-o. *Suge-o, Santiago!*

CAPITOLUL ȘAPTE

Maya

Inima îmi bate mai repede când Noah trece de linia de sosire. Santi îl urmează în scurt timp, iar mașina lui arată ca o negură roșie în timp ce zboară pe lângă steagul cadrilat. Va fi frustrat de prestația lui pe pistă, chiar dacă a condus bine. Tot primește puncte pentru Campionatul Constructorilor, dar, în cele din urmă, pur și simplu nu e suficient împotriva celorlalți. Asta e viața riscurilor mari și a salariilor generoase. În plus, fratele meu se gândește și la presiunea unei echipe de curse importante și la un contract valoros.

Îl găsesc pe Santi în zona boxelor. Le zâmbește celor din echipă când coboară din mașină, dând mâna cu ei și mulțumindu-le – întruchiparea sportivității. Pentru că nu vreau să le stau în drum, decid să mă întâlnesc cu el în camera lui, nu să-l aștept afară. Mai bine să se relaxeze mai întâi.

Până să ajungă în cameră, pare că s-a calmat. Mă ridic de pe canapeaua mică și-l îmbrățișez. Corpul lui transpirat se lipește de mine, și îmi umplu plămânii cu mirosul de ulei, sudoare și cauciuc.

Cam scârbos. Mă prefac că vomit și-l strâng în brațe, deși abia îmi ajunge capul la umerii lui.

— Te-ai străduit. E bine că ești pe locul al patrulea, iar data viitoare vei fi pe podium.

Mă îmbrățișează la rândul lui.

— Sunt dezamăgit că n-am încercat mai mult să le tai fața. Am fost prea speriat, pentru că mi-era teamă să nu le stric mașina.

— Nu poți pilota când ți-e teamă. N-ai făcut-o niciodată și n-ar trebui să începi s-o faci acum, nu când concurezi cu cei mai buni. Consideră că e doar o altă mașină, cu o mulțime de componente care se pot repara.

În ciuda prestației precaute de azi, Santi are reputația că este nemilos pe pistă.

— Ai dreptate! Am să dau tot ce pot data viitoare. La naiba cu toate!

Se desprinde de mine.

Santi se învinovățește de fiecare dată când nu urcă pe podium. Cred că poate reuși data viitoare pe pistă, mai ales că mai sunt destule curse în care să-și îmbunătățească poziția pentru Campionatul Mondial.

— Va trebui să-mi fac apariția la petrecerea de după cursă, ca să-l felicit pe Noah. Asta și-ar dori sponsorii și nu vreau să pară că nu știu să pierd.

Scoate limba la mine.

— Nu e rău să fiu în top cinci pentru prima cursă. O să-mi revin.

Îi apare pe față un zâmbet grăitor. Îl deranjează să piardă, dar nu va lăsa acest lucru să-i scadă profesionalismul. Ce adult!

Bravo pentru spiritul de echipă!

— Atunci, ar fi bine să o luăm din loc! Să mergem să-i spunem lui Noah că a făcut o treabă bună.

Îi zâmbesc năstrușnic.

Poate că Noah o face pe arogantul, dar felul în care pilotează îl îndreptățește. Prestația lui demonstrează de ce îl iubesc fanii.

Simt entuziasmul mulțimii agitate după ce eu și Santi ne apropiem de podium. Oamenii se adună în grupuri, țopăind în ritmul muzicii care se aude din boxele de pe scenă și fluturând postere cu Liam și Noah. Nu-mi imaginez cum e să fii atât de celebru, încât oamenii să dea bani pe fotografii mărite cu tine. Aș muri de rușine, chiar acolo pe podium, să-mi văd propria față cum mă privește.

Eu și Santi rămânem pe margine, în zona VIP, bucurându-ne de spectacol de la o distanță sigură, departe de transpirație și haos. Opțiunea mea preferată! Vedem perfect podiumul câștigătorilor, inclusiv o imagine perfectă cu Noah stropindu-l cu șampanie pe Liam. Priveliștea mă face să oftez. Santi se uită la mine și ridică dintr-o sprânceană. Tușesc să-mi maschez râsul, roșie în obraji de stânjeneală.

În F\, șampania este echivalentul mai murdar al lansatoarelor de confeti la alte evenimente sportive. Pilotii agită sticlele și împrăștie conținutul peste tot. Oamenii din mulțime strigă în momentul în care îi stropește șampania, deschizând gura să prindă câteva picături. Cine are nevoie de Girls Gone Wild când ai podiumurile din F\?

Santi renunță la atitudinea dezamăgită, înlocuind-o cu un zâmbet în timp ce toți ceilalți sărbătoresc pe scenă. Ba chiar izbucnește în urale când se anunță câștigătorii.

Îi găsim pe Noah, Liam și celălalt câștigător în fața clădirii presei, ulterior conferinței de după cursă, ca să-i felicităm. Aleg să îi salut și să ridic

degetele mari, abia înăbușindu-mi un oftat când îmi dau seama ce stângace sunt. *Super, Maya! Ești tare.*

Noah pufnește cu dispreț văzând tentativa mea, iar Liam scoate un hohot de râs, stânjenindu-mă și mai tare. Dar nu pot să mă învinovățesc când habar nu am cum să-i salut.

Stau aiurea pe loc. Santi dă mâna bărbătește cu Noah și cu Liam și îi bate cu palma pe spate. Privirea lui Noah se înfierbântă când dă cu ochii de mine și se colorează în nuanțe mai adânci de albastru decât de obicei în timp ce-mi măsoară corpul. Mă flatează. Ori nu știe cum să fie subtil, ori nu-i pasă că observ.

Mi se taie respirația când îl privesc în costumul roșu de pilot. Materialul strâmt i se lipește de mușchii fermi, scoțând în evidență un program strict de antrenamente. Are părul asudat și ciufulit, cu câteva șuvițe care o iau în direcții diferite, și zâmbetul lui buclucaș strălucește. Face răvășeala să pară sexy. Întorc privirea înainte să se prindă că mă holbez la el ca o ciudată.

Mă dezarmează apropierea de toți bărbații ăștia atrăgători. Trebuie să încetez cu gândurile astea sâcâitoare despre Noah, mai ales că e coechipierul fratelui meu. Cum reușesc alte femei să țină pasul cu ei? Creierul meu se autobombardează cu imagini despre cățeluși și bunicuțe ca să nu mă mai uit la el.

Liam mă cercetează din cap până-n picioare. Bărbații ăștia îmi cresc încrederea în mine în fiecare secundă, pentru că nu-și bat capul să ascundă faptul că le par atractivă. Liam îmi aruncă un zâmbet leneș când observă că am ridicat din sprâncene și mi-am încrucișat brațele la piept. Dar mă simt dezamăgită când corpul meu nu are aceeași reacție

ca la Noah și nu mă încing pe dinăuntru dintr-o simplă privire. Nici măcar o scânteie de atracție. Nu-mi bate inima mai tare și nu simt cum se adună căldura în mine când mă studiază; nu fac decât să remarc că arată bine.

— Eu sunt Liam. N-am apucat încă să ne cunoaștem, dar te-am văzut la conferința de presă și nu știam că ești sora lui Santi. Ai fost o priveliște plăcută într-un ocean de reporteri bătrâni.

Mă ia de mână și o sărută ca un prinț din vremuri de demult. *O, e plin de replici de agățat!* Am să mă distrez în preajma lui.

Chicotesc, revenind la discuție.

— E misiunea mea să particip la cât mai puține evenimente ca acesta. Mă mir că vă lasă să vă înțepați unii pe alții și să-i atacați pe reporteri.

E de-a dreptul un show de comedie cu Liam și Noah care se tachinează reciproc, iar înțepăturile lor sunt pe placul reporterilor și al fanilor.

Liam îmi zâmbește.

— Și încă n-ai văzut nimic! Stai să vezi manevrele neortodoxe din curse, accidentele și seriile de înfrângeri. Abia atunci devine palpitant.

Liam își duce mâna la față de parcă mi-ar spune un secret, numai că vorbește la fel de tare.

— Noah e cel obraznic când se enervează.

Noah îi aruncă o privire care-mi dă fiori, iar senzația coboară de pe ceafă până la baza șirei spinării. N-aș vrea să mă privească și pe mine cu ochii aceia mijiți. *Nu, mulțumesc!* Poate fi al naibii de intimidant, dar Liam nu pare tulburat, râzând și dându-i un ghiont lui Noah.

— Ți-am zis eu!

Liam îmi face cu ochiul. Ochii lui albaștri strălucesc în timp ce-mi zâmbeste. Are o seninătate care îmi aduce imediate zâmbetul pe buze.

Santi se mută de pe un picior pe altul, un semnal că vrea să plece, fiindcă trebuie să ne facem bagajele și să ne pregătim pentru plecarea către următoarea oprire din circuit. De vină sunt programul aglomerat și zborurile lungi.

— Ne vedem în Bahrain! Eu și Maya plecăm mâine-dimineață cu un avion la prima oră. Trebuie să o luăm din loc, pentru că avem bagaje de făcut și altele.

Santi își trece agitat mâna prin păr. Îi place să împacheteze timp de trei zile înainte să decoleze, așa că îl roade pe dinăuntru că a amânat bagajele atâta vreme.

— Frate, data viitoare trebuie să vii cu mine cu avionul meu privat. Poate reușim să schimbăm câteva zboruri ca să veniți amândoi.

Ochii lui Liam strălucesc când își încearcă norocul. Arată ca un diavol deghizat în înger, cu păr blond, ochi albaștri și dinți albi, strălucitori. Deși are o înfățișare nevinovată, ochii îl contrazic.

Îi răspund cu un zâmbet larg, deși am mari dubii că invitația de a zbura cu avionul lui are vreo legătură cu fratele meu. Probabil are o legătură mai mare cu mine. Santi nu observă că Liam flirtează, ceea ce e șocant, fiindcă m-a bătut la cap tot weekendul că cei doi nu urmăresc decât două lucruri: trofee și femei. De preferat, în ordinea asta.

— Ar fi super. Cu siguranță o să acceptăm oferta, spune fratele meu.

Noah îi aruncă o privire piezișă lui Liam și își încrucișează brațele. *Tocmai și-a dat ochii peste cap?*

Nu apuc să analizez situația mai departe, pentru că Santi mă ia de acolo.

Vlogul meu atrage mai mulți urmăritori după ce Santi l-a promovat o săptămână, în timp ce eram la Sakhir pentru Marele Premiu al Bahrainului – a crescut de la câteva sute la o mie de urmăritori. Îmi vine ideea să postez pe YouTube filmulețe din timpul fiecărei opriri de pe lista noastră. Săptămâna trecută am filmat în timp ce ne aflam în Bahrain, făcând inclusiv o filmare cu sesiunile de antrenament și interviurile cu fanii din apropierea pistei.

Editez și postez filmulețul în care Santi ocupă din nou locul patru în Marele Premiu al Bahrainului. E încă o înfrângere pentru el, ceea ce înseamnă că fratele meu e nefericit. Spune că s-a obișnuit cu particularitățile mașinii noi. Mergem mai departe, gata de următoarea cursă, iar timpul trece repede cu drumurile de la un oraș la altul.

Următorii comentează că le place să vadă imagini din culisele curselor de F1. Se pare că mulți dintre abonați preferă această parte a vlogului meu, cerând mai multe episoade. După un astfel de feedback pozitiv, dedic o parte din filmări curselor F1 și activităților conexe. Nu e tocmai planul meu original, dar, hei, să le dăm fanilor ce-și doresc. Schimbarea ajută la creșterea numărului de urmăritori într-un timp scurt. Mii de oameni privesc filmulețele noi în fiecare săptămână.

Cererile noi de urmărire îmi inundă pagina de Instagram, inclusiv de la Noah, Liam și alți piloți. Le accept și aleg să păstrez profilul privat, inaccesibil pentru fani, fiindcă vreau să separ vlogul de viața mea personală.

Liam și Noah fac reclamă canalului meu pe profilurile lor sociale când îi etichetez în cele mai recente clipuri. Numerele mele cresc fulgerător, lăsându-mă în stare de șoc. E uimitor ce pot face doi băieți atrăgători. Până când zburăm la a treia cursă a sezonului, am deja peste zece mii de urmăritori. *Zece puncte pentru maturizarea Mayei! Uite, mami, am reușit!*

Aterizăm în Shanghai pentru Marele Premiu al Chinei. Santi o ia din loc curând după ce ne instalăm în camera de hotel, pentru că are programate o mulțime de întâlniri. Eu rămân în apartament și mă relaxez după un zbor lung, fiindcă mă doare corpul după ce am stat dreaptă ore întregi. Încă o cursă, încă o cameră simplă de hotel. Cearșafurile albe și paletele de culori discrete au devenit o rutină în viața mea.

În cele din urmă, mă îndrept spre structura mobilă a echipei Bandini, poziționată chiar lângă pista din Shanghai. Accesul facil permite echipei să ia pauze în zilele aglomerate. Funcționează ca un minicomandament, având camere în care piloții pot să-și petreacă timpul, precum și camere în care se pot face consultații înainte și după cursă.

Mă ciocnesc de cineva în timp ce iau o gustare. Dau cu ochii de o pereche de ochi verzi care aparțin unei femei de aceeași înălțime cu mine. Pare să fie de seama mea, are părul blond prins într-un coc în vârful capului și niște accesorii aurii care îi ies din coafura neîngrijită. Poartă o ținută de stradă, cu un tricou alb cu un slogan, blugi mai mult găuriți decât întregi și adidași albi. Are un aer californian, desprins parcă din serialele americane.

— O, scuză-mă! Sunt atât de stângace!

Gâtul și pieptul ei capătă o nuanță rozalie care contrastează cu pielea bronzată.

— Nu e nicio problemă. Și eu dau peste oameni mereu. Nu te-am mai văzut pe aici.

A sunat mai ciudat cu glas tare.

— Eu sunt Sophie. Probabil nu m-ai văzut pentru că abia am ajuns aici.

Îmi întinde mâna, pe care i-o strâng.

— Maya. N-am văzut pe nimeni de vârsta mea, în afară de fratele meu. Mă bucur că am dat peste tine – la propriu.

Ea pufnește în râs.

— E prima dată când particip la cursă. Am terminat cursurile mai devreme anul ăsta ca să petrec timpul cu tata în timp ce se află în turneu. Nu pot să refuz o vacanță gratuită.

— Eu am absolvit în decembrie! Și cine e tatăl tău? Presupun că e la Bandini?

Arăt cu mâna spre holul structurii mobile, pline de freamăt.

Sophie se joacă cu lăntișorul de care e prinsă o stelută de aur.

— Tata e șeful echipei. El conduce tot ce se întâmplă aici.

— O, uau! Și o să fii aici tot restul sezonului?

Încerc să nu par prea entuziasmată, pentru că nu vreau încă să o sperii. Dar ideea de-a avea o prietenă nouă pare drăguță.

— Am să încerc să-l conving pe tata să mă lase să fac cursurile de toamnă online, ca să pot rămâne până la sfârșit. E prima dată, de când era mai mică, așa că trebuie să profit.

Zâmbetul îi scoate în evidență gropițele din obraji.

— Ce drăguț! Putem să petrecem timpul împreună, fiindcă eu voi fi aici tot sezonul. O să fie grozav

să am aici pe cineva de vârsta mea ca să-mi păstrez tinerețea, îi spun, zâmbind.

— Care-i treaba cu toți cei de aici? Dă-mi toate detaliile!

Sophie renunță la neliniștea de până acum.

Oare e neliniștită când oamenii aduc vorba de tatăl ei și de meseria lui? El ține frâiele echipei, fiindcă șefii de echipă sunt șefi fără să dețină compania.

Ne tragem câte un scaun la o masă din apropiere, gata să mâncăm și să stăm de vorbă.

— Dacă nu știai deja, fratele meu e Santiago Alatorre.

Aproape că îi sar ochii din cap.

— Nu se poate! Dar se vede, acum, că mi-ai spus. Are aspectul acela de tânăr spaniol atrăgător.

Mă abțin să scot un geamăt. Nu pot să mă gândesc la fratele meu în felul acela și nici n-am să o fac vreodată.

— Da, avem amândoi părul brunet, cum e normal, și ochii căprui care ne avantajează, deși eu arăt mai bine decât el. Dar să nu-i spui. Piloții ăștia și orgoliile lor sunt două lucruri extrem de fragile.

Îi zâmbesc ghiduş.

— E tipul cel nou de pe aici. Cred că simte o presiune mare să țină pasul cu cei mai buni. Cum se înțelege cu Noah?

— Hm, a fost bine până acum. Nu s-au ciocnit în ultimele două curse. Hai, echipa!

Ridic pumnul în aer ca o majoretă.

Sophie chicotește.

— Tata avea emoții să semneze contractul cu fratele tău. Își făcea griji că Noah nu avea să-l accepte, pentru că face parte din echipa Bandini de ani de zile. El e reprezentantul original al echipei. Echipa nu angajează piloți tineri — e standardul lor —, dar

fratele tău e campion mondial acum, ceea ce înseamnă că este o valoare în industria asta.

Ridică dintr-o sprânceană ca la comandă.

Eu ridic din umeri.

— Da, e recunoscător că face parte din cea mai bună echipă. Dar tot mi se pare o nebunie că e unul dintre cei mai tineri piloți care au intrat vreodată la Bandini. Însă Noah a acceptat tranziția, dat fiind că încă nu l-a distrus pe fratele meu. Mă rog, după prima conferință de presă.

Ea flutură din mână când mă aude.

— Întâlnirile acelea sunt 50 la sută serioase și 50 la sută teatru. Fanilor le place să se uite, stând pe marginea canapelei. Se uită fix la mine înainte să continue: Dar să ai grijă cu Noah! Aud tot felul de povești de la tata și alți oameni.

— Cum ar fi?

Mă aplec spre ea, fiindcă nu vreau să ratez nicio informație din culise.

— E înfumurat, plin de sine și cam nesimțit. În plus, se culcă cu multe admiratoare. Bleah, bleah și bleah! El e tipul pe care tații amenință că o să-l îngroape în ciment. Ei bine, asta ar face tata și a și spus-o înainte să vin aici.

Strâmbă din nas. Se pare că tatăl ei e puțin prea protector.

— Dar Noah are dreptul să fie încrezător, dat fiind că e triplu campion mondial și încă la o vârstă atât de fragedă. Dacă vrea, poate să concureze ani de zile.

— Minunat! Nimic nu se compară cu o poveste bună despre un playboy ca să începem anul în forță.

Se simte sarcasmul din vorbele mele.

— Tata a primit numeroase telefoane de la sponsori îngrijorați de comportamentul lui Noah. Dar ce poate face el? Tipul se comportă ca un profesionist pe pistă și a demonstrat că e unul dintre cei mai buni piloți din lume. Dar ar putea uneori să o lase mai ușor cu încrederea în sine.

— Știi, Sophie, cred că noi două o să ne înțelegem de minune.

Îmi zâmbește și ea. Ciocnim sticlele cu apă, închinând pentru noua noastră prietenie.

CAPITOLUL OPT

Maya

Se pare că eu și Sophie ne potrivim. Ne place să ascultăm Jonas Brothers, să mâncăm același tip de înghețată Ben & Jerry's și să cumpărăm haine de la Zara, nu de la Fendi. Baza solidă a prieteniei.

Îmi place să am o parteneră nouă alături de care să particip la evenimentele sponsorizate, la întâlnirile cu presa și la orice activitate plictisitoare. Mai ales o parteneră spirituală și inteligentă ca Sophie. Pare mai impertinentă decât sunt obișnuită, dar îmi place că nu tolerează prostiile nimănui.

Îi spun lui Santi că ne vom întâlni la evenimentul cu sponsorii, fiindcă eu și Sophie venim împreună cu mașina. Nu reușește să-și ascundă curiozitatea când vrea să o cunoască pe noua mea prietenă, spunând că vrea să se asigure că nu încerc să corup un suflet sărman. Dorința lui exagerată de protecție a atins niveluri noi de când a început sezonul F\.

— OK, povestește-mi despre băieți! N-am mai stat pe lângă oamenii ăștia de vreo trei ani.

Sophie nu stă pe gânduri, vrând să afle totul înaintea să-i vedem intrând în sala de bal. Nu pot să o

condamn. Aș vrea să fi fost și eu măcar pe jumătate pregătită, pentru că acești bărbați emană încredere și senzualitate.

— Îi cunoști pe fratele meu și pe Noah, evident. L-am întâlnit pe Liam la cealaltă cursă și flirtează întruna. Nu-ți promit că nu o să ți-o tragă din priviri. Te avertizez!

Sophie mijește ochii.

— Nu l-am mai văzut de dinainte să încep facultatea. Dar am citit articole despre el în tabloide. În ultima vreme, apare peste tot, după ce s-a culcat cu nepoata șefului.

Sophie își coboară colțurile gurii.

Informația asta despre Liam mă face să mă înfior, fiindcă e o lovitură pentru relația lui cu McCoy. Nu e momentul potrivit, mai ales că se apropie reînnoirea contractului.

— Da, nu știu cât de mult se înșală articolele de scandal în privința lor, așa că nu prea le dau atenție. Dar asta e tot ce pot să-ți spun, pentru că nu i-am cunoscut încă pe ceilalți piloți.

— Evenimentul ăsta este pentru Marele Premiu, așa că sigur o să-i vezi în toată splendoarea lor, măcar de la distanță. Uneori mă întreb dacă face parte din regulament ca piloții de F1 să fie ridicol de atrăgători. E clar că sexul vinde.

Își ridică o sprânceană.

Clatin din cap, auzindu-i comentariul. Nu cred că e o presupunere greșită, judecând după filmările de la conferințele de presă și interviurile pe care le-am văzut pe YouTube de-a lungul anilor.

Intrăm în sala de bal. Sunt candelabre enorme atârnate de tavan, luminând slab camera în care răsună muzică clasică în timp ce ospătarii oferă aperitive și farfurioare cu mâncare. Îmi place să par-

ticip la aceste evenimente ca să văd ce idei au avut organizatorii. Salonul arată frumos și extravagant, iar luminile puternice sclipesc pe rochia mea cu paiete.

Eu și Sophie ne îndreptăm spre bar, ținându-ne de braț ca să înaintăm prin mulțime și trecând pe lângă niște bărbați la costum. Alcoolul este obligatoriu la astfel de evenimente. Am învățat repede lecția asta după prea multe conversații plictisitoare despre mașinile de curse și conturile bancare.

Sophie ne conduce către un spațiu liber la bar. Liam ocupă, în mod convenabil, scaunul de lângă ea, lăsându-și ochii să o măsoare fără jenă.

— Sophie, nu te-am văzut de ani de zile!

Ochii lui albaștri ard înăbușit.

Încerc să nu mă simt jignită că este atât de interesat de ea după ce a flirtat cu mine. Dar presupun că trebuie să mă aștept la asta, fiindcă toți tipii ăștia au un libido hiperactiv.

— Liam!

Sophie dă politicoasă din cap. Ce mod ciudat de a saluta un om pe care nu l-ai văzut de mult!

— Ce pot să vă aduc, frumoaselor?

Liam ridică din sprâncene.

— Barul nu e la liber? se întrevede spiritul glumeț al lui Sophie, iar mie îmi place la nebunie.

S-ar putea să devină persoana mea preferată în timpul acestui campionat.

— Nu înseamnă că nu pot să comand eu pentru voi. Lăsați bărbatul să se simtă util!

Își duce mâna la piept și își împinge buza de jos în față.

— Pentru că tu, mai ales, ai nevoie să ți se gâdile orgoliul mai mult ca de obicei. Da, exact... Dar accept un cocteil Moscow Mule.

Sophie rânjește și i se vede gropița din obraz.

El îi zâmbește, apoi se uită răbdător la mine.

— Și eu la fel.

Liam plătește politicos bacșiful pentru barman, făcându-se astfel util.

— De ce vrei să vă petreceți seara în preajma acestor bărbați anoși? Sunt foarte plictisitori.

Ciocnește sticla de bere cu paharele noastre și ia o gură după ce închinăm.

Sophie stă cu ochii la Liam în timp ce își lipește buzele de gura sticlei.

— Eu sunt în căutare de soț. Mă gândeam la unul între 40 și 50 de ani. Destul de vârstnic să plătească pentru tot ce-mi doresc, dar destul de tânăr să nu aibă o sculă zbârcită.

Mă înec cu băutura. Sophie ridică din umeri la mine, în timp ce Liam zăbovește prea mult cu ochii pe pieptul ei.

Stăpânește-te, frate!

— De la 60 în sus, trebuie să-ți clătești gura cu clor doar zece ani, nu douăzeci.

Liam cântărește variantele invizibile cu ambele mâini, clătinând sticla de bere.

— Spre deosebire de Sophie, care vrea să devină mireasă la comandă, eu am venit pentru că fratele meu mă târăște peste tot.

— Cum se acomodează cu prințul nostru morocănos?

Liam se întoarce spre mine, dar rămâne cu ochii la noua lui sursă de interes. Mijește ochii la buzele ei, care se înfășoară pe pai, trăgându-i-o din priviri în timp ce-și soarbe băutura.

Îi arunc o privire care îi spune că nu poate să i-o tragă noii mele prietene, pentru că eu chiar vreau să vină cu mine la evenimente. Sper că ochii mei

transmit „jos labele”. Astfel de seri tind să fie singuratică și plictisitoare, fiindcă Santi e mereu ocupat.

El înțelege aluzia și dă subtil din cap că a înțeles. *Bine!*

— Tatăl lui Sophie se ocupă de ei, le oferă destulă iubire și atenție ca să nu fie geloși.

— E un șef dur și își aduce echipa în formă maximă, așteptând totul din partea lor. Mă întreb cum o fi fost să crești în casa lui. Vrei să-mi povestești?

Liam se uită dornic la Sophie în timp ce afișează un zâmbet strălucitor.

— Ai vrea tu! Nu pot să dezvălui dușmanului secretele noastre.

Sophie se preface că-și sigilează buzele.

— Doar pilotez pentru altă echipă. Nu suntem chiar dușmani. Nu dramatiza!

— Asta-i culmea, venind din partea ta. Drama pare să te urmărească peste tot, spune Sophie cu zâmbetul pe buze.

Zâmbetul lui Liam se transformă într-un rânjet în toată regula.

— Ești la curent cu ce fac eu?

Sophie se îmbujorează, văzându-l cum ridică din sprâncene, apoi soarbe prelung cu paiul.

Pun capăt acestui spectacol.

— *Bine!* O, uite, e Noah!

Mă agăț de brațul lui Noah și-l introduc cu sila în discuție, fiindcă nu mai vreau să fiu a cincea roată la căruță.

Noah se uită în jos la brațul meu de parcă l-ar jigni cu ceva. *Totul merge foarte bine.*

— Noah, ea e Sophie. Sophie, el e Noah.

Vorbesc fără să mă gândesc înainte.

— Ne cunoaștem. Sunt în echipa tatălui ei de cinci ani.

Îmi aruncă o privire nedumerită, care se transformă imediat într-una flămândă în timp ce îmi studiază rochia roșie. *Mersi, Sophie, pentru ideea de ținută!*

Simt o împunsătură în stomac când îi văd smochingul, o nouă slăbiciune pentru mine. *Nu ceda în fața papionului, Maya!* Situația asta săptămânală e o tortură pentru mine. *Ce-am făcut să merit tipul ăsta de pedeapsă?*

Indiferent de câte ori îi spun creierului meu că Noah nu merită bătaia de cap, corpul meu mă contrazice. Din senin, degetul lui arătător îmi mângâie degetele și apar scânteii la atingerea lui. Aproape vărs băutura din pahar când trag mâna înapoi cu o smucitură. Lichidul rece mi se prelinge pe piele.

Noah culege picăturile cu degetul, apoi își suge vârful cu ochii la mine. *O, Doamne!*

Respir adânc și îmi umplu plămânii cu aer. Îmi face un semn grăitor cu ochiul.

Scot un oftat de ușurare în timp ce vorbește și își bagă mâna în buzunar.

Îi zâmbește lui Sophie grijuliu.

— Dar mă bucur să te revăd, Sophie! Tatăl tău pare foarte fericit că ai venit în vizită. Numai despre asta a vorbit ieri la prânz – nu-i mai tăcea gura că ai terminat studiile. Spune că ar trebui să te ocupi de fondurile mele.

Sophie clatină din cap.

— Iar mie mi-a spus multe despre echipa lui de vis și cât de fericit este de noile schimbări. Te joci frumos cu fratele ei?

Arată spre mine și zâmbește.

Mulțumesc că ai adus vorba de rivalul său, Sophie! E prea târziu să anulăm prietenia?

Noah chicotește.

— Nu mă jigni! Credeam că eu eram pilotul lui de vis. Dar, da. Îmi împart jucăriile cu Santiago și am grijă să ne jucăm frumos în pauză.

Îmi dau ochii peste cap când văd zâmbetul lui înfumurat, întrebându-mă de ce mi s-a părut o idee bună să-l aduc aici pe Noah. Exact când am impresia că o să fie normal, se transformă într-un nesimțit arogant.

Discuția noastră este salvată din nou de un tip oarecare. După cum arată, îl etichetez drept pilot F1.

Accentul lui britanic pune capăt conversației.

— Salutate, oameni buni! Ce eveniment, nu-i așa?

Eu și Sophie ne topim după englezul din fața noastră, mai ales datorită accentului pregnant. Britanicul ne desfată cu ochii căprui, pielea bronzată și părul creț, tuns aproape zero pe părți. Cămașa neagră, descheiată, lasă la vedere tatuajele de pe gât, care se întind spre piept. Are înfățișarea clasică a băiatului rău. Cu o mână tatuată, ține un pahar fără picior, afișându-și degetele și încheieturile tatuate.

Liam și Noah îl salută pe străin și îl prezintă drept Jax, colegul lui Liam de echipă.

— Cine sunt doamnele astea superbe? Văd că le-ați ascuns de mine.

Le aruncă un zâmbet amețitor lui Liam și Noah și înclină paharul spre ei.

Sophie se îmbujorează, deloc imună la farmecul lui. F1 angajează cei mai arătoși piloți. Sinceră să fiu, mă îndoiesc că sunt cu ceva mai presus, fiindcă obrajii mei au aceeași culoare ca a rochiei.

— Eu sunt Maya Alatorre, iar ea este Sophie Mitchell.

Bravo mie că am reușit să vorbesc!

— Ce mai duo aveți voi aici!

Clatină din cap către Liam și Noah.

— Voiam să le ținem departe de mutra ta urâtă. Nu vrem să pui fetele pe fugă înainte să petreacă mai mult timp cu noi.

Liam înclină sticla de bere spre Jax și ia o gură.

Noah își înăbușă un geamăt care abia se aude peste râsul meu.

— Cine știe? Poate într-o bună zi vor ține cu McCoy în loc de Bandini. Femeile tind să se lase vrăjite de accentul nostru.

Jax vorbește acum cu un accent britanic exagerat.

— Mai bine *mor* decât să țin cu echipa voastră.

Sophie se preface dezgustată, strâmbând din nas și căscând ochii.

— Nu spune lucruri pe care nu le crezi. Dacă petreci o zi în garajul meu, o să-ți dorești să nu mai fii nevoită să pleci.

Liam îi zâmbește sugestiv lui Sophie. Ea îi trage una în braț, apoi își face din nou de lucru cu paharul.

— Ne vedem mai târziu!

Jax înclină paharul spre noi și se îndepărtează de discuție.

Sophie mai că salivează pe rochie, nepregătită pentru atracția emanată de piloții F1. Am încercat să o avertizez mai devreme.

— Ne-a făcut plăcere să stăm de vorbă cu voi. Acum o să plecăm. Mulțumim pentru băuturi, Liam!

Îi zâmbesc, apoi o iau pe Sophie de mână și o trag mai departe.

— Băuturile sunt gratuite. Serios, Liam, stai prost cu banii? McCoy nu te plătește destul? se aude vocea lui Noah mai tare decât muzica.

Liam scoate un hohot de râs în timp ce mă întorc cu spatele la Noah, fiindcă papioanele sunt kriptonița mea.

Nu Noah. Nu!

CAPITOLUL NOUĂ

Maya

Mulțimea freacă de entuziasm în timp ce mecanicii se pregătesc pentru Marele Premiu al Chinei. Membrii echipelor se adună în jurul mașinilor, verificând motoarele și asigurându-se că totul e gata. E un haos organizat. Sute de oameni ajută la operațiunile astea, de la hrănirea piloților până la testarea componentelor electrice ale monoposturilor Bandini.

Noah trece prin ritualul lui solitar de dinaintea cursei. Nu-l condamn pentru preferința lui, pentru că presiunea este imensă în timpul fiecărei curse. Știu și cât de istovitoare pot fi mulțimile de fani. Eu și Santi stăm deoparte în timp ce el semnează șepci și echipamente pentru fani. Îi place că îi țin companie și-mi spune că îl ajută să-și potolească emoțiile dinaintea cursei. Orice funcționează pentru el, e în regulă.

Intru în zona camerelor, unde mă întâmpină liniștea, fiindcă majoritatea membrilor echipei lucrează în garaj, asigurându-se că mașinile sunt în stare bună pentru cursă.

În drum spre baie, mă lovesc de un trup solid, lucru care pare să confirme că ciocnitul de oameni

devine specialitatea mea. Dau cu ochii de fața lui Noah, iar ochii lui albaștri și profunzi mă privesc pătrunzător. Rămâne cu mâna pe brațul meu, și simt cum mi se face pielea de găină.

Contactul mă face să oftez, fiindcă nu-mi plac aceste reacții fiziologice incontrolabile.

— Îmi pare rău! Ar trebui să mă uit pe unde merg. Mai întâi Sophie, iar acum el.

El își scoate căștile.

— Nicio problemă. Holurile astea sunt cam înguste.

Aud vibrația din vocea lui.

De ce nu are o voce nazală care să-mi displacă, ceva care să-i scadă din sex-appeal? Nu cred că cer prea mult.

Ochii mei au voință proprie, așa că arunc o privire scurtă la corpul său, fiindcă nu am niciun pic de autocontrol. Costumul de cursă îi stă strâmt pe corp, scoțându-i în evidență silueta musculoasă, iar roșul-aprins îi pune în valoare pielea bronzată. Închid ochii, făcând un efort inutil să scap de imaginea lui. Mi-aș dori ca Santi să aibă un coechipier neatrăgător, pentru că aș descrie experiența asta ca pe cea mai grea pedeapsă.

— Trebuie să mă obișnuiesc cu aglomerația de aici în zilele de cursă. Ce faci? Întotdeauna pari foarte tăcut.

Înclin capul spre ușa lui.

El bate cu degetul în căști.

— Ascult muzică și intru în starea mentală pentru cursă. Îmi țin un discurs încurajator și mă antrenez.

— *Tu* ai nevoie de încurajări? Nu-mi vine să cred! Credeam că fantasticul Noah Slade e incapabil să greșească și nu se sperie de nimic.

Ridic ochii în tavan, cu o expresie melancolică, și duc mâna la inimă.

Îi pierde rânjetul, dar își revine repede.

— Chiar și cei mai buni trebuie să se motiveze. Conducem mașini la viteze amețitoare, așa că poate fi al dracului de intimidant.

Mă prinde din nou de braț și mă trage spre perete. Un mecanic trece în fugă pe lângă noi, cu mâinile pline de pungi și piese de mașini.

— Trebuie să ai grijă pe aici. Ești destul de mică să te calce vreun cărucior sau ceva.

Mă uit în ochii lui Noah și regret gestul imediat. Nuanța aceea de albastru devine repede preferata mea, amintindu-mi de apele de coastă din Barcelona.

— E bine de știut. Atunci, te las în pace!

Bat cu mâna în căștile lui și mă întorc spre camera lui Santi. Trebuie să mă distanțez de el, orice ca să-i desprind brațul de al meu.

— Stai!

O mână bătătorită îmi mângâie brațul din nou, încălzindu-mi pielea. Lipsa lui de atenție față de spațiul personal mă frustrează. Nevoia lui de a mă atinge mă copleșește și-mi paralizează creierul, făcându-mă să-l doresc. Corpul meu refuză să urmeze instrucțiunile pe care i le dau, care spun că Noah e de rău augur.

— Ăăă...

Nu pot să vorbesc în propoziții logice în timp ce mă ține de braț.

Nu știu exact ce urmează și mă cuprinde o senzație de neliniște.

Noah începe să vorbească.

— De ce îți petreci timpul cu fratele tău înainte de curse? E deranjant.

Clipesc o dată, apoi de două ori. Și încă o dată, ca să fiu sigură. *OK, cine te-a făcut pe tine rege?*

Degetele lui desenează modele pe pielea mea, de parcă n-ar fi spus ceva nepoliticos. Nu cred că înțelege cum îi interpretează ceilalți vorbele. De ce ar face-o când obține mereu ce vrea și nu aude nicio dată cuvintele „nu” sau „te rog”? Nesimțit încrezut!

Mă copleșește dezgustul când observ reacția corpului meu față de el, felul în care îmi bate inima mai tare la atingerea lui și cum stârnește ceva în interiorul meu. Mă uit la mâinile lui Noah și le cer în gând să-mi dea drumul. Are mâini puternice, destul de mari cât să domine. Mâinile pe care vreau să le simt cum mă ating și mă strâng.

Capacitatea corpului meu de-a se controla în preajma lui e lăudabilă. Merit propriul trofeu și un duș cu șampanie, mai ales când mirosul lui îmbătător de curat mă nedumerește. Îmi este greu să mă concentrez la ceva în afară de el.

— Pe fratele meu nu-l deranjează și doar el contează pentru mine. Fără supărare.

Vocea mea gătită nu are puterea pe care mi-o doream. De vină sunt mâinile prostesti ale lui Noah care-mi încurcă neuronii, făcându-mă incapabilă să formulez propoziții coerente.

— Uneori te aud prin pereți, cu tot cu râsetele tale. Probabil e tare distractiv acolo!

Mărturisirea lui mă face să mă încordez. Pare sincer. Poate chiar melancolic? Nu-mi dau seama dacă mi se pare, căutând emoții care ar putea fi înșelătoare.

— O să am grijă să vorbesc încet și să nu râd prea mult. Nu vreau să-l deranjez pe campion.

Sarcasmul meu dă lovitura de data asta. *Bate palma!*

Mă uit din nou cu încredere în ochii lui Noah în timp ce scoate un oftat adânc.

— Iartă-mă! N-am vrut să te jignesc.

Cam târziu pentru asta.

Rămân cu ochii la fața lui, încurajându-l tacit să continue. Pot să-i aștept scuzele.

— Nu sunt obișnuit ca tu și Santi să fiți aici. De obicei, e liniște în ziua cursei. Fostul meu coleg era ca mine; de obicei, asculta muzică și se antrena. Trăgea și câte un pui de somn. Nu vreau să te simți prost, așa că nu mă înțelege greșit, te rog!

Se foiește de pe un picior pe altul.

Măcar pare sincer. Își trece mâna prin păr, făcând firele negre să se ridice în toate direcțiile. Aspectul lui obișnuit. Zâmbesc când îl văd atât de neîngrijit, conștientă că i-am descoperit ticul nervos. Cine ar fi crezut că șmecherul ăsta are așa ceva?

— E OK. Nici eu nu vreau să deranjez pe cineva. O să fac liniște.

Îi zâmbesc cu sinceritate.

— În regulă, mersi!

Se întoarce spre ușă.

— Noah!

Numele lui mi se rostogolește ușor pe limbă, făcându-l să se uite peste umăr.

— Multă baftă azi!

— Mulțumesc!

O parte din inima mea se topește văzând cum îmi face cu ochiul înainte să închidă ușa.

Mă sprijin de perete și aștept ca inima să nu-mi mai bată nebunește. După ce reușesc să mă relaxez, intru din nou în camera lui Santi.

Liam conduce azi grupul de pe prima poziție. În sfârșit, o schimbare de ritm, fiindcă de obicei Noah e pe primul loc. Fratele meu e pe locul al doilea și Noah pe al treilea. O calificare de pe locul al treilea pentru domnul Slade. Ce tragedie! Bandini și McCoy întrec mereu alți piloți, ceea ce pare nedrept, fiindcă banii fac diferența într-un asemenea sport. Echipele de top angajează cei mai buni ingineri și membri de echipe. Urmează alte câteva, la mică distanță, străduindu-se să ajungă pe poziții mai bune în grilă și să obțină mașini mai competitive.

Piloții pornesc pe pistă după ce se sting luminile deasupra grilei. Se simte mirosul de combustibil în aer, ceea ce, în mod ciudat, mă liniștește. Încep să bat din palme în timp ce mașinile trec pe lângă mine. Îmi place să stau aproape de gardul de protecție, lângă pistă, să simt vibrația motoarelor când mașinile gonesc pe circuit în timp ce mă țin de balustradă, iar inelele de metal îmi tremură sub degete.

La televizor, mașinile par să meargă cu viteze normale, dar în realitate bolizii din F1 trec într-o ceață de culori și curenți de aer, iar duruitul motoarelor rivalizează cu uralele mulțimii. Șuvițele mele brune flutură în vânt când monoposturile roșii Bandini zboară pe lângă mine. Ritmul alert nu mă lasă să văd care e mașina lui Noah și care e cea a lui Santi, forțându-mă să fiu atentă la difuzoare pentru a afla pozițiile în timpul cursei. Sar scânteii când bolizii zgârie asfaltul. Trec alte mașini, un amestec de culori, de la gri la roz. Modelele monoposturilor variază de la aerodinamice la masive. Filmez evenimentul de pe tușă astăzi, vrând să stau în dreptul unui viraj popular de unde se vede și linia de sosire.

Nu apar incidente semnificative în primele 20 de minute. În cea de-a 12-a tură, un pilot se lovește de barieră, iar mașina i se proptește în baricadele de protecție. Apa se împrășteie pe asfalt din bidoanele de plastic care explodează. Pilotul își scoate centura de siguranță și înjură înainte să-și arunce casca. În cele din urmă, se așază în genunchi lângă bolidul distrus, încordat și tremurând. Fanii subestimează cât de emotivi sunt piloții când provoacă un accident. Este eșecul de a încheia o cursă. După atâta muncă și atâtea sacrificii făcute de echipă, se retrag fără puncte pentru campionat.

Întorc din nou camera spre pistă, captând imagini fantastice cu mașinile McCoy și Bandini care trec în viteză, în timp ce cadrele de metal aproape se ating când încearcă să se depășească una pe alta. Urletul motoarelor îmi aduce zâmbetul pe buze.

Liam și Noah se bat pentru primul și al doilea loc în primele 40 de ture. Entuziasmul nu a slăbit deloc după o oră în care i-am urmărit cum se întrec, iar mulțimea încă aclamă și scandează. Am crampe după ce am stat în picioare o oră și jumătate. Privind retrospectiv, ar fi trebuit să aduc un scaun și niște gustări.

Până la a 50-a tură, fratele meu e pe urmele mașinii lui Noah. Mă neliniștesc văzând cât de defensiv e Santi. Încleștez mâinile pe gard în timp ce se înclină pe pistă, iar Noah e încă la conducere. Mașina lui Santi e îngrijorător de apropiată de mașina lui Noah. *Prea apropiată, la naiba!* Pe o porțiune dreaptă, fratele meu accelerează și virează, încercând să-l ocolească pe Noah.

Încesc când văd că aripa din față a mașinii lui Santi lovește spatele lui Noah. Santi se învâрте în spatele lui și ambele mașini se cutremură, târâte pe

asfalt. Fratele meu s-a ciocnit de Noah la aproape 290 km/h. Mașinile Bandini se învârt ca două jucării roșii pe pistă, iar piloții nu pot face nimic ca să nu piardă controlul. Mi se strânge stomacul. Mulțimea amuțește și ascultă scrâșnetul de metal, iar în urma monoposturilor Bandini rămâne o dâră de scântei și fum. Mașinile se opresc în cele din urmă lângă o barieră laterală. Iese fum din ambele motoare și se ridică în fuioare spre cerul albastru.

La naiba! Noah și Santi coboară din mașini. Echipa de siguranță se asigură că piloții nu sunt răniți, în timp ce un tractor ridică mașinile distruse cu o macara. Noah dă din mâini în jurul fratelui meu. Își aruncă într-o parte casca, apoi îl apucă pe Santi de costum și îl împinge. Fratele meu se echilibrează înainte să cadă.

Trag aer în piept, ușurată că sunt amândoi teferi. În acest sport, riscul de accidente atârnă mereu deasupra capului piloților. Unii au murit în accidente precum cel de azi. Dar majoritatea piloților coboară întregi din mașini datorită măsurilor de precauție, precum costumele ignifuge, căștile și bara de deasupra mașinii care protejează pilotul de rostogoliri. Acest accident demonstrează de ce F1 are aceste protocoale de siguranță.

Crainicul anunță că Noah și Santi se vor retrage pentru restul cursei, cea mai proastă veste pentru echipa Bandini. O pierdere importantă, fiindcă niciun pilot nu va primi puncte pentru Campionatul Constructorilor. În plus, e o lovitură pentru încrederea în sine a fratelui meu.

Îi aștept în dreptul camerelor, pe holul unde m-am întâlnit cu Noah mai devreme. Noah și Santi își fac prezența cunoscută din clipa în care intră.

— Ce dracu' a fost în capul tău? Ce tâmpenie ne-săbuită de amator ai încercat să faci? Manevra aia de rahat ne-a costat totul azi!

Mă încordez când îl aud cum vorbește cu fratele meu. Trag cu ochiul pe după colț, vrând să văd scena mai bine. Văd spatele lui Noah, iar fratele meu pare furios, ceea ce i se întâmplă rar. Are obraji roșii, ochii mijiti și se încruntă.

Văd cum îi scapără ochii.

— Am spus deja de două ori că-mi pare rău, Slade. Vrei să ne pupăm și să ne împăcăm?

Faptul că i-a spus pe numele de familie și sarcasmul pe care îl aud în vocea lui Santi nu sunt un semn bun.

— Dacă vrei să dovedești de ce ești în stare, încearcă să o faci fără să distrugi o mașină de un milion de dolari. O să-ți prindă bine pe termen lung. Dar dacă voiai să mă călărești, era de ajuns să mă rogi frumos.

Vocea lui Noah răsună pe holuri.

— Du-te-n mă-ta! Te porți de parcă ești darul lui Dumnezeu pe pământ. Dar să știi că o să te întrec într-o zi, la fel ca toți ceilalți. Revino-ți odată!

Casc ochii și-mi duc mâna la gură. Noah nu răspunde. Se întoarce spre ascunzătoarea mea din hol și aproape mă culcă la pământ în drum spre camera lui. Mă prinde cu mâinile, echilibrându-mă ca să nu mă răstorn.

Îi observ ochii goi și obraji roșii.

— Scuze! bombăne și închide ușa de la cameră.

Mi se strânge inima când văd cât de nefericit pare. Nu vreau să-l compătimesc, pentru că se poartă ca un nesimțit cu fratele meu, dar e imposibil să nu-mi fie milă de el. E aiurea că fratele meu a făcut o manevră stupidă care are repercusiuni grave

— Ce dracu' a fost în capul tău? Ce tâmpenie ne-săbuită de amator ai încercat să faci? Manevra aia de rahat ne-a costat totul azi!

Mă încordez când îl aud cum vorbește cu fratele meu. Trag cu ochiul pe după colț, vrând să văd scena mai bine. Văd spatele lui Noah, iar fratele meu pare furios, ceea ce i se întâmplă rar. Are obraji roșii, ochii mijiti și se încruntă.

Văd cum îi scapără ochii.

— Am spus deja de două ori că-mi pare rău, Slade. Vrei să ne pupăm și să ne împăcăm?

Faptul că i-a spus pe numele de familie și sarcasmul pe care îl aud în vocea lui Santi nu sunt un semn bun.

— Dacă vrei să dovedești de ce ești în stare, încearcă să o faci fără să distrugi o mașină de un milion de dolari. O să-ți prindă bine pe termen lung. Dar dacă voiai să mă călărești, era de ajuns să mă rogi frumos.

Vocea lui Noah răsună pe holuri.

— Du-te-n mă-ta! Te porți de parcă ești darul lui Dumnezeu pe pământ. Dar să știi că o să te întrec într-o zi, la fel ca toți ceilalți. Revino-ți odată!

Casc ochii și-mi duc mâna la gură. Noah nu răspunde. Se întoarce spre ascunzătoarea mea din hol și aproape mă culcă la pământ în drum spre camera lui. Mă prinde cu mâinile, echilibrându-mă ca să nu mă răstorn.

Îi observ ochii goi și obraji roșii.

— Scuze! bombăne și închide ușa de la cameră.

Mi se strânge inima când văd cât de nefericit pare. Nu vreau să-l compătimesc, pentru că se poartă ca un nesimțit cu fratele meu, dar e imposibil să nu-mi fie milă de el. E aiurea că fratele meu a făcut o manevră stupidă care are repercusiuni grave

pentru echipă. În afară de puncte, moralul dintre cei doi nu poate fi mai scăzut de atât.

Intru în camera lui Santi și mă așez pe canapea când aud telefonul lui Noah sunând alături. Rareori primește telefoane, așa că nu-mi pot stăpâni curiozitatea. Încerc din răputeri să nu trag cu urechea la ce se întâmplă în camera lui. Mai exact, stau cu paharul lipit de perete ca să amplific sunetul. Nu disting decât cuvinte înăbușite. O misiune de spionaj în bună măsură eșuată, dacă e să spun adevărul, fiindcă nu înțeleg decât câteva cuvinte, precum „tată” și „accident”.

Santi intră în cameră în timp ce caut pe Google cum folosesc oamenii pahare ca să tragă cu urechea. Se uită curios la paharul gol din mâna mea, dar nu spune nimic, alegând să-mi ignore zâmbetul jucăuș.

Se trânteste pe canapea lângă mine și oftează, iar expresia lui dezumflată îmi frânge inima. Trage cu degetele de fermoarul costumului și își scoate adidașii împingându-i cu degetele de la picioare. Își lasă capul în mâini. Camera se umple de sunetul respirațiilor adânci.

Îl las în pace câteva momente înainte să-l iau la întrebări.

— Cum a mers discuția cu inginerul-șef și cu Noah?

Învăț din greșeli, având grijă să vorbesc destul de încet ca să nu ne audă Noah.

— Noah e supărat, în cel mai bun caz. Și îl înțeleg, pentru că am dat-o rău în bară. Dar i-am cerut scuze de cum am coborât din mașini și când ne-am întors aici. Nici n-am apucat să văd filmările, dar știam că a fost vina mea.

— N-ar fi trebuit să ți se așeze în față tuturor, să se dea în spectacol. E greșit și rușinos pentru amândoi. Și nu e matur, când tu i-ai cerut deja scuze.

OK, volumul vocii mele a crescut puțin. E posibil ca Noah să ne asculte conversația în acest moment, cu puțin ajutor din partea mea.

— Din cauza mea, a pierdut un număr mare de puncte. Va dura ceva timp ca să-și revină după înfrângerea asta. Și eu aș fi supărat dacă aș fi în locul lui.

Santi se trage de păr în timp ce se uită în pământ.

— Sunteți doi colegi de echipă care încearcă să se adapteze unul la altul. Aveți stiluri diferite de condus, iar tu trebuie să-ți găsești ritmul și să lucrați împreună.

Țin cu amândoi. De dragul echipei Bandini și a Constructorilor, trebuie să lase deoparte rivalitatea dintre ei.

— Corporația F1 ne va obliga să ținem o conferință de presă după cursă ca să reprezentăm echipa Bandini.

În sfârșit, se uită la mine. Ochii lui roșii nu au strălucirea obișnuită, iar tristețea lui îmi frânge inima.

Respir adânc, știind ce am de făcut.

— Vin cu tine. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Doar nu poți să faci încă un accident.

Celebrele ultime cuvinte.

Întâlnirea cu presa nu e același lucru ca urmărirea accidentului în realitate. Pe pistă, nu vezi sau nu

simți tensiunea dintre piloți. În afară de cei din echipa de comunicații, dar nu sunt mulți oameni care ascultă decât dacă filmările ajung pe YouTube.

Vedeți voi, într-o întâlnire cu presa, toate emoțiile te împresoară ca niște admiratoare nedorite. Reporterii salivează la ideea că cei doi vor sta împreună la tribună. Tensiunile din încăpere sunt ca un nor dens, iar fratele meu se foiește pe scaun în timp ce privirea lui Noah se concentrează pe luminile puternice din fața lui. Mă crispez când sesizez stânjeneala dintre ei. Sunt multe camere îndreptate asupra lor, așa că le este greu să ascundă ceva.

Îmi retrag comentariul anterior despre conferințele de presă care te fac să caști de plictiseală. Prefer oricând plictiseala în locul acestor dezastre.

Lui Noah îi zvâcnesc fălcile când reporterul îi pune o întrebare lui Santi.

— N-ar fi trebuit să se întâmple azi. Echipa noastră a pierdut multe puncte din cauza asta.

Reporterul nu-l lasă pe Santi să scape atât de ușor, pentru că răspunsurile bune nu vând ziare.

— Este adevărat că inginerul echipei ți-a spus să frânezi și să te îndepărtezi de spatele lui Noah, dar nu l-ai ascultat?

Fratele meu se mișcă pe scaun.

— Nu vreau să discut despre asta. Echipa a pierdut deja azi. E o situație grea pentru noi. Mai e nevoie să discutăm logistica greșelii pe care am făcut-o?

Noah clatină subtil din cap, iar ochii lui ageri privesc drept în față. Și-a înlocuit costumul strâmt de pilot cu un tricou de la sponsori, iar părul îi stă netezit pe scalp, fără ca vreun fir să se ridice aiurea. Prefer oricând viclenia lui fermecătoare în locul tristeții. Ține brațele încrucișate la piept, atrăgându-mi

atenția la mușchii de pe mâini în timp ce pielea bronzată sclipește sub luminile puternice.

Mă uit la reporterii din jurul camerei, căutând ceva să-mi distragă atenția, dar întorc ochii spre masa presei și din nou la Noah. *Îh! De ce trebuie să fie rivalul fratelui meu în curse?*

Mă mut de pe un picior pe altul, iar adidașii îmi scârțâie pe gresia alunecoasă. Îmi îndrept din nou atenția spre fratele meu, alegând să ignor atracția față de Noah, pentru că nu vreau să accept aceste sentimente. În schimb, enumăr în gând toate motivele pentru care Noah e nepotrivit pentru mine.

E prea devreme.

Nu-l cunosc mai deloc.

E coechipierul fratelui meu. Ba chiar rivalul său.

E un curvar cu mai multe femei decât au apărut în toate sezoanele de la Burlacul.

Arată de parcă mi-ar suci și mințile în timp ce mă bagă în pat.

E o diversiune utilă să analizez motivele pentru care Noah Slade nu e o idee bună, distrăgându-mi atenția de la drama care se desfășoară în fața mea.

Redevin atentă când reporterii decid să-și îndrepte atenția către Noah.

— Noah, spune-ne părerea ta despre situația asta.

Acești reporteri decid că azi e ziua pentru astfel de întrebări cu răspuns deschis.

— E o situație de rahat care n-ar fi trebuit să apară. Santi și-a cerut scuze și ne pare rău. Echipa noastră trebuie să ne repare greșeala și apreciem eforturile lor de a pune mașinile pe picioare până la cursa următoare. Iubim acest sport, lăsând deoparte accidentele grave. Nu facem asta ca să ne retragem repede din cursă și să plecăm acasă cu mâna

goală. E cel mai rău exemplu de muncă de echipă, dar vom rezolva lucrurile.

Răspunde la întrebări ca un profesionist. *Nu e rău deloc.*

Fratele meu se relaxează vizibil pe scaun și i se citește ușurarea în ochi.

Nu mă așteptam azi ca Noah să se poarte ca un profesionist. Renunță la dispoziția proastă de mai devreme în fața camerelor, prezentându-se drept cel mai bun coechipier. Înțeleg de ce Bandini îl păstrează, în afară de talentul lui la volan. Este evident că înfățișarea lui este motivul pentru care femeile gravitează în jurul lui – vorbește frumos și e dispus să se dea în spectacol.

Restul conferinței este anost. Mă uit la Noah pe furiș, pentru că ce poate face o fată în timpul unei conferințe plictisitoare? Mă surprinde în timp ce mă uit la el, făcându-mă să mă îmbujorez.

Iar zâmbetul acela malefic pe care mi-l aruncă în timp ce camerele filmează? Cel care promite mai mult? Da. Îl văd.

Of, frate, am dat de necaz!

CAPITOLUL ZECE

Noah

Maya încearcă să ascundă felul în care mă privește. Deja nu mai cred că e vorba doar de curiozitate și nu mai consider că explicația pentru reacțiile ei inițiale este dorința de a-l cunoaște pe coechipierul fratelui ei. Dar ne dăm târcoale de o lună, de când a început sezonul, privindu-ne pe furiș și evitând contactul fizic. Mă umple de emoție – ea și reacțiile pe care crede că nu le observ.

Noua mea relație cu Santi a plecat deja de pe picior greșit. Nu e cazul să o stric și mai tare cu o partidă rapidă, indiferent cât de sexy e sora lui. Și chiar este o femeie superbă. Mă bântuie gândul la toate modurile în care aș pângări-o, cum ar fi să-i înfășor coada pe braț în timp ce buzele ei pline mi se înfășoară pe sculă, pompând până termin. Sunt un ticălos mizerabil, dar nu pot să-i fac așa ceva colegului de echipă – oricât mi-aș dori. Așa că-mi las fanteziile la o parte pentru altă zi și altă fată.

Nu mă ușurez unde mănânc. Punct. Sfârșitul poveștii!

Dar scula mea se împotrivește creierului, pentru că îi arunc ocheade în garajul Bandini. Aș putea să

mă mint și să spun că e pură curiozitate. După felul în care mi se scoală în preajma ei e mai mult de atât și mă cuprinde frustrarea fiindcă trebuie să mă stăpânesc.

Mi-e rușine să recunosc că uneori mă masturbez în baie după ce o văd pe Maya. Nu are rost să neg acest obicei urât. Se întâmplă mai ales după curse, în timp ce adrenalina acumulată cere să fie eliberată. Dar e mereu lângă noi, așa că în ultima vreme am făcut multe dușuri reci, încercând să scap de imaginea ei. Poartă niște pantaloni scurți foarte strâmți care îi pun în evidență picioarele bronzate și arată de-a dreptul fantastic în tricourile Bandini. Îmi scoate la lumină latura posesivă și mă bucur să o văd în culorile echipei mele, țopăind prin garaj cu camera de filmat.

Pot să-l rog pe șeful de echipă să interzică ținutele ca a ei în structura mobilă Bandini? Poate mi-ar rezolva jumătate din probleme.

Se apleacă peste cabina mașinii lui Santi și verifică interiorul împreună cu unul dintre mecanici.

Mecanicul se uită peste tot, în afară de fundul Mayei, îmbrăcat în blugi și ridicat în aer. Slavă Domnului că nu poartă pantalonii aceia scurți care par rupți și la două spălări distanță de a se descompune complet! Am și eu o limită. Ea nici măcar nu observă că se umple garajul de zgomot în timp ce filmează interiorul mașinii lui Santi pentru vlogul ei.

Trag de blugi, pentru că scula îmi pulsează inconfortabil în dreptul fermoarului. Arunc o privire prin încăpere și văd cum membrii echipei se uită pe furiș la fundul ei obraznic. Și nu-mi place deloc. Unde dracu' e Santiago când e nevoie de el?

Santiago, te rog, vino s-o iei de aici pe sora ta, pentru că dă peste cap programul tuturor!

Slavă Domnului că Maya scoate în sfârșit capul din mașină! Nu și-a prins părul în coadă, ca de obicei, iar șuvițele castanii îi curg pe spate și-i încadrează fața. Aș zice că arată angelic, numai că trupul ei e făcut pentru păcat – ca să i-o tragi tare și îndelung. Sunt chinurile iadului pentru mine. Îmi înăbuș un râset, văzând imaginea comică a capetelor care se întorc brusc la treburile lor. Reîncepe zumzetul de burghie și țiuuit de computere, iar fețele oamenilor nu mai stau întoarse către Maya.

Îmi zâmbește după ce îi atrag atenția, umplându-mi pieptul cu un fel de căldură pe care nu îl recunosc prea des. Îi întorc zâmbetul, pentru că nu sunt chiar atât de nesimțit. Ridic ochii la camera mică și neagră și la trepiedul pe care îl ține în mână micuță, iar obiectivul mă tachinează în timp ce Maya se apropie de mine.

Ah, așa se explică zâmbetul ei cald! Istețimea ei mă face să clatin din cap și zâmbetul mi se transformă în rânjet.

— Iar aici se află cel mai bun pilot Bandini, dar nu și pentru mine, pentru că eu cred că tot fratele meu e cel mai bun. Este Noah Slade. Salută lumea!

Îndreaptă camera direct spre mine, fără să-mi ceară voie. Îmi place că e genul care preferă să ceară iertare decât să-și ceară voie. Îmi amintește de mine însumi.

Nu-mi plac interviurile obligatorii. Dar la naiba cu asta, dacă o ajută să obțină mai mulți urmăritori, pot să fiu de acord.

Un zâmbet strălucitor îmi apare pe buze. Mint și îmi spun că o fac pentru fani, dar eu și scula mea știm adevărul.

— Un vlogger adevărat n-ar trebui să fie pătinator, mormăi.

Râde ușor și gutural, ceea ce o face să clatine trepiedul, și să fiu al naibii dacă nu e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit azi! Ce alte sunete o pot determina să scoată când suntem doar noi doi?

Nu te mai gândi la prostii, Noah!

— Revenim la asta mai târziu, oameni buni! Așadar, Noah!

Scula mea excitată ia poziție de drepti auzind cum i se rostogolește numele meu pe limbă, erotic și tă-răgănând vocalele. Mișc subtil din picioare ca să mai scap de senzația neplăcută.

Mi-ar plăcea să o aud cum îmi repetă numele în alte împrejurări. În spatele ușilor închise, când nu ne aude nimeni, de preferat fără haine pe noi.

Ce glumă proastă că tânjesc după atenția fetei pe care o doresc, dar nu pot să o am! Mai rău decât atât, ea nici nu bagă de seamă. Vreau să petrec mai mult timp în preajma ei și să-i absorb fericirea ca o afurisită de gaură neagră ce sunt.

Maya vorbește mai departe, fără să observe conflictul din sufletul meu.

— Vrei să faci turul mașinii tale pentru fani?

Flutură din gene, folosindu-și în mod exagerat farmecul. Ochii ei căprui se uită în sus la mine. La naiba, cine dracu' rezistă unei asemenea priviri?

— Sigur, în pula mea! De ce nu?

Bravo, Noah! Înjuri în fața camerei.

Ea dă din cap, bucuroasă că am fost de acord. Cunoscând-o, abia se abține să nu bată din palme.

Mergem către bolidul meu. Inginerii scot învelitoarea ca să am acces ușor la cabină. Trec cu mâna peste mașină, oferind mai mult atenție capotei. Ochii Mayei se întunecă în timp ce se concentrează la mâinile mele. O nouă dovadă că și eu o tulbur, ceea ce înseamnă că atracția dintre noi nu e unila-

terală. Creierul meu reține informația pentru mai târziu.

Dacă n-ar fi sora lui Santi, aş invita-o în camera mea de hotel, aş avea grijă să se distreze şi aş ajuta-o să cedeze ispitei. Dar, fiindcă e sora lui, trebuie să fiu respectuos. Nu e atitudinea mea obișnuită.

O fac pentru binele echipei, desigur.

— Vrei să le spui spectatorilor cum e să fii la volan?

Buzele i se arcuiesc în sus.

Îi dau un ghiont unui asistent din echipă.

— Hei, poți să-mi aduci volanul? Te rog!

El dă fuga să-mi aducă ce am cerut.

— Cât așteptăm, o să le ofer fanilor un tur. Cei care abia încep să urmărească acest sport nu știu că noi, piloții F1, stăm practic întinși în mașină. Uneori e greu să vezi pe deasupra volanului. Virajele devin mai dificile decât poți să-ți imaginezi.

Mă sprijin nonșalant de mașină.

Zâmbetul ei luminos mă încurajează să merg mai departe.

— În funcție de avariile care apar în timpul cursei, echipa de la garaj are componenta de rezervă necesară ca să facă reparația. Uite că vine volanul.

Maya se apropie de mine, înclinând camera pentru un cadru mai bun, iar eu inhalez mirosul proaspăt și floral al parfumului ei, un miros care dă dependență.

Îi explic mecanismul și butoanele de pe volan. Bandini preferă să păstreze discreția în privința tehnologiei pe care o folosim, așa că nu dezvălui niciun secret. Maya dă din cap, atentă la tot ce spun. Ridică și coboară capul, iar zâmbetul ei mic îmi dă o strângere de inimă – o senzație nouă care îmi cu-

prinde pieptul, spre deosebire de orice senzație pe care o am când câștig o cursă.

Închei seria de explicații. Ea răstoarnă ecranul și întoarce trepiedul către noi. Se lipește de mine și încearcă să ne prindă în cadru, iar contactul cu pielea ei îmi distrage atenția.

Clatin din cap, văzând tentativa ei de-a ne filma împreună cu brațele ei scurte. Camera nu-mi cuprinde și vârful capului, așa că iau trepiedul și reglez unghiul ca să ne încadreze pe amândoi. Mirosul ei îmbătător mă învăluie din nou. Parfumul ăsta mă excită, ca niște feromoni nenorociți care mă atrag, arătându-mi cât de dezaxat sunt.

— Și așa e când stai la volan. În următorul episod, mă voi întâlni cu echipa de la garaj în timp ce se pregătesc pentru Marele Premiu de la Miami.

Îi zâmbesc. Entuziasmul ei legat de vlogging mă cuprinde și pe mine, așa că accept, în mod neobișnuit, aceste filmări, în ciuda faptului că astfel de lucruri îmi displac. Fără a mai pune la socoteală că-i verific zilnic profilul de Instagram de când mi-a aprobat cererea de urmărire. E micul meu secret murdar.

Mă mint singur că nu vreau să ratez filmulețele pe care le face când apar în ele. Dar mi-e greu să mă conving și când îi urmăresc filmările de călătorie, curios să văd ce face în timpul liber, când e departe de circuit.

— Mai ai ceva de spus fanilor Bandini? întrebă ea și-mi trage un cot.

— Urmăriți-ne și săptămâna viitoare, când o să-i tăbăcesc fundu' lui Santiago! îi răspund, zâmbind la cameră.

Ea râde și-mi trage un cot și mai zdravăn, deși osul ei minuscule abia dacă mă împunge.

— Ai vorbit exact ca sportivul încrezut pe care îl cunoaștem cu toții. Ne vedem data viitoare!

Face cu mâna la cameră și o închide.

Îi mai inhalez o dată mirosul amețitor înainte să se retragă și să pierd căldura trupului ei.

Da! Sunt un pervers nenorocit!

— Mersi pentru asta! Nu eram sigură că o să accepti, sinceră să fiu.

Își dă o șuviță liberă după ureche.

Agitația ei revine în plin și fărâma de inimă pe care o mai am mă face să mă simt vinovat. Nu mă pot abține să nu fiu ticălos.

— Nicio problemă. Nu e în regulă să prezinți totul doar din perspectiva lui Santiago. Oricum, e o reclamă bună pentru companie.

Sigur. Până și mie mi-e greu să-mi cred propria minciună, deși îmi iese cu ușurință pe gură.

— Da, sigur...

Vocea ei îmi spune că nu-mi crede vrăjeala.

— Poate mai poți apărea și în alte episoade. Trebuie să plec, ca să editez toate filmările până mâine. Ne mai vedem!

Îmi aruncă un ultim zâmbet peste umăr.

— Pa! mormăi, detestând felul în care mă face să mă simt plecarea ei...

Singur!

CAPITOLUL UN- SPREZECE

Maya

Încarc filmarea făcută în garaj, în care își face apariția Noah. Secțiunea de comentarii e plină de pozitivism și entuziasm. Oamenii vorbesc despre cât de fericiți sunt să-l vadă pe Noah într-un mediu mai relaxat, departe de circuitul de presă și de pistă. E greu să ratezi valul de femei în călduri care cer să fie mamele copiilor lui Noah.

În fiecare zi pe care o petrec în preajma lui, învăț mai multe despre ce fel de om este după ce se opresc camerele. Înainte de calificări, îi place să bea două shoturi de espresso, ceea ce îl face să debordeze de energie timp de o oră. Se pare că-i place să stea de vorbă cât timp îi curge espresso prin vene. Îi place și o ședință de yoga dimineața devreme, înaintea zilelor de cursă, o tradiție la care m-a invitat să particip la ultimul Grand Prix. Se poate spune că yoga nu e sportul meu preferat. *Namaste, dar prefer patul, mersi mult!*

Noah mă trage de părul prins în coadă ori de câte ori trece pe lângă mine. La un moment dat, limitele

au devenit neclare, fiindcă am acceptat amândoi un nou nivel de confort între noi.

Aflu despre el detalii care îmi slăbesc hotărârea și-mi îngreunează misiunea de a-i rezista. Nu mai este doar tipul încrezut care mă face să-mi dau ochii peste cap. Nu mă înțelegeți greșit. Încă mai umblă cu nasul pe sus – asta nu s-a schimbat. Dar îmi place. Cu cât petrec mai mult timp cu el, cu atât mă atrage mai tare.

Imaginați-vă cât de mirată sunt că mantrele mele obișnuite nu mai funcționează.

Nici măcar eu nu mai sunt cuminte.

Pentru că vreau să fiu foarte obraznică.

Să mă combin cu Noah ar fi ca și cum aș lua două cutii de înghețată Ben & Jerry's la preț de una. La început, pare o idee bună, dar îți supraestimezi autocontrolul și, cât ai clipi, dispare toată înghețata și te doare burta.

Practic, Noah e o suferință deghizată într-un ambalaj frumos. Are aceeași alură ca o cutie de înghețată cu ciocolată, caramel și negrese.

Niciun fel de sex de pe pământul ăsta nu merită atâta bătaie de cap.

Vezi, mamă, ți-am zis că o să încerc să fiu mai responsabilă! Ia uite ce bine mă descurc!

În clasamentul actual din Campionatul Mondial de F1, Noah e pe primul loc, Liam pe al doilea și Santi pe al treilea. Fratele meu trece pe o poziție mai bună după ce a obținut locul al doilea la Miami.

Noah este o forță de care trebuie să ții cont. Încrederea lui în sine e binemeritată pentru că e extraordinar la volan, cu instincte grozave și reflexe rapide. Fratele meu ar avea ce învăța de la el dacă și-ar lăsa animozitatea deoparte. Situația a rămas tensionată după accidentul de la Shanghai, iar relația lor

nu a revenit la normal chiar dacă au trecut două săptămâni de atunci.

Cel mai bun lucru la următorul Mare Premiu este că ne întoarcem acasă, în Spania. Gândul că voi mânca tapas îmi lasă gura apă și mă înduioșez fiindcă mă voi întâlni din nou cu părinții mei. Ne vor vizita și îl vor vedea pe Santi concurând. Abia așteptăm să ne întoarcem în țara noastră după ce am fost plecați timp de două luni, pentru că timpul trece repede când călătorești.

De-asta îmi și slăbește hotărârea în preajma lui Noah. Ne dăm reciproc târcoale de două luni, iar eu fac un efort în plus să-i rezist farmecului lui. E greu, mai ales când poartă costumul de pilot.

Șoferul ne lasă să coborâm în zona padocurilor F\1. Casc ochii de uimire în timp ce privesc diversele clădiri construite din structurile mobile, un aranjament diferit față de cursele anterioare.

Nu scot o vorbă în timp ce mergem de-a lungul șirului de clădiri în culori diferite. Fiecare echipă are propria structură mobilă cu săli de mese, săli de ședințe și apartamente mai mari. Clădirea reprezintă un loc de relaxare în timpul agitației din săptămâna aglomerată a cursei. Încă mai avem camerele de la hotel în care dormim, dar Santi și Noah aici își petrec cea mai mare parte a timpului liber.

Ne oprim lângă structura mobilă Bandini. Vopsea-roșie strălucește în soare, iar casa are un aspect modern și atrăgător, păstrând totodată amprenta clasică a mărcii Bandini.

Structura pare luxoasă prin comparație cu camerele de la cursele din deplasare. Oamenii stau la bar și la restaurantul de la parter. Santi îmi arată etajele superioare, inclusiv apartamentele private și o tera-

să exterioară unde mă văd instalată cu laptopul ca să editez filmările și conținutul.

Structura echipei Bandini arată cât de mult investesc sponsorii, inclusiv tatăl lui Noah, care investește enorm în echipă. Se pare că dă bine să ai o fostă legendă a curselor care să susțină echipa.

Cineva mă trage într-o parte înainte să intru în cameră.

— Trebuie să mă ajuți, îmi șoptește Sophie, deși suntem într-un hol pustiu.

Ochii ei mari și verzi și respirația întretăiată mă fac să ezit.

— Cu ce? Și de ce vorbești în șoaptă?

— Am fost invitată în oraș.

Își mușcă ușor obrazul.

— Grozav! Ai nevoie de ajutor să-ți alegi ținuta?

Privirea ei încruntată mă oprește din aplaudat.

— Sau nu?

— Nu! E cel mai rău lucru cu putință. Liam a pus pariu că, dacă urcă pe podium la Miami, ieșim la o întâlnire. Iar eu am acceptat ca proasta, fiindcă eram amețită la evenimentul acela cu sponsori. În plus, istoricul lui era oribil, așa că n-am crezut că o să reușească.

Casc ochii la ea.

— O, n-ai făcut asta!

Pariurile nu se sfârșesc niciodată cu bine.

— Știu, e o tragedie. Așa că o să merg, fiindcă eu nu anulez pariurile. Dar... nu a spus exact ce fel de întâlnire va fi.

Rânjetul ei îngâmfat dă semnale de alarmă.

— Există mai multe feluri pe care eu nu le cunosc?

Nu prea reușesc să fac legătura.

— Ies la o întâlnire dublă. Și tu vii cu mine.

Mă prinde cu mâinile de brațe.

— Poftim? În niciun caz! bolborosesc eu.

E nebună! Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ies la o întâlnire dublă cu ei. Ar fi foarte stânjenitor. Există destulă tensiune sexuală între Sophie și Liam ca să mă facă să transpir. Și mă îndoiesc că Liam vrea să înceapă cu o întâlnire dublă, văzând cum salivează când se apropie Sophie.

— Vom fi noi două, Liam și Jax. Îl mai ții minte, nu? Britanic, sexy, arată de parcă vrea să-i spui tati în pat. Nu avem decât de câștigat.

Îmi zâmbește greșos de dulce.

Izbucnesc în râs.

— De unde îți vin ideile astea?

— Sunt plină de idei. Vrei să mă ajuți? Singura ta prietenă de aici?

Sophie își împreunează palmele și se leagănă pe călcâie înainte și înapoi. Își joacă bine cartea inocenței. Faptul că mă convinge mă face să mă strâmb, fiindcă nu pot să nu ajut oamenii, indiferent cât de aiurea pare ideea ei.

— De acord. Dar o fac doar pentru tine. Când va fi?

— Diseară! Înainte să devină ocupați cu treburile pentru următoarea cursă.

Sophie se joacă cu lăntișorul. Îmi dă vestea în aceeași zi. Ce atentă e!

Minunat! Explodez de entuziasm!

— Fratele meu o să mă omoare! bombăn.

— O, prostii! Se cuplează și el cu câteva fete. Înțelege și el cum e.

Cine naiba spune astfel de lucruri? Ar trebui să se considere norocoasă că-mi place de ea și e printre puținii mei prieteni de aici.

— Îh, zău așa! Controlează-te! Ce scârbos!

Scot limba la ea. E ultimul lucru pe care vreau să-l aud vreodată. Așa cum nu vreau să aud nici că părinții mei încă mai fac sex.

— Ar trebui să ne alegem ținutele. Ar trebui să arătăm perfect.

Mă ia de mână, dând dovadă de o forță șocantă pentru o persoană minionă.

Toată povestea mi se pare o idee foarte proastă, dar măcar să arăt bine făcând asta.

Până la urmă, mergem împreună la cumpărături pe străzile din Barcelona. Nu mă deranjează, fiindcă îmi place să fiu înconjurată de genul meu de oameni pentru prima dată în câteva luni. Când îi aud pe alții vorbind spaniola și simt mirosul mâncării proaspete de la restaurante, mă simt ca acasă.

Eu și Sophie luăm prânzul împreună într-un restaurant local. Stăm de vorbă în timp ce ne îndopăm cu tapas și golim paharele de sangria. *Casă, dulce casă!*

Sophie se îmbujorează, iar alcoolul i se urcă la cap, fiindcă îmi mărturisește o informație fascinantă.

— Nu sunt obligată să merg la întâlnirea asta doar din cauza pariului.

Scoate un oftat adânc.

Ridic din sprâncene. Păstrez tăcerea, fiindcă nu vreau să o întrerup și să-și piardă curajul. Probabil sunt curioasă să aflu mai multe informații despre ea și Liam.

Sophie vorbește mai departe.

— Am creat o listă cu dorințe obraznice pentru perioada în care călătoresc cu Bandini. Practic, e un amestec de diverse lucruri pe care le-am căutat pe Google, de la cele normale pentru o listă de dorințe până la chestii sexy.

Mă înec cu băutura.

— Sophie cea dulce a făcut o listă de dorințe obraznice? Ce curaj ai!

Ridic din sprâncene spre ea.

Ea pufnește pe nas, fără să se abțină.

— Eram sătulă să trăiesc viața perfectă pe care și-o dorea tata. Așa că am decis să creez o listă înainte să vin aici.

Scoate un pătrățel mic și laminat din poșetă, desfăcând hârtia până devine o foaie normală. N-am idee cum a făcut treaba asta.

Mă uit la ideile notate acolo, ridicând din sprâncene la câteva din ele.

— Și care e legătura cu Liam?

— Păi... mai ții minte când am fost la karaoke în Shanghai?

Încuviințez.

Sophie bea o gură de sangria și continuă:

— Mi-a căzut lista din poșetă, iar Liam a pus mâna pe ea. A aflat de listă și a adăugat: „leși la întâlnire cu un băiat rău.” Înțelegi?

Văd scrisul negru în josul paginii, stricând lista perfectă în culori diferite. Încep să pun lucrurile cap la cap.

— O, Doamne, s-a oferit să te ajute cu astea?

Roșeața îi urcă pe gât și pe obraji.

— Am acceptat doar o singură întâlnire. Doar atât, fără altele, pentru că nu-mi doresc ajutorul lui. Ori cât de mult ar încerca. Dar voiam să-ți spun pentru că suntem prietene, ceea ce înseamnă că împărtășim totul.

Sinceritatea ei mă umple de bucurie, știind că prietenia noastră a ajuns la un nou nivel de încredere.

Fratele meu nu a fost de acord cu întâlnirea până la urmă. Nu că ar fi ceva de mirare în toată treaba asta.

Se plimbă prin camera mea în timp ce termin cu pregătirile, târâindu-și picioarele pe covor și bombănind în barbă. Chicotesc când îl văd cum își trece mâna peste față pentru a patra oară pe ziua de azi.

— O să faci riduri până la 30 de ani dacă o ții tot așa.

Arăt spre fața lui cu rimelul.

Își încrucișează brațele pe piept și se uită urât la mine.

— De ce Jax și Liam? Serios, nu se putea să fie altcineva în afară de ei?

Îi arunc o privire chiorâșă. *Da, sigur. Cum ar fi fost dacă i-aș fi zis că m-a invitat Noah în oraș?*

— Dar tipul acela simpatic care a vorbit cu tine la conferința de presă săptămâna trecută? Tocilar, cu părul pieptănat într-o parte, dar capabil să pună o întrebare normală?

Dacă pieptănătura pe o parte nu e de ajuns să mă îngrozească, bretelele sunt de-a dreptul tabu.

Clatin din cap spre el și răsufli.

— E o favoare pentru Sophie. M-a implorat să merg cu ea, pentru că nu voia să fie singură cu Liam. Așa că, iată-mă! Nu e nevoie să faci crize.

Ar trebui să mă felicite că m-am sacrificat pentru binele suprem și prietenia mea.

— Și trebuie să porți *aia*?

Mă uit la rochia mea scurtă și roșie și ridic din umeri.

— Ăăă, e drăguță. Nu vreau să fiu îmbrăcată nepotrivit pentru că mergem la un restaurant elegant.

Lui Santi îi scapă de pe buze un geamăt de frustrare. Nevoia lui exagerată de a mă proteja poate fi

drăguță, dar îi dispare farmecul foarte repede când ai de-a face cu ea în fiecare săptămână.

— Nu-ți face griji, frate mai mare! Nici măcar nu mă interesează Jax. Aș prefera să fiu în camera mea de hotel, în pijamale, decât să ies acum în oraș.

Nu mă atrage deloc ideea de a ieși la o cină elegantă, spre deosebire de fratele meu, care trăiește pentru viața asta, hrănindu-și energia cu mulțimile de oameni. Îi place strălucirea comunității F\.

Dar eu? Prefer o viață tihnită, care presupune să stau cuibărită în pat cu o carte bună sau un serial nou.

Mă cutremur la gândul că el se cuplează cu fete.

La naiba, Sophie, de ce a trebuit să-mi spui?

— Bine, dar încearcă să te întorci până la miezul nopții. N-am să pot adormi știind că ești în oraș cu ei.

Nu e nevoie să-mi spună de două ori, pentru că îmi place să mă culc la miezul nopții.

Ultimul lucru pe care îl aude fratele meu e râsul când ies din camera de hotel și trântesc ușa după mine. Dau cu ochii de Noah, care iese din camera lui.

Pe bune, stă pe același etaj cu noi?

Întâlnirile astea întâmplătoare devin mult prea dese. Mă îngrijorează, fiindcă simt că începe să mă convingă, puțin câte puțin.

Privirea lui îmi explorează corpul, apoi închide ochii și mișcă din buze de parcă ar spune o rugăciune în gând. Reacția lui îmi spune că primesc o stea-luță de aur pentru că am ales rochia roșie.

Chicotesc, văzându-l atât de agitat, ceea ce nu seamănă deloc cu atitudinea calmă pe care o are de obicei.

— Pleci undeva?

Ochii lui albaștri seamănă două iazuri întunecate. Mi se taie respirația când văd cum îmi măsoară corpul din nou. Mă urmează către lifturile din hotel, ținând pasul cu mine.

Respir adânc înainte să-i răspund. Dar îmi dau seama puțin prea târziu ce idee proastă este, fiindcă parfumul lui mă învăluie și îmi încetășează mintea.

E un miros curat, proaspăt, care merită să sar pe el.

Încă o respirație adâncă înainte de a vorbi.

— Da, ies la cină, dacă tot avem o seară liberă.

Miercurea este zi de relaxare pentru echipă, iar oamenii ca mine nu prea au ce face.

El apasă butonul liftului și se întoarce spre mine.

— Astfel de zile sunt puține și rare din cauza programului aglomerat. Cu cine ieși la cină?

În regulă, a revenit la întrebările despre întâlnire.

— Cu Sophie și, ăăă, Liam... și Jax.

Nu mă exprim deloc cu ușurință.

Rămâne tăcut și îmi examinează ținuta din nou, oprindu-se la picioarele mele înainte de a-și ridica ochii din nou. Mă rog să mă scape cineva de aici cât mai repede. Durează o veșnicie până vine liftul, iar butonul aprins mă tachinează, în timp ce-mi doresc să urce mai repede.

— Hm, eu n-am primit invitație.

Își scoate telefonul din buzunar și derulează, căutând o invitație care nu a fost trimisă.

Profit de ocazie ca să-l admir. Mă stârnesc antebrățele lui puternice, vizibile pentru că și-a suflecat mânecile cămășii, precum și blugii care i se mulează pe fund și pe picioarele musculoase. Și-a pieptănat pe spate părul brunet, prin care încă nu a trecut cu degetele.

Trage în jos colțurile gurii, cu ochii la telefon, făcându-mă să mă simt încântată și totodată să-mi pară rău pentru el. *E posibil să ai sentimente contradictorii?* Noah dă totul peste cap în sufletul meu, inclusiv simțul practic.

Ridic din umeri la reacția lui, prefăcându-mă că nu-mi bate inima nebunește.

— Poate s-au gândit că ești ocupat. O să te invităm cu siguranță data viitoare.

Nu vom face asta, fiindcă nu va exista o dată viitoare.

Ușile se deschid. *Slavă Domnului!* Intrăm în același timp, atingându-ne în trecere. Corpul meu reacționează la contactul fizic, dorind cu disperare mai mult, dar creierul ia decizia înțeleaptă de a mă așeza în colțul opus al liftului.

— Da, poate. Și unde mergeți la cină?

Își trece mâna prin păr, ciufulindu-l așa cum știam că o să facă. Rânjesc, văzându-i stilul obișnuit.

— Cred că se numește Bouquet. Un restaurant scump, dacă mă iau după ținutele pe care le-a ales Sophie.

Îi atrag atenția asupra mea. *Fir-ar!*

El tușește.

— Hm!

Un cuvânt cu o mare încărcătură, sufocându-ne în cutia asta înghesuită.

Rămâne tăcut tot restul drumului. Aerul se schimbă în interior, în timp ce îmi trec prin minte secvențe din filme în care cuplurile se sărută în lifturi. Mă lipesc de peretele liftului, ținându-mă cu mâinile de balustrada rece și încercând să-mi alung din minte gândurile obscene. Apropierea dintre noi și vaporii delicioși ai parfumului său îmi pun corpul pe jar.

El mă privește o ultimă dată înainte ca ușile să se deschidă spre hol și să cobor. Mă uit peste umăr și-i fac cu mâna, simțind fiori pe spinare când îi văd zâmbetul diabolic și privirea care mă urmărește în timp ce merg hotărâtă spre grup. Scânteia din ochii lui și zâmbetul de pe buze promit mai mult.

Asta e o problemă pentru mine, cea din viitor.

La naiba, tocmai am descoperit o nouă mantră!

Am luat câte două băuturi până acum și îndrăznesc să spun că întâlnirea se dovedește distractivă.

Liam șoptește vorbe dulci la urechea lui Sophie. Ori de câte ori îi spune ceva, ea bea o gură de vin de parcă ar fi un joc pervers între ei.

Jax pare un tip de treabă. Puțin reținut, dar amuzant și neliniștit. Îmi amintesc de comentariul lui Sophie despre „tati”, pentru că hai să fim serioși! Tipul e sexy. Dar, sinceră să fiu, Sophie chiar crede că Jax face asta? Totuși, n-ar spune ceva atât de ridicol dacă n-ar exista un sâmbure de adevăr la mijloc.

Jax are părul creț, moștenire de la amestecul dintre „mami” și tatăl său, care este unul dintre cei mai buni boxeri de culoare din Regatul Unit. Ochii căprui, pomeții ascuțiți și buzele pline provin din partea suedeză a familiei. Arată trăsnet, cu mușchii și mintea pe măsură. Îl întreb despre familia lui, dar devine taciturn, dirijând discuția din nou către mine.

Jax poate să bifeze căsuțele atractivității pentru majoritatea oamenilor, dar eu nu-mi dau seama ce anume nu merge în cazul meu. *Poate nu-mi plac tatuajele?* Îmi spune că le are pe tot corpul, iar cerneala neagră se zărește pe sub gulerul cămășii. Modelele complicate îi acoperă încheieturile

degetelor și mâna dreaptă. Îl întreb despre câteva din ele, dar sunt prea multe ca să le analizăm pe toate.

Când mă ia de mână peste masă, corpul meu rămâne fără reacție; e ca și cum m-ar atinge un străin. Lipsa fluturilor din stomac sau a bătăilor rapide ale inimii mă fac să mă încrunt. Până comandăm antreurile, am ajuns la concluzia că nu există atracție sexuală, ceea ce este bine, fiindcă presiunea asupra mea este mai mică. Mi se pare o idee bună să fim prieteni.

— O, bună, băieți! Am auzit că sunteți aici în seara asta. Cred că invitația mea s-a rătăcit la poștă.

Mi se strânge stomacul când aud vocea lui Noah. Îmi înăbuș tentația de-a mă freca la ochi de parcă așa aș reuși să nu-l mai văd.

Căldura îmi invadează pieptul și gâtul. Liam și Jax par nedumeriți, și simt o împunsătură de vinovăție. Sophie îmi trage un șut pe sub masă, iar eu îi trag un șut la rândul meu. Nu am cuvinte să explic ce se întâmplă acum, în ciuda privirii ei curioase.

Liam și Jax îl salută fără entuziasm. Eu și Sophie ne ridicăm de la masă ca să-l îmbrățișăm în grabă, numai că Noah mă strânge puțin mai mult decât e necesar, un mod de a-l trimite la dracu' pe Jax. Aleg să-l ignor, încercând să procesez tot ce se întâmplă.

Ce naiba? De ce a venit aici?

— Care-i treaba? Nu vă stă în obicei să nu mă invitați undeva.

Îndrăzneala lui Noah mă lasă cu gura căscată. Mă lupt cu dorința de-a mă ridica de la masă și-a o lua la goană, hotărându-mă să înfrunt consecințele faptului că am gura spartă. Da' știu că sunt responsabilă, nu glumă!

Noah își sprijină brațul de scaunul meu, distrăgându-mi atenția de la masă și făcându-mă să mă concentrez pe căldura emanată de trupul lui. Se prefăce că nu i-am spus de întâlnirea dublă. Mă simt ca într-un episod din *Zona crepusculară*, iar întâmplările ciudate fac parte din serial.

— Am ieșit la o întâlnire dublă.

— O, o întâlnire dublă? Vă deranjează dacă stau și eu puțin?

Noah nu intenționează să ceară permisiunea, dat fiind că deturneză situația. Își trage un scaun liber lângă mine și Jax. Am sentimentul că vrea să stea mai mult, nu doar puțin, când îmi ia meniul din mână. Înghit în sec, pentru că ni se ating degetele.

Mă feresc de atingerea lui și-mi masez tâmpla, încercând să nu capăt o migrenă din pricina tensiunii. Ar putea fi o scuză bună ca să scap de situația asta.

— Te-ai așezat deja, așa că ce mai contează?

Liam nu reușește să-și ascundă nemulțumirea.

Ridic capul și-i surprind ochii albaștri, furtunoși. Sophie își ascunde râsul cu mâna, dar sunetul înăbușit îi scapă printre degete. Măcar unul dintre noi crede că e amuzant.

— Echipa McCoy încearcă să extragă informații de la doamnele din echipa Bandini?

Noah își pune cotul pe masă și își sprijină bărbia pe degete. Rânjetul și privirea lui malefică îl împiedică s-o facă pe nevinovatul.

Îi răspund eu:

— Pentru că la tine se învâрте totul în jurul cursei. Nu pentru că ar dori să-și petreacă timpul cu noi în afara circuitului, nu? Doamne ferește de așa ceva!

Declarația mea îi face pe toți să amuțească și să se uite la mine.

Noah rămâne cu buzele întredeschise și își drege glasul:

— N-am vrut să spun asta. Glumeam și eu...

Iar își trece mâna prin păr. Stânjeneala lui mă bucură, pentru că o merită după ce a apărut neinvitat la întâlnirea noastră cu presupunerile lui stupide.

— Credeam că ești ocupat, fiindcă așa ești de obicei miercurea. Jax era liber și a fost de acord să mergă. Nu e nimic personal.

Liam revine la atitudinea pacifistă pe care o are de obicei.

Toți cei din lumea curselor cunosc ritualul lui Noah din fiecare miercuri. Astfel de zile includ de regulă fotomodele, cine luxoase și un tur exclusivist al dormitorului său. Toate tabloidele știu asta, și o știu și eu, la naiba, indiferent cât o ignor.

— Mi-aș fi anulat planurile ca să merg. Oricum nu sunt atât de importante.

Uau! Ce stil ai de-a face fetele care se culcă cu tine să se simtă speciale! Ritualul lui vicios de miercurea îmi lasă un gust amar.

Noah înclină capul într-o parte când vede cum strâmb din nas.

Jax și Liam îl privesc impasibili. Nu ascund cât de mult și-ar dori să plece, dar Noah îi dă înainte, impunându-și prezența.

— Maya, ești din Spania, nu? Chiar din Barcelona?

Se poartă de parcă suntem doar noi la masă, întorcându-se chiar cu spatele la Jax.

— Nu, m-am născut în Asturias. E în nord.

Răspund către tot grupul, uitându-mă rugătoare la Sophie și căutând o cale de scăpare. Aș flutura șer-

vetul alb în semn de capitulare dacă ar însemna că scap din situația asta.

— Dar aici ai făcut facultatea? insistă el.

Mă încrunt.

— Da!

De unde știe?

— Asta înseamnă că știi toate barurile bune de pe-aici? intervine Sophie în sfârșit.

Bravo, fată!

Scot un hohot de râs.

— Îmi place râsul tău. E plăcut! spune Noah.

Mă înroșesc în obraji auzind comentariul lui. „Plăcut”? Când vreodată a ieșit un asemenea cuvânt de pe buzele lui Noah Slade? Sophie face ochii mari și se uită la mine.

Jax și Liam se holbează la Noah. Chiar și el pare surprins de ce i-a ieșit pe gură în timp ce-și trece mâinile prin păr. Ar trebui să-i spună cineva că e un tic vizibil, care-l dă de gol.

Continuăm discuția de parcă Noah nu s-ar purta complet neobișnuit. Aleg să trec cu vederea ce a spus, preferând tehnicile mele uzuale de ignorare în ceea ce-l privește pe Noah. Dacă mi-o ia inima la goană și strâng coapsele, mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Și merge de minune! Cel puțin așa au stat lucrurile până acum, în timpul opririlor noastre la diferite Grand Prix-uri, numai că nu suntem niciodată atât de aproape unul de altul ca în clipa asta.

O coapsă musculoasă o atinge pe a mea pe sub masă, iar Noah își face simțită prezența în timp ce un val de energie mi se ridică pe picior. Apropierea lui îmi încetășează mintea. Strâng picioarele, pe jumătate ca să-l evit, pe jumătate ca să-mi

domolesc senzațiile care apar ori de câte ori e în preajma mea.

În fiecare zi mă conving că n-am nevoie de un om ca el în viața mea – un tip care frânge inimi în timpul liber. Să-i zicem al șaselea simț... sau o căutare aprofundată pe Google. Încă regret că am făcut asta, pentru că nu afli nimic bun când cauți celebritățile pe internet.

Cina merge mai departe. Noah își comandă ceva de mâncare când ni se aduc aperitivele. Jax și Liam renunță în momentul acela la ideea de întâlnire dublă, ceea ce mă face să mă simt ușurată.

Liam plătește nota la sfârșitul serii. Pot doar să-mi imaginez cât de scump e aici, chiar dacă am comandat ceva ieftin din meniu. Mă simt stânjenită să stau în preajma unor bărbați care fac într-un an mai mulți bani decât mă aștept eu să câștig într-o viață.

Noah mă ia pe neașteptate cu brațul de talie în timp ce așteptăm ca șoferul să ne preia. Tresar când corpurile noastre se lipesc unul de altul. Ce l-a apucat azi? În momentul în care mi se pare că l-am înțeles, face ceva de genul ăsta și schimbă regulile jocului.

— Eu și Maya ne putem întoarce împreună, fiindcă suntem cazați la același hotel.

Îmi pune o mână posesivă pe burtă, luându-mă prizonieră.

Îmi place și îmi displace în aceeași măsură. Corpul meu încearcă să se desprindă de el, dar mă opresc când mă frec cu fundul de partea lui din față.

Aleg să nu iau în seamă umflătura pe care am simțit-o în spate.

Nu. Nu azi, Satană! Nu mă mai ispitii!

— Ce idee grozavă? Pot să merg și eu? Tot acolo stau.

Sophie se furișează lângă noi, cu o privire amuzată în ochii verzi.

Noah mă strânge în brațe înainte să-mi dea drumul. Sophie îmi face cu ochiul și aș îmbrățișa-o dacă nu am atrage atenția asupra noastră.

Liam chicotește.

— Încerci să fugi de mine? Nu se pune ca întâlnire, din cauza lui Noah și a dorinței lui de-a strica lucrurile. Pariul e pariu. Decât dacă... vrei să dai înapoi? Ce preț am stabilit pentru cel care renunță? Nu-mi amintesc. Poate verificăm ce scrie pe lista ta.

Hopa! Liam nu pare să o lase pe Sophie să scape așa de ușor. Jax și Noah par derutați de lista aceea, dar năările ei freamătă în timp ce se străduiește să ignore informația.

— Hm, n-am nevoie de bani ca să rămân sinceră. Eu nu renunț.

Își ia la revedere în grabă și o pornește spre stradă.

— Mersi pentru cină! Va trebui să repetăm cu altă ocazie.

Îi îmbrățișez repede pe Liam și Jax.

— Puțin probabil, la naiba! spune Noah destul de încet ca să aud doar eu.

Clatin din cap și urc în mașină după Sophie.

Seara asta nu a fost așa cum mă așteptam.

CAPITOLUL DOI- SPREZECE

Noah

Mă relaxez pe terasa Bandini după o calificare de succes. Soarele de după-amiază din Barcelona îmi încălzește pielea în timp ce mă întind pe o canapea cu vedere la ocean, iar valurile albastre se rostogolesc spre coasta nisipoasă și păsările albe zboară pe deasupra.

E pură coincidență faptul că familia Alatorre apare pe terasă. Profit de ocazie să-i urmăresc pe Maya și Santiago alături de părinții lor, curios să văd care este relația lor cu oamenii care i-au crescut. Simt o greutate în piept la gândul că eu nu am familia alături ca să mă susțină la curse. Trebuie să fie plăcut să-ți petreci weekendul cu oamenii pe care îi iubești!

Eu n-am avut niciodată parte de asta. Tata apare de obicei duminica, în ziua cursei, și pleacă după ce urc pe podium. Nu-i pasă suficient încât să mă însoțească la diferite evenimente, renunțând la cina de după cursă, cu excepția momentelor când vrea ceva de la mine. Nenorocit manipulator! Mama mă dezamăgește în aceeași măsură, după ce m-a con-

tactat de curând ca să-i fac rost de bilete pentru ea și prietenele ei la o cursă. Tâmpeniile obișnuite din partea lor!

Mama Mayei arată ca o versiune mai vârstnică a fiicei, așa că observ de unde a moștenit Maya înfățișarea asta frumoasă. Tatăl ei poartă echipamentul Bandini și zâmbește întruna, în timp ce părul cărunt îi iese de sub șapca stacojie. Părinții lor par înnebuniți după experiența F1.

Mi se pare dificil să ignor gelozia care-mi apasă pieptul, amestecată cu tristețe și melancolie – un sentiment neplăcut, de care vreau să scap. Familia Mayei pare simplă, dar extrem de fericită, așa că mi-e greu să uit de felul în care am crescut eu, cu un tată de rahat și o mamă absentă. Și mă enervează, pentru că nu mi-am dorit niciodată altceva în afară de atenție, un lucru fundamental care mi s-a furat. Banalitatea familiei Alatorre și gândurile mele chinuitoare îmi dau o stare proastă de spirit.

Dar căutătura încruntată se transformă într-un zâmbet când o văd pe Maya venind spre mine. Părul castaniu i se leagă în coada obișnuită de care îmi place să trag, prinsă cu un elastic. Poartă o salopetă de blugi cu un tricou alb. Nu-mi scapă nici micul decolteu. Ținuta ar arăta ridicol pe altcineva, dar Maya e suficient de senzuală ca să-i stea bine. O fată țicnită din anii '90 care îmi zâmbește.

— Bună, vrei să vii și să-mi cunoști părinții? Au întrebat de tine de câteva ori; vor să știe cu cine concurează Santi în fiecare săptămână.

Privește concentrată în jos, împungând fără să-și dea seama pământul cu vârful adidasului.

Dacă asta te face să zâmbești... sigur, de ce nu?

Mă ridic și mă prezint. Mama ei mă ia prin surprindere cu o îmbrățișare, arătându-mi cât de afectuoasă e familia ei.

— Maya ne spune lucruri frumoase despre tine. A fost amabil din partea ta să o ajuți cu filmările.

Nu mă așteptam să-i iasă asta pe gură. *Maya spune lucruri frumoase?* Mă uit la fata de la care nu mi pot lua gândul în ultima vreme. Se face roșie la față și se uită din nou la încălțări, iar zâmbetul meu reținut se transformă într-un adevărat rânjel.

— Nicio problemă! A fost distractiv să o ajut!

— Are noroc că ești în preajma ei. Mai ales că e singură când Santi e ocupat. Noi îi tot spunem că muncește prea mult.

Mă îndoiesc că doamna Alatorre ar avea aceeași părere despre mine dacă ar ști jumătate din ceea ce gândesc despre fiica ei.

Tatăl mă privește încruntat, de parcă ar vrea să mă măsoare și pe dinăuntru, și pe dinafară. Se poartă de parcă poate să-mi citească expresia, iar cercetarea lui atentă și ochii căprui și profunzi mă fac să mă foiesc stingherit.

— Ai grijă de fetița mea!

Afirmația lui are un înțeles ascuns.

Nu încerc să o bag în pat pe fata lui; doar mă gândesc mult la asta. Dar am fost respectuos, prin comparație cu felul în care mă port cu fetele cărora vreau să le-o trag. Ar trebui să fie recunoscător.

Nu are decât să mă creadă un ticălos încrezut. Să mor dacă-mi pasă!

— Santi nu are nevoie de ajutor, pentru că a fost mereu copilul nostru cuminte. Maya, pe de altă parte...

Mama Mayei îi dă un fir de păr de pe față.

— O pacoste! Dar în sensul bun, cu o inimă de aur. E puțin rebelă, ca tatăl ei.

Mama îi zâmbește soțului cu iubire și afecțiune. Chicotesc.

— Și ce înseamnă pacoste în sensul bun? Sunt curios cum pot să vând ideea asta echipei de la relațiile cu publicul când o mai dau în bară.

— Întotdeauna are intenții bune, dar uneori își ratează ținta. Per ansamblu, e cea mai bună fiică pe care și-ar putea-o dori cineva.

Mama ei mă privește cu o căldură pe care doar o mamă o poate avea.

— Mamă! geme Maya. Nu mai vorbi de parcă n-aș fi aici.

Ochii ei căprui-aurii mă privesc pentru prima dată de ceva timp.

— Nu o lua în seamă. Îi place să spună povești ridicole.

— Știi că obișnuia să-i fure kartul lui Santi și să se plimbe prin cartier? Avea doar cinci ani. Santi a explodat de nervi când Maya a pus niște abțibilduri cu unicorni pe volan.

Abia mă abțin să nu râd în timp ce Maya își masează fața, ascunzându-se după mâinile ei mici.

— Îh, nu a fost un moment plăcut! Santi a fost supărat pe mine săptămâni întregi.

Colțurile gurii i se lasă în jos.

— Îți plăcea kartingul?

O trag de coadă ca să-i atrag atenția.

Santi mijește ochii la mâna mea, iar tatăl ei se încruntă la mine. *Am înțeles mesajul.*

— Am făcut-o de câteva ori în timpul liber, dar era mai mult pasiunea lui Santi. Mie îmi plăcea să fac orice făcea el, inclusiv să-i bat pe băieții de vârsta lui, îmi spune ea cu un zâmbet.

La naiba, simt o strângere în piept când o văd zâmbind! Asta dovedește că zâmbetele ei mă termină în ultima vreme.

— Dar atunci când a încercat să-și falsifice carnetul de note în gimnaziu?

Santi nu reușește să-și mascheze amuzamentul.

Obrajii Mayei se transformă în două pete roșii.

— Maya Alatorre, ai dus o viață de infractor înrăit? pufnesc eu.

— O, îmi amintesc chestia asta, pentru că mama ei m-a pus să o pedepsesc după aceea! Eu eram cel care se ocupa de disciplină. Ea și-a scos carnetul din cutia poștală și a încercat să-și șteargă nota mică la purtare cu pastă corectoare. A sigilat plicul cu abur înainte să-l pună la loc. Dacă n-am fi fost atât de furioși, am fi fost impresionați. A plâns când i-am luat telefonul pentru o săptămână.

Tatăl se alătură distracției.

Maya se uită în toată părțile, în afară de mine.

— Sunteți absolut oribili. Santi, dacă o ții tot așa, o să le spun lui mami și tati când le-ai condus mașina la 14 ani pentru că voiai să faci drifturi afară.

O, rahat! Fețele părinților ei îmi spun că nu știau povestea asta. Declarația Mayei îi închide gura lui Santiago mai repede decât am putut eu s-o fac vreodată.

El ridică mâinile, prefăcându-se învins.

— Armistițiu! Nu e nevoie să luptăm murdar.

Ideea că Maya luptă murdar mă excită.

Futu-i!

Îmi alung gândurile astea, alegând să mă concentrez pe o conversație normală cu părinții colegului meu de echipă. În cele din urmă, ne simțim bine împreună până când apare tata pe terasă, viclean ca un șarpe și cu tot atâta venin în

el. Mă mir că a venit mai repede, nu în ziua cursei, o raritate care mă face să regret faptul că i-am evitat telefoanele timp de două zile.

Nu mi se pare niciodată destul de lung timpul pe care îl petrecem separat. Ochii lui reci se opresc asupra mea, două sfere albastre la fel de îmbietoare ca o baie în pielea goală în Oceanul Arctic. Are părul brunet pieptănat pe spate și costumul perfect călcat, fără o cută la vedere. Pentru alții, poate să pară primitiv, dar duplicitatea lui acoperă întunericul care i se ascunde sub piele.

Maya îl privește curioasă. Tata îi ignoră pe cei din familia ei, trecând pe lângă fără să-i privească. Vine să mă salute, mă bate cu palma pe spate și se preface bucuros că mă vede. Nicholas Slade nu poate da doi bani nici măcar dacă încearcă. Dar pentru că îi place să facă spectacol și ține la imaginea lui, viața mea e ca un proiect secundar care îl împiedică să putrezească până la pensie.

Se uită suspicios la familia Mayei, dându-le atenție pentru prima dată și măsurându-i pe fiecare din priviri. E cel mai urât coșmar al lui să vadă că rivalii se înțeleg bine. Și, preț de o clipă, am uitat că eu și Santiago suntem rivali și am vorbit cu familia lui de parcă nu ne-am urî.

A fost plăcut! Să fim noi trei, împreună cu părinții lor, lăsând cursa deoparte cât timp încercau să mă cunoască mai bine. Părinți care chiar păreau curioși să-mi pună întrebări și să afle cine e omul în afara mașinii Bandini.

— Fiule, îmi acorzi o secundă?

Zvâcnetul din fălcile lui îmi spune ce nu-mi spun cuvintele.

— Ne vedem mai târziu la eveniment!

Arunc cuvintele peste umăr în timp ce-l urmez pe tata către apartamente.

— Mi-ai ignorat telefoanele. Zbor până aici pentru tine și așa mă tratezi? Mă aștept la mai mult de la fiul meu.

Exact, știm amândoi de ce vine la aceste evenimente.

Mă abțin de la comentariul caustic.

— Am fost ocupat cu calificările și cu pregătirile pentru mâine. E bine că m-ai prins între evenimente.

Minciuni! Dar am învățat de la cel mai mare mincinos dintre toți.

— Da! Trebuie să facem un plan pentru mâine.

Intrăm în camera mea privată. Tata se așază pe o canapea, un nor negru pe fundalul pereților albi ai încăperii, și parcă îmi absoarbe toată energia. Pune mâna pe o pernuță roșie și se sprijină de ea.

— Cum ai de gând să câștigi cursa? trece el direct la subiect.

Nu l-am văzut de aproape un an și nici măcar nu mă întreabă ce fac. Deloc surprinzător, dar tot mă calcă pe nervi.

— Făcând tot ce pot?

Mă întâlnesc cu strategii și inginerii câteva ore în fiecare săptămână ca să mă pregătesc pentru fiecare cursă. N-am nevoie de părerea lui de rahat.

— E o cursă la Santiago acasă. Asta înseamnă că e importantă pentru el. Ar fi trebuit să-i vezi parada azi. Au venit mii de spectatori.

— Foarte bine pentru el! O cursă acasă este de obicei cea mai bună pentru piloți. Abia o aștept pe cea din Austin, să ne întoarcem în State și să mâncăm mâncare sudistă.

Îmi lasă gura apă la gândul unui grătar.

— Ei bine, e clar că trebuie să ștergi cu el pe jos mâine. Nimic nu e mai rău decât să pierzi la tine acasă, pufnește tata.

Mă chinui să-mi ascund iritarea. Cursele îmi alimentează pasiunea, potolind totodată tensiunea din mine. Nu e doar o meserie, e mai mult de atât, pentru că o fac cu plăcere și concurez cu cei mai buni. Tata scoate distracția și bucuria din orice, transformând totul într-o rivalitate. Nu-i de mirare că nu avea prieteni pe vremea lui.

— Sigur, tată! O să fac tot ce pot!

— Ar fi bine. Sunt aici, iar presa o să devoreze chestia asta. Jurnaliștilor le plac momentele frumoase tată-fiu.

Mă tratează ca pe un accesoriu strălucitor.

— Trebuie să plec. E o seară aglomerată înainte de cursa de mâine.

Îi fac cu mâna înainte să ies din cameră.

E ziua cursei în Barcelona. Mulțimile se agită în tribune, cuprinse de entuziasm. Aparatele vibrează, burghiele zumzăie, iar computerele scot bipuri în garaj. Tatăl lui Sophie testează casca din urechea mea ca să se asigure că avem o comunicare directă.

Trag fermoarul costumului de pilot și îmi pun echipamentul ignifug pe cap. Mă uit la cască, savurând momentul în care reprezintă marca Bandini și îi mulțumesc pe fani. Viața asta e tot ce știu și mă liniștește să-mi pun casca pe cap. *Iubito, am ajuns acasă!*

Membrii echipei trag mașina spre poziția din grilă. Liam e pe prima poziție, eu sunt al doilea și Santiago, al treilea.

Înainte de o cursă, petrec câteva ore studiind pista și asigurându-mă că am memorat toate virajele. În total, sunt 66 de ture alcătuite din 16 viraje care stau între mine și podiumul Marelui Premiu al Spaniei.

Cursa pornește în forță. Un pilot american se lovește cu mașina de barieră la primul viraj, scoțând din cursă alți doi piloți. Un adevărat dezastru, în care metalul zboară prin aer, iar mașinile se ciocnesc unele de altele.

Liam își menține prima poziție în primele ture. Noi avem un joc al nostru, în care eu încerc să merg paralel cu el, iar el devine agresiv în viraje. Simt sudoarea cum îmi picură pe gât și cum mi se încălzește pielea de la căldura motorului. Iau câteva guri din băutură ca să rămân hidratat, pentru că nu e nimic mai rău decât să amețesc când conduc la viteze atât de mari.

Evit la mustață să-i ating roata lui Liam la un viraj mai strâns. El se desprinde de curbă, arătându-mi degetul mijlociu prin mănușă. Starea lui agitată mă face să râd. Mașina continuă să-și târâie fundul pe pistă când ajung la o porțiune dreaptă. Apare o ocazie să-l depășesc când Liam lasă garda jos pentru o fracțiune de secundă. Îl întrec la un viraj. Apăs accelerația și las bolidul să ia viteză și să gonească pe porțiunile drepte, lăsându-l pe Liam în spate. *Ce păcat, ce trist!*

Fanii flutură steagurile Spaniei și pancarte cu fața lui Santiago prin aer. Trec ca o ceață pe lângă mine în timp ce înaintez pe pistă.

Am numai gânduri negre după porcăriile pe care mi le-a spus tata ieri. Nu vreau să fiu un coechipier care calcă pe cadavre, care încearcă să-i întreacă pe ceilalți de fiecare dată și care se poartă ca tatăl

meu. Nimănui nu-i place un ticălos. Genul care ia totul, fără să-i pese cum îl afectează pe celălalt. Lui Santi i-a fost greu la începutul sezonului. Nesăbuința lui mă dă peste cap, dar își dorește să câștige la fel ca toată lumea.

Ar fi nasol să pierd la Austin. Ce dezamăgire – toți fanii care apar, sperând că-i reprezinți frumos, după ce ai dat greș.

Băga-mi-aș, nu-mi place să gândesc în timp ce conduc!

După o oprire la boxe, urc din nou de pe poziția a patra pe prima. Păstrez prima poziție încă 26 de ture.

— Noah, Santiago ia viteză în spatele tău. E pe locul al doilea acum. Pentru Dumnezeu, nu vă ciocniți într-un viraj! primesc prin radio mesajul șefului de echipă.

— Recepționat! Ce s-a întâmplat cu Liam?

Cuvintele lui mă fac să mârâi, pentru că nu vreau să mă ciocnesc cu nimeni azi.

— Nu-ți bate capul cu asta acum. Santiago e în urma ta cu vreo cinci secunde. Ai grijă să nu te depășească.

— Am înțeles, mersi!

Poziția mea defensivă la conducere necesită un efort minim să o păstrez. Mulțimile neclare mă salută când trec din nou de punctul de plecare, un val de culori roșii și aurii zboară pe lângă mine, semănând cu steagul Spaniei pe care îl ținea mai devreme familia Alatorre. Strigătele spectatorilor se aud mai tare când trece Santiago pe lângă ei, scurtând distanța până la mine. Acum e la doar câteva secunde. Dacă aș fi în locul lui, aș face orice să câștig cursa asta.

Mă urmărește tot timpul, așteptând o greșeală.

Îmi trece prin minte imaginea Mayei și a familiei sale, care a venit până aici să-l vadă pe Santiago reușind. *La naiba!* Încerc să-mi alung gândurile astea, dar imaginile nu se lasă, însoțite de râsetele și strigătele Mayei. Strâng volanul în mâini, gândindu-mă la ce sacrificii au făcut părinții pentru cariera lui. Sacrificii care au făcut-o pe Maya să trăiască în umbra lui. Nu a fost niciodată în centrul atenției, preferând să danseze în întuneric în timp ce fratele ei atrage toată atenția. Din nefericire pentru ea, oamenii ca mine se simt bine în umbră.

Futu-i! Niciodată nu gândesc atât de mult în timpul unei curse, niciodată, pentru că asta mă protește. Gânditul mă face să concep planul nesăbuit și altruist, de fapt.

O anomalie nenorocită.

La a șazecea tură, las garda și mai jos. O iau treptat, făcând virajele mai neglijent, lăsând mai mult spațiu celui care vrea să mă depășească, în timp ce mențin controlul asupra mașinii. Dacă greșesc prea repede, aș putea atrage o atenție nedorită asupra mea.

— Noah, e totul în regulă? Santiago prinde viteză. Vrea să te depășească. Ia virajele mai strâns!

— Am recepționat. Cred că e ceva în neregulă cu mașina, dar nu-mi dau seama ce. Tu vezi ceva pe ecrane?

Știu, bineînțeles, că nu e nimic în neregulă, dar trebuie să profit de situație până ajung să-mi cred propriile cuvinte. Fanii pot să audă comunicările mele prin radio în direct la televizor.

— Nu se vede nimic aici. Poți să descrii ce se întâmplă? Poate ne dăm seama în locul tău.

Inginerul pare optimist.

— Nu prea. Cred că e ceva în neregulă cu volanul. Mi se pare cam lejer.

Minciuna îmi scapă ușor de pe buze în timp ce iau încă un viraj greșit.

— Am înțeles. Mergi înainte și vedem mai târziu!

Toți mă cred, iar atitudinea mea autentică reușește să convingă echipa. Dar tot vreau să urc pe podium.

Până la tura 64, fac viraje mai proaste care mă expun depășirilor. Spre surprinderea nimănui, Santiago mă întrece la o curbă, zdruncinându-mi mașina când trece pe lângă mine.

Ridic colțurile gurii.

Mulțimea o ia razna, scoțând urlete asurzitoare când Santiago trece primul linia de sosire, iar fumul roșu se ridică în aer din canistre. Ocup locul al doilea pe podium când trec după el pe lângă steagul cadrilat.

Va fi mai bine data viitoare!

Familia lui Santiago sărbătorește în spatele barierei, lângă podiumuri, urmărindu-ne pe scenă. Părinții lui luminează toată scena cu zâmbetele lor. Maya s-a îmbrăcat în echipamentul Bandini, cu steagul Spaniei înfășurat pe corp în timp ce dansează pe muzica din difuzoarele de pe scenă. Mi se strânge inima când o văd atât de fericită.

De obicei, când cunosc o femeie, primele lucruri care mă atrag sunt sânii fermi, fundul obraznic și buzele seducătoare. Dar pentru prima dată în viața mea mă interesează cineva din cu totul alt motiv. La Maya, cel mai frumos lucru este felul în care îi strălucesc ochii de fericire când zâmbește, un zâmbet contagios care mă face și pe mine să zâmbesc de

fiecare dată. Zâmbetul ei este, de departe, unul dintre lucrurile mele preferate. Un balon de energie pozitivă, dansând în cercuri fără nicio grijă.

Are un trup superb? Sigur.

Dar în momentul ăsta, zâmbetul e cel care mă atrage la ea. Vreau să-i păstrez toate zâmbetele pentru mine și să le îmbuteliez pentru vremurile grele. Nici nu mai spun de râsul ei. Îl simt până în vârful sculei de fiecare dată.

Șampania curge în valuri, dar abia dacă îi dau atenție, prea captivat de ea.

Și futu-i, chestia asta mă sperie!

Rânjesc pentru ultima dată cu ochii la Maya, apoi mă întorc din nou către restul mulțimii. Mi se scandează numele și, cu toate că îmi face plăcere să-i aud, nimic nu întrece zâmbetul Mayei când se uită la noi.

Tata se plimbă de colo-colo prin holul structurii mobile după ceremonia pentru câștigători. Mă urmărește până în zona apartamentelor private, iar agitația i se citește în felul neliniștit în care pășește. Sunetul pantofilor lui pe podeaua lucioasă îmi distrage atenția. Mă desprind de ceilalți pentru că n-am nevoie de spectatori la explozia care urmează. Intră primul în apartament și, înainte să apuc să închid ușa, mă împinge spre mijlocul camerei. Manevra lui neașteptată mă ia prin surprindere. Alunec pe gresia lucioasă, dar mă îndrept înainte să mă lovesc de canapea.

Deci așa o să fie ziua asta!

— Ce dracu', Noah? Asta numești tu cursă?

Vocea îi răsună pe pereți. *Cineva e nervos pentru că am obținut locul al doilea.*

— Din câte îmi amintesc, noi îi spuneam așa. Dar poate conceptele s-au schimbat de când ai condus

tu ultima oară. A trecut ceva timp.

Pieptul îi urcă și coboară în timp ce-și aruncă ochii în toate părțile, înnebuniți și incontrolabili. E aceeași privire pe care o vedeam de fiecare dată când nu reușeam să urc pe un podium la karting sau când făceam accident cu mașina de F2. O căutătură pe care o păstra doar pentru momentele în care rămâneam singuri în biroul lui și mă bătea la fund de mă făcea praf. Din fericire pentru noi, vână-tăile nu sunt vizibile când porți în fiecare zi costumul de pilot. Nicio cicatrice nu mi-a rămas pe piele; toate sunt în rămășițele inimii mele, un organ suspicios, distrus de bărbatul din fața mea. Un clișeu de cea mai joasă speță.

— Nu sponsorizez echipa asta ca să văd o prestație de rahat de la propriul meu fiu. Nu cred minciuna ta cu volanul. Toate verificările au ieșit bine; nimic nu părea desprins.

Vorbește tot mai tare pe măsură ce se agită.

Îmi păstrez o expresie impasibilă, pentru că nu-i alimentez furia. Urmările furiei lui sunt o lecție pe care nu vreau să o revăd prea curând, cel puțin nu în viața asta.

Mă uit peste umăr și văd ușa întredeschisă, iar Maya mă privește șocată prin spațiul îngust cu mâna la gură. Se poartă ca o Nancy Drew spaniolă, punând cap la cap ce-am făcut.

Doar o zi proastă la curse. Apar mereu probleme cu volanul.

— Ceva nu a fost în regulă. Sper că vor afla ce se întâmplă înainte de cursa următoare. În acest fel, pot să iau locul întâi data viitoare.

— Prostii! Nu încerca să mă păcălești, făcând-o pe neștiutorul. Știi că eu îți finanțez cariera aici. Sunt alții care ar da orice să fie în locul tău. Aș pu-

tea să te înlocuiesc uite-așa! spune tata și pocnește din degete.

— Dă-i drumul! Sunt sigur că McCoy o să-mi ofere un loc cât ai clipi. Probabil echipa aia plătește mai bine decât Bandini. Ți-ar plăcea chestia asta?

Un trosnet răsunător umple încăperea mică, iar capul îmi zboară într-o parte. Futu-i, taică-meu m-a lovit! Încerc din răspuțeri să nu încep ceva cu el, respirând cu greu și străduindu-mă să mă controlez. Icnetul Mayei și vâjâitul din urechi nu mă lasă să mai aud și alte sunete.

Îmi șterg sângele care îmi picură din gură. Mă simt de parcă aș avea din nou 10 ani, am luat locul al treilea în cursa de karturi, tata e furios și își varsă nervii pe mine. *Se pare că de obiceiurile vechi nu te dezbari niciodată.*

— O, tată, credeam că am depășit faza asta! Ar trebui să pui mai mult suflet într-o lovitură ca asta. Oare încep anii să te ajungă din urmă?

— Și eu credeam că am depășit atitudinea ta urâcioasă, dar văd că am greșit. Aranjează-te! Arăți în ultimul hal!

Slavă Domnului că Maya are intuiția de-a dispărea, pentru că tata pleacă valvârtej, punând capăt acestei conversații oribile. Inspir adânc înainte să mă uit pe hol, surprins, dar ușurat să-l găsesc gol, fiindcă Maya cea curioasă a plecat de mult.

CAPITOLUL TREI- SPREZECE

Maya

Fir-ar să fie!

Fir-ar al naibii să fie!

Nu-mi iese din cap imaginea cu tatăl lui Noah lovindu-l, pentru că nu înțeleg cum poți să-ți lovești copilul de 30 de ani.

Gândurile îmi aleargă prin cap cu un milion de kilometri la oră și nu reușesc să facă față surplusului de informații. Problemele cu volanul, cursa, tatăl care l-a lovit naibii peste față. Felul în care m-au privit ochii lui Noah, triști și al naibii de pierduți. M-am simțit sfâșiată să-l văd așa. Redus la un bărbat cu slăbiciuni și cu un trecut neplăcut. Nu semăna deloc cu bărbatul îndrăzneț pe care îl văd în fiecare zi, neafectat și dezinteresat de oamenii din jurul lui.

Familia mea intră în apartamentul lui Santi la cinci minute după cearta dintre cei doi Slade. Nimeni nu-mi remarcă tăcerea sau cum dau din picior în timp ce mă gândesc la ce am văzut: o dinamică de familie despre care nu știe nimeni. Am făcut un curs de introducere în psihologie și cunosc statisticile despre părinții care își lovesc copiii. Nu s-a întâmplat

doar o dată, nu e o anomalie din cauza unui volan stricat sau a unei curse pierdute.

Tatăl lui Noah este un om îngrozitor care trăiește prin intermediul fiului său.

Petrec puțin timp cu familia, apoi mă scuz. Santi mă privește ciudat, apoi devine din nou atent la părinții mei, care zâmbesc larg după succesul lui de azi.

Mă duc la bucătărie și iau o pungă cu gheață, iar plasticul rece îmi amorțește mâna în timp ce merg spre apartamentul lui Noah. Mi se răsucesc stomacul de emoții, pentru că nu vreau să-l deranjez într-o zi atât de proastă. Respir adânc încă o dată și-mi extind plămânii. Aștept o clipă, neștiind dacă ar trebui să bat la ușă.

Îmi fac curaj și ciocănesc ușor cu degetele.

Ușa se deschide puțin. Noah mă privește morocănos, iar ochii albaștri îi sunt umbriți de o șapcă Bandini trasă pe frunte, o tentativă jalnică de a-și ascunde pielea înroșită.

— Ți-am adus un cadou!

Scutur punga de gheață. Nu are rost să ascund ce am văzut mai devreme.

Noah deschide ușa larg și intru. Apartamentul lui are aceeași dispunere ca al lui Santi, cu pereții albi și accente roșii, iar logoul Bandini acoperă un perete întreg. Se așază pe o canapea albă, luând punga de gheață pe care i-o ofer în timp ce mă așez în partea opusă.

— Ai venit să mărturisești că habar nu ai să tragi cu urechea?

Lipsa lui de tact mă face să roșesc.

— Păi, îmi pare rău!

Aș putea măcar să-i cer scuze, deși ei au lăsat ușa deschisă.

— Și mie îmi pare rău că ai văzut chestia asta. Ar fi trebuit să închid ușa, dar m-a luat prin surprindere pentru prima dată după mult timp.

Cuvintele lui Noah mă înduioșează. Afirmația lui ascunde multe și nu înțeleg de ce îmi cere el scuze. Îmi bate inima cu putere în timp ce mă gândesc la trecutul său toxic cu tatăl lui.

— Nu trebuie să-ți pară rău. E un mare dobitoc. M-ai avertizat acum ceva vreme, dar probabil n-am crezut că e atât de rău.

Noah se strâmbă când își lipește punga de gheață de față.

— Nimeni nu știe.

Scoate un oftat profund, cutremurat.

Mi se strânge stomacul de neliniște când îl văd cu garda jos, o priveliște rară pentru un om atât de încrezător și plin de sine ca el.

— Am să risc și am să presupun că nu e prima dată când te lovește.

Privirea goală a lui Noah îmi spune destul.

— De cât timp face asta? Nu e în regulă. Nu așa ar trebui să se poarte părinții, mai ales la vârsta ta. Ai putea să-l bați măr.

— De ceva timp, dar aș prefera să nu afle nimeni, așa că vreau să rămână între noi.

Mi se frânge inima auzindu-i mărturisirea. Nu-mi imaginez cum e să crești cu un om nepolitic, disprețuitor și dezgustător de competitiv. Mi-e greu să-mi închipui cum a fost viața lui Noah. Își creează o imagine de dragul altora, dar cu asta are de-a face după ce se sting luminile reflectoarelor?

Eu și Santi nu avem problemele lui Noah, pentru că părinții noștri ne-au tratat mereu cu respect și cu

Aș putea măcar să-i cer scuze, deși ei au lăsat ușa deschisă.

— Și mie îmi pare rău că ai văzut chestia asta. Ar fi trebuit să închid ușa, dar m-a luat prin surprindere pentru prima dată după mult timp.

Cuvintele lui Noah mă înduioșează. Afirmația lui ascunde multe și nu înțeleg de ce îmi cere el scuze. Îmi bate inima cu putere în timp ce mă gândesc la trecutul său toxic cu tatăl lui.

— Nu trebuie să-ți pară rău. E un mare dobitoc. M-ai avertizat acum ceva vreme, dar probabil n-am crezut că e atât de rău.

Noah se strâmbă când își lipește punga de gheață de față.

— Nimeni nu știe.

Scoate un oftat profund, cutremurat.

Mi se strânge stomacul de neliniște când îl văd cu garda jos, o priveliște rară pentru un om atât de încrezător și plin de sine ca el.

— Am să risc și am să presupun că nu e prima dată când te lovește.

Privirea goală a lui Noah îmi spune destul.

— De cât timp face asta? Nu e în regulă. Nu așa ar trebui să se poarte părinții, mai ales la vârsta ta. Ai putea să-l bați măr.

— De ceva timp, dar aș prefera să nu afle nimeni, așa că vreau să rămână între noi.

Mi se frânge inima auzindu-i mărturisirea. Nu-mi imaginez cum e să crești cu un om nepoliticos, disprețuitor și dezgustător de competitiv. Mi-e greu să-mi închipui cum a fost viața lui Noah. Își creează o imagine de dragul altora, dar cu asta are de-a face după ce se sting luminile reflectoarelor?

Eu și Santi nu avem problemele lui Noah, pentru că părinții noștri ne-au tratat mereu cu respect și cu

dragoste. Poate e mai bine să crești fără bogăție. Duc o viață fericită și nimeni nu mi-a scos ochii din cauza banilor. Nici măcar Santi, care plătește pentru multe lucruri. Chiar dacă fac bani din reclamele YouTube și din sponsorizări, fondurile nu sunt atât de mari ca un contract cu F1.

— N-am să spun nimănui. Dar nu înțeleg de ce îl acoperi.

Mă cuprinde un val de greață în timp ce mă gândesc cum se comportă oamenii cu tatăl lui, idolatrizându-l ca pe un pilot legendar. Fanii îl numesc pe Noah prințul american. Unul care a rămas pe cap cu o coroană împovărată de așteptări și amăgire. Indiferent cât își urăște tatăl, Noah trăiește cu moștenirea lui.

— Cine m-ar crede? El e o legendă a curselor și un sponsor important al echipei. Oricum, oamenii văd doar ceea ce vor să vadă.

Ridică fața spre tavan. Lichidul din punga de gheață îi picură pe costumul de pilot, coborând pe materialul roșu ca niște lacrimi. *Ce simbolic!*

— Nu știu. Oricine. Întotdeauna e cineva care filmează. Camerele surprind tot în ziua de azi.

Recunosc că l-am văzut pe Noah așa cum am vrut, crezând în imaginea pe care le-o arată tuturor. Înfumurat, prea încrezător, rebel. Mi se strânge pieptul din cauza judecății mele pripite.

— Te rog, las-o baltă!

Vocea lui are o notă hotărâtă.

Renunț la discuția asta, pentru că nu vreau să-l presez prea tare când își deschide sufletul în fața mea.

Aleg să discut despre a doua problemă, pentru că nu mă pot abține.

— E adevărat ce-a spus? Despre volan?

Noah scoate încă un oftat adânc.

— Nu crede tot ce auzi. Tata se enervează când nu termin pe locul întâi. Volanul meu era prea lejer, orice ar spune lumea, vorbește el printre dinți.

— Dar ai condus cursa vreo 40 de ture. Nu-ți stă în fire să fii defensiv.

— Maya!

Vocea lui serioasă îmi atrage atenția, așa că mă uit în ochii lui albaștri, intenși. Numele meu i se rostogolește pe limbă, lovindu-mă în inima și sub centură în același timp.

— Las-o baltă! Uită ce-am spus! Fratele tău a câștigat cinstit Marele Premiu al Spaniei. Ar trebui să te bucuri pentru el, nu să vii cu teoriile conspirației.

Se uită într-o parte ca să-mi evite privirea cu o secundă mai mult decât era nevoie.

Fir-ar să fie! Noah a pierdut cursa intenționat. De ce a vrut să piardă?

Se așterne tăcerea între noi. Încerc să înțeleg aceste dezvăluiri noi, pierdută în lumea mea, fără să observ când se ridică și se așază lângă mine.

Mă ia de mână, uitând de punga cu gheață. Contactul fizic îmi crește pulsul. Îmi spun că probabil are mâna rece de la gheață, iar atingerea rece mă face să tresar. Nu are nicio legătură cu conexiunea dintre noi. *Nu-i așa?*

Încerc să-mi trag mâna, dar mă ține strâns, mângâindu-mi degetele cu degetele lui bătătorite. Simt furnicături pe piele acolo unde degetul lui mare îmi mângâie mâna alene.

— Ascultă! Hai să uităm ce-a spus tata! Nu avem de ce să dăm atenție unui gunoi care se înfurie când nu sunt pe locul întâi. E irelevant și nu își va

mai face apariția decât dacă e convenabil pentru el și contul lui bancar.

— Ăăă, da! Sigur!

Nu prea sunt atentă la ce spune. Rămân cu ochii la mâna lui bronzată care îmi cuprinde mâna mică și la degetul mare care îmi apasă încheietura osoasă a degetului cu mișcări absente.

Se face cald în cameră pe măsură ce crește tensiunea, sufocându-mă și învăluindu-mi capul și inima. Mărturisirea lui tăcută despre cursă mi se pare prea mult între noi. Nu vreau să împărtășim secrete, nu vreau să mă deschid și mai mult în fața lui, până într-un punct de la care nu ne mai putem întoarce.

Dar nu e nevoie să-mi mărturisească nimic. Azi a renunțat la ocazia de a câștiga, se vede dintr-o simplă privire și felul în care i se ridică mărul lui Adam. Să zicem că am al șaselea simț în privința minciunilor.

Mă simt ușurată când mâna lui încetează să mă mângâie. În sfârșit, respir mai ușor și am luciditatea de a-mi trage mâna.

— Ar trebui să plec. Mă duc la cină cu familia înainte de petrecerea de după cursă. Poate ne vedem acolo.

Mă aplec spre el și îl sărut pe obrazul care nu e înroșit. I se taie respirația când îl ating, iar contactul îmi stârnește furnicături în buze, zăbovind cu o secundă prea mult.

Sar de pe scaun și întind mâna spre clanța ușii înainte să reacționeze.

El rămâne pe canapea, netulburat, iar colțul gurii i se ridică ușor. Dacă nu l-aș cunoaște, aș fi ratat momentul. Dar am petrecut două luni împreună și i-am învățat ticurile și indiciile pe care le oferă când nu-l privește nimeni.

— Ne vedem mai târziu. Mersi... că ai venit! Și pentru punga cu gheață!

Repetă mișcarea pe care am făcut-o eu mai de vreme.

E caraghios și mă face să râd, iar ochii lui albaștri se luminează când se uită la mine.

— Nicio problemă!

Nu mă mai uit peste umăr în timp ce închid ușa ușor.

Noah nu apare la petrecerea de după cursă. Nu-mi place să recunosc că pare ciudată absența lui și îmi lipsește felul în care îmi ține companie când Santi și Sophie sunt ocupați.

În timpul petrecerii, îmi dau seama că am dat de necaz. Am comis un păcat capital.

Cred că *îl plac* pe Noah Slade.

CAPITOLUL PAI- SPREZECE

Maya

Monaco. Cursa supremă la care particip. Săptămâna echipei Bandini e plină de evenimente înainte de renumitul Mare Premiu al Principatului Monaco, cunoscut drept una dintre cele mai vechi curse din istoria F1, alimentată de bogăție și lux. Aici vin celebrități din toată lumea. Iahturile se împrăștie pe mare, sclipind sub soarele strălucitor în timp ce mă uit la camera noastră de hotel.

Echipa Bandini a programat o săptămână plină cu plimbări cu barca, interviuri, gale – au orice ți-ar trece prin cap. Ceea ce înseamnă că pot să particip și eu. Rolul meu de soră care face galerie nu are limite și, cu toate că de obicei încerc să evit astfel de evenimente, nu mă plâng de săptămâna asta.

Pentru că nici măcar eu nu rezist la o petrecere cu cineva din familia Kardashian.

Monte Carlo e cel mai tare loc de pe pământ. Fotografiiile nu redau realitatea cu adevărat; nu pot surprinde coasta pitorească și atmosfera de lume de odinioară. Nu-mi vine să cred că Santi vrea să cumpere un apartament aici. Am ales unul pe la în-

ceputul săptămânii, înainte să devină prea ocupat, un apartament modern cu două dormitoare și vedere la Marea Mediterană.

Îmi dau seama că stresul îl afectează. Pare mai agitat ca de obicei și se aprinde de la cele mai mici detalii, ca atunci când am murdărit blatul din baie de machiaj. Cursa de la Monaco e importantă și simte presiunea echipei de a face o figură frumoasă. Nu îl ajută nici faptul că acest circuit e printre cele mai bune pentru Noah, un loc unde abilitățile lui de pilot ies în evidență.

Ce fac eu într-o zi de marți în Monaco?

Sunt pe o barcă.

Nu mă laud din fire, dar să fim serioși. E Monaco... Cu barca, una care are cel puțin 30 de metri lungime și a cărei fibră albă de sticlă strălucește sub soarele zilei de vară.

Stau întinsă pe un șezlong pe puntea din față a Conacului Plutitor. Am făcut deja turul celor patru etaje, am băut un cocteil pe puntea din spate și i-am luat interviu fratelui meu pentru vlog în timp ce inspiram briza proaspătă de pe ocean. Săptămâna asta, trăiesc pe picior mare.

Iau sticla cu loțiune de protecție din geantă, pentru că mi se încinge pielea sub soarele puternic. Noah, un bărbat cu o sincronizare impecabilă, decide să se așeze pe un șezlong lângă mine.

— Eviți soarele?

Bate cu degetul în sticla roz din mâna mea.

Ochelarii de soare nu mă lasă să văd și să citesc emoțiile care plutesc în ochii lui albaștri. Sinceră să fiu, înfățișarea lui mă tulbură. Costumul tineresc de baie pare mai scurt decât pantalonii obișnuiți, accentuând-i coapsele și pulpele musculoase. În plus, și-a pierdut tricoul pe undeva între ora de cocteiluri

și momentul actual. Mă uit la corpul lui bronzat, sculptat, iar apoi din nou către punte.

— Nu merită să îmbătrânesc bronzându-mă când am deja pielea aurie de la natură.

Îmi bate inima mai repede când se apleacă spre mine.

Îmi atinge mâna, stârnind un zumzet intens de energie, unul care nu dispare indiferent de câte ori pielea lui o atinge pe a mea. Îmi ia din mână sticla de loțiune.

— Of! Mă descurc și singură!

Par răgușită. *Oare își dă seama?*

Rânjetul lui încrezut îmi spune că da, poate. Îmi iau ochelarii de soare de pe cap și-i pun pe nas, creând o barieră între noi fiindcă pot și eu să joc la fel ca el. O manevră imatură care nu mă deranjează deloc.

— Întoarce-te! Te ajut eu.

Poți să mori de atac de cord la 23 de ani? Care sunt statisticile?

Îmi scot telefonul, disperată să cercetez.

— Ce naiba te interesează în momentul ăsta? De câte ori sunt lângă tine, nu poți să stai locului.

Îmi vine să dispar în pernele șezlongului sau să mă topesc în apa mării. S-a prins ce fac.

Îmi ia telefonul din mână.

— Pardon? Dă-mi-l înapoi! Acum!

Folosesc cea mai bună voce de mamă, dar nu are efectul dorit, pentru că îl face să râdă. *N-am să fiu în stare să-mi pedepsesc copiii într-o bună zi.*

Mă ignoră, alegând să-mi dea peste mâinile agitate.

— „Care sunt șansele să mori de atac de cord la 23 de ani?” Pe bune, asta căutai pe Google? Nu știam că am efectul ăsta asupra ta. Mă flatezi.

Îi arunc cea mai bună căutătură, dar el nu face decât să râdă. Un râset cu poftă, care îl determină să-și dea capul pe spate și, dacă n-aș fi iritată, mi s-ar părea extrem de atrăgător. *Pe cine păcălesc?* Chiar mi se pare. Enervată sau nu, bărbatul ăsta e sexy. Arătos și extrem de futabil.

Profit de momentul lui de slăbiciune și-mi iau telefonul înapoi.

Învârte degetul ca să trecem mai departe și nu mai pot amâna sarcina pe care și-a ales-o mai devreme. Mă întorc înciudată și mă întind pe burtă pe șezlongul înclinat. Noah stă lângă mine, iar perna se lasă sub greutatea lui în timp ce mă împinge cu coapsa.

Se joacă puțin cu bareta costumului meu roșu înainte să scurgă loțiunea din sticlă.

— Îți stă bine în roșu.

Vocea lui sună mai răgușită ca de obicei? Sau doar mi se pare? Nu-i văd fața, pentru că mă uit spre Mediterană.

Tresar când lichidul rece îmi atinge spatele. Mă mint singură, dând vina pe loțiunea rece pentru pielea de găină. Nu pe faptul că Noah mă masează pe spate. *Nu!*

Îmi spun atâtea minciuni despre Noah, încât mă conving să merg la un preot să mă spovedesc. Un preot s-ar distra de minune cu astfel de lucruri și mi-ar oferi sfaturi înțelepte înainte să mă trimită să spun cel puțin cinci rugăciuni. Nu pot să mă învinovătesc. Noah are sex-appeal cât o sută de bărbați la un loc, ceea ce-mi îngreunează situația.

Îmi simt brațele grele în timp ce continuă să mă maseze cu loțiunea pe spate; mă bucur de senzația de a fi îngrijită în timp ce mâinile lui Noah mă mângâie. În urma lor, lasă o dâră de căldură. Scot

un geamăt jenant pe care încerc să-l maschez cu o tuse.

Râsul lui – grav și răgușit – îmi face trupul să cânte. Se poartă de parcă e ceva natural, să stăm noi doi pe un iaht privat și să ne bucurăm de o zi relaxată pe apă. Parcă așa ar fi în realitate, fiindcă nu trece nimeni să mă salveze.

Din fericire, nu-mi vede fața, pentru că atingerile lui neobosite mă fac să roșesc.

Și nu doar obrajii mi se încing.

Simt cum îmi pulsează mijlocul de la atenția pe care mi-o acordă. Cât a trecut de când nu m-am mai culcat cu cineva? Era oare în anul al treilea de facultate? Nu reușesc să-mi amintesc, ceea ce nu pare a fi un semn bun. Decid că probabil de-asta am o problemă cu el. Nu pentru că bifează toate căsuțele de pe lista mea cu lucruri care mi se par atrăgătoare.

Desigur!

Mâinile îi coboară pe spatele meu și gem în timp ce-mi masează pielea.

Sunt complet distrusă!

Corpul îmi vibrează de încântare la atingerea lui Noah, neînțelegând de ce totul e foarte, foarte greșit.

Noah mă trezește din reverie.

— Ți-am spus azi că ești frumoasă?

Nu, nu mi-ai spus! Dar accept să-mi spui acum, când țin capul sprijinit pe șezlongul confortabil în timp ce mă mângâie pe spate. Nu cred că i-a mai rămas vreo picătură de loțiune pe degete.

— Hm! Nu sunt sigură.

OK, bravo! Nu a sunat nici pe jumătate la fel de disperat ca geamătul acela.

— Arăți uimitor azi!

Își crește doza de farmec.

Mă șochează apoi făcând ceva de neimaginat. Respir adânc în timp ce buzele lui se lipesc de curbura gâtului meu. *Leșin*. Fac tot posibilul să nu sar de pe scaun. Înfig unghiile în material ca să rămân nemișcată, lăsând aceleași urme pe care Noah mi le-a imprimat în creier.

Corpul meu pare să fi luat foc, iar locurile cele mai intime sunt și mai și. Cum e posibil să te exciți când te dă cineva cu loțiune de protecție solară? Ar trebui să existe un avertisment pe spatele sticlei pentru așa ceva. Să le ia naiba de raze nocive de soare! Porcăria asta cu Noah mă arde mai rău decât orice cremă cu SPF mai mic de 50.

Noah scoate încă un chicotit care mă face să mă întorc cu fața spre el.

Nu pare afectat, ceea ce mă enervează. Verific semnele. Ochii îi rămân ascunși și are o expresie neutră. Trec peste pieptul și abdomenul lui bronzat, pentru că n-am nici timp, nici autocontrol pentru așa ceva.

Rânjesc văzând umflătura din costumul lui de baie. Când îi observ rânjetul obraznic, îmi vine să-l sărut și să i-l șterg de pe față, înlocuind umorul din ochii lui cu dorință.

Atracția dintre noi amenință aparența de normalitate pe care o păstrăm. Nu știu exact ce să înțeleg din asta. Am nevoie de timp să procesez, să concep un plan ca să-l evit și să-mi construiesc defensiva în fața acestui playboy suprem. Va fi nevoie de efort. Poate voi avea nevoie de ajutorul lui Sophie, pentru că e specialistă în planuri; ea evită cu succes atracția față de Liam de parcă ar fi ciumă.

Îmi sună în urechi „Să nu ți-o tragi cu colegul fratelui tău”, o mantră nouă pentru mine. Da, lista mea

de mantre continuă să crească, dar voi nu l-ați cunoscut pe Noah Slade. Nu înțelegeți cum îi iese senzualitatea prin toți porii. Să nu subestimați nicio dată puterea feromonilor și a zâmbetelor năstrușnice.

Noah transformă și aplicarea cremei de protecție într-un fel de preludiu.

Mă simt vinovată, pentru că nu vreau să fiu atrasă de el. Deși face lucruri frumoase pentru mine, încă se poartă urât cu Santi. În momentul de față, sunt o contradicție ambulantă, căci mă lupt cu argumentele pro și contra, cântărind situațiile catastrofale dacă eu și Noah am fi împreună.

Noah se ridică de pe scaunul meu, punând sticla ofensatoare lângă mine. Mă cuprinde un val de incertitudine. O parte din mine vrea să-l oblige să stea, iar cealaltă, să plece. Creierul meu trebuie să digere informația asta. Ereția lui îmi distrage atenția suficient, făcându-mă atentă la umflătura care pare și mai mare când se ridică. Trebuie să se îndepărteze de mine de urgență.

Mă trage de coadă. Îi zâmbesc pentru că a devenit obiceiul nostru.

Cum poate fi atât de sexy și de simpatic în același timp? Tulburător.

— Nu te gânde prea mult! O să rămâi blocată între „dacă da” și „dacă nu” în loc să trăiești clipa. Sună-mă dacă mai ai nevoie de ajutor! O să fiu prin preajmă.

Îmi aruncă un ultim zâmbet înfumurat și dispare sub punte.

Scot un oftat adânc.

Am pus-o grav de tot, și încă din cauza unui prinț american din F1.

Pot să mint și să pretind că sunt o femeie matură. Pot să spun că mi-am păstrat calmul în fața lui Noah și a fratelui meu. Dar n-am reușit. De ce mă mai deranjez să mint când oricum nu mă pricep deloc?

Mă așez pe o bancă în confesional. Mamei îi place că am găsit timp să mă duc la biserică în Monaco. Preotul îmi urează multă baftă și îmi spune să merg mai des la slujbă. E plăcut să mă descarc, chiar și în fața unui om al bisericii, care e ca un terapeut în deplasare. Aș spune că a fost o experiență cathartică. Nu e nicio rușine să-i povestesc tot, să mă deschid într-o cabină de confesional.

În mod surprinzător, mă trimite acasă să spun de trei ori Ave Maria, de două ori Tatăl Nostru și să iau o sticlă de agheasmă ca să mă curăț ori de câte ori am gânduri necurate. *Spovedania vine însoțită de cadouri. Cine ar fi crezut?*

Încep o campanie nouă în care îl evit pe Noah. Mă ține două zile, datorită obsesiei lui Sophie față de liste și planuri. Două zile lungi. Dacă ar înțelege cineva cât efort fac să-l evit, ar fi impresionat. El și fratele meu fac totul împreună în Monaco, pentru că o echipă unită dă bine la public. Petrec mult timp în hotelul nostru din Monaco, evitând petrecerile și orele de cocteil. Ca să treacă timpul, mă programez la un masaj. Nu obțin o reacție fizică asemănătoare cu cea de la masajul lui Noah, dar găsesc o explicație în faptul că e o femeie cea care mă masează. Nu mă atrage fizic cu nimic. Santi plătește, dar mă răsplătește fără să știe pentru eforturile mele de a-l evita pe Noah. Mă sacrific pentru echipă.

Aș zice că tehnicile mele de evitare sunt încununate de succes, cel puțin până când fratele meu mă întreabă dacă pot să particip la o prezentare de modă care pare a fi foarte importantă. Un eveniment de elită la care ar trebui să fiu recunoscătoare că sunt invitată.

Santi mă face să-l urmăresc cum exersează mer-sul pe podium ca să fie sigur că arată bine. Îi place lumina reflectoarelor, dar nu de acest tip – când lumea se așteaptă să fie model. Și nu pot să-l condamn deloc. Dacă ar trebui să particip eu la prezentare, cu siguranță aș cădea în nas înainte de a mă rostogoli în piscină.

— Chiar ai nevoie de mine?

Te rog, spune nu! Nu mă pot controla la nesfârșit în preajma lui Noah. Și când mai adaugi și un smoching, e o rețetă pentru un dezastru.

Simt că fratele meu mă împinge spre eșec.

— N-aș fi crezut că trebuie să te conving să participi. Toată lumea vrea să aibă un bilet.

Se uită bosumflat la mine, puțin exagerat pentru standardele lui. Mă impresionează, dar mă și fâstâcește, pentru că îmi folosește strategiile ca să mă convingă.

Nu pot să scap de treaba asta când vorbește atât de hotărât. Așa că trec la etapa următoare din planul unei femei disperate.

Mă tocmesc.

— Poate să vină Sophie – dacă nu e deja invitată – pentru că nu vreau să fiu singură?

N-am încredere în mine, adaug în gând, apoi îmi împreunez palmele într-o rugăciune tacită.

El scrie mesaje pe telefon, căutând răspunsul la întrebare, fiindcă nu rezistă farmecului meu.

— În regulă, i-am făcut și ei rost de bilet. Dar trebuie să vă purtați frumos, pentru că nu vreau să vă apăr de moșnegi.

— Dar mereu mi-am dorit un amant în vârstă! scâncesc și ridic mâinile în aer.

El îmi aruncă o pernă în față. Poate că Santi a câștigat lupta, dar eu voi câștiga războiul.

CAPITOLUL CINCI- SPREZECE

Maya

— Nu-mi vine să cred că ai făcut rost de bilete la prezentarea de modă! E unul dintre cele mai mari evenimente din an.

Sophie sare în sus și-n jos pe scaun. Am fost mai devreme la cumpărături ca să ne luăm rochii pentru eveniment, după ce a decretat că ceea ce aveam noi nu e suficient.

— O, ba să crezi! Ar fi bine să terminăm cu pregătirile. Mașina vine în douăzeci de minute.

Nu mă simt vinovată că am folosit-o pe Sophie ca paravan, pentru că bucuria ei e contagioasă.

Doi iepuri dintr-o lovitură!

Îmi trec mâna peste materialul mătăsos al rochiei mele albastre. Acum, când mă uit la ea, îmi dau seama că albastrul se asortează cu ochii lui Noah.

Futu-i! Echivalentul în modă al unei greșeli freudiene.

Îmi iau pantofii și ies din camera de hotel, nerăbdătoare ca seara asta să se termine odată.

Lui Sophie nu-i tace gura tot drumul până la destinația de pe malul oceanului.

— Știi că toți băieții vor fi modele în seara asta?
Nu pot să spun că știam.

— Te bucuri să vezi pe cineva anume?

Vreau să scot de la ea informații despre relația ei cu Liam. Sophie își ascunde bine atracția, dar îi surprind privirile pe care i le aruncă pe furiș. Îmi spune că sunt „doar prieteni” încă de când l-a dus de nas cu întâlnirea noastră dublă eșuată.

— Hm, nu! Ce întrebare ciudată! Dar tu?

Se uită lung la mine. *Am înțeles aluzia.*

Ajungem în curând în locul unde are loc prezentarea de modă. O scenă în formă de cruce plutește în mijlocul piscinei, luminată din interior și emanând o strălucire violet. Se văd diferitele iahturi ancorate pe ocean. Evenimentul e foarte animat, iar ospătarii se plimbă cu tăvi pline de mâncăruri și băuturi. Muzica se aude din difuzoarele dispuse de jur împrejur.

— Hai să bem ceva! E timpul să înceapă petrecerea!

Sophie mă trage spre bar și face comanda.

— Ne dați patru shoturi din cea mai bună tequila?

Ridic din sprâncene. *Două shoturi deja?*

— Nu vreau să mă îmbăt în seara asta de să nu mai știu de mine. Tequila mă ajută să mă fac de râs.

Mi-e greu să uit cum am plâns în baie. Dau vina pe Jonas Brothers și al patrulea membru al trupei lor, José.

— Relaxează-te!

Sophie mă bate ușor pe braț să mă liniștească.

— Putem să ne amețim acum, ca să ne bucurăm de spectacol. Nu mai bem nimic până nu trece efectul alcoolului.

Împinge două pahare spre mine și le dăm peste cap.

Sophie avea dreptate. Prezentarea de modă e mai distractivă când ești amețit. Băieții fac paradă pe scenă și fiecare arată bine în costumul său. Când apare Noah, îl fluier. Nu e vina mea că arată extrem de futabil în smochingul care parcă mă strigă.

Ups! Alcoolul e de vină. O greșeală de exprimare! Nu vreau să mi-o trag cu Noah Slade. Îi dau un cot lui Sophie când apare Liam, îmbrăcat într-un costum strâmt pe corp, cu părul blond pieptănat pe spate, ca de obicei. El arată cu degetul spre ea prin mulțime și îi face cu ochiul. Îi place să flirteze și, sinceră să fiu, n-am idee cum îi rezistă Sophie, pentru că i se luminează ochii când îl vede.

După ce se termină spectacolul, eu și Sophie începem petrecerea. Sophie îl mituiește pe DJ să ne lase la pupitru. Ea învârte platanele în timp ce eu aleg cântece dintr-un playlist. Convingem câteva persoane să sară în sus și-n jos, creând un grup mic care dansează haotic în mijlocul ringului. Nu cred că am râs vreodată mai tare decât am râs împreună cu ea.

În cele din urmă, un reprezentant Bandini ne conduce din zona DJ-ului, după ce am pus a treia piesă reggaeton. Se pare că nu se potrivește cu invitații de elită.

Doi tipi mai în vârstă ne invită la dans și acceptăm. Nu e genul meu, dar efectul alcoolului spune da în locul meu, iar cei doi ne conduc pe ring. Eu și Sophie nu ne-am îmbătat. Suntem doar puțin amețite, dar reușim să ne controlăm.

Ne învăluie o mulțime de cupluri care dansează. Dansez în jurul unui bărbat de vârstă mijlocie, care are părul pieptănat cu gel pe spate și duhnește a

băutură. Între două cântece, mă uit după Sophie, dar nu o găsesc. Mâna bărbatului urcă încet spre fundul meu exact când îl calc pe degetele de la picioare. Apăsăt. Scoate un țipăt, iar eu mă prefac că regret.

Muzica se schimbă și aud un cântec clasic salsa pe care DJ-ii îl pun în cluburile de la noi. O umbră cade peste partenerul meu de dans. Recunosc deja motivul pentru care simt furnicături pe spinare. Este efectul celor două luni în care l-am evitat. Luminile stroboscopului îl scaldă într-o strălucire amenințătoare, iar cavalerul meu obraznic în smoching lucios îmi măsoară din priviri partenerul pervers.

— Te deranjează dacă intervin? se aude vocea iritată a lui Noah pe deasupra muzicii.

Sau am început să aud voci? Alcoolul îmi înceteșează mintea.

Bărbatul bolborosește ceva și-mi dă drumul. Noah mă ia de mână, iar pe cealaltă o așază pe scobitura de deasupra fundului meu. Mi se pare mai puțin invaziv decât partenerul dinainte, de parcă acolo ar trebui să fie mâna lui. În plus, Noah nu miroase a whiskey și a averi moștenite. Trebuie să-și îmbuteli-eze mirosul și să-l scoată pe piață. Aș cumpăra câteva sticle și l-aș împrăștia pe pernă la culcare, fără să par sinistră, desigur.

Ideea mă face să zâmbesc. *Matură mai ești, Maya!*

El clatină din cap, de parcă nu-i vine să creadă în ce stare jalnică sunt în momentul de față. Nici mie nu-mi vine să cred.

Pun mâna pe umărul lui. Smochingul pare alunecos la atingere, iar materialul i se întinde peste mușchi.

— Credeam că mă eviți, pentru că nu te-am văzut la niciun eveniment săptămâna asta.

Mă gândesc bine ce să-i răspund. Mă rog, atât de bine pe cât îmi permite alcoolul.

— Unde ai învățat să dansezi salsa?

Subtilă schimbare de subiect, după părerea mea.

Râsul lui grav mă face să mă încălzesc pe dinăuntru.

— Am stat în Europa destul cât să învăț.

Noah ne leagănă în ritmul muzicii.

Simt o fărâmbă de gelozie la ideea că a dansat cu alte fete.

— Hm! Super!

Mă prefac indiferentă, dar nu-mi dau seama dacă reușesc.

Noah mă răsuțește, lipindu-mi spatele de pieptul lui. Fundul meu îi apasă șlițul în timp ce-și coboară mâna pe brațul meu.

— Ăăă, noi am învățat două tipuri de salsa. Și nu ne-au predat asta la cursuri.

Huruitul din pieptul lui e singurul răspuns pe care îl primesc.

Privesc în jur, curioasă dacă mai vede cineva ce se întâmplă. Corpul meu se mulează pe al lui. Mulțimea de invitați dansează, indiferentă la avansurile lui Noah în timp ce scula lui rigidă mi se lipește de fese. Mă împing în el, neintenționat, bineînțeles.

Mă înscriu pentru următoarea rundă de spovedanie.

Se pare că lui Noah îi place acest du-te-vino sau tocmai lipsa acestuia. Ne mișcă pe amândoi în ritmul muzicii. Mă ține cu o mână de șold, lipindu-mă de el în timp ce cu cealaltă îmi dă părul la o parte de pe gât.

— Ai ales culoarea asta special pentru mine?

Vocea lui răgușită mă amețește. *De unde știe ce culoare are rochia mea când afară e întuneric?*

— E bleumarin. Ce vrei să spui?

OK, nu e! Dar băieții habar n-au de alte culori decât cele de bază.

— Hm, ciudat! Mie mi se pare că rochia are culoarea ochilor mei. Dar poate mă înșel și îmi imaginez lucruri.

— Deseori, acesta e un semn de narcisism. Ar trebui să-ți faci niște analize când ai ocazia. Nu tot ceea ce fac este ca să te mulțumesc pe tine.

Cuvintele nefiltrate îmi scapă de pe buze.

Noah îmi închide gura, împingându-și în mine erecția rigidă. Senzația mă face să gem, iar corpul mi se încinge din pricina îndrăznelii lui.

— Spune-mi că nu te afectează legătura dintre noi.

Șoapta lui aspră îmi stârnește fiori pe șira spinării. Își trece degetul pe gâtul meu până la claviculă și se oprește direct deasupra decolteului.

Sub nicio formă nu recunosc nimic în fața lui.

— Nu știu despre ce vorbești. Încerci manevra asta și cu alte femei?

Alcoolul mă prostește. Mă prostește îngrozitor!

— Cred că știi.

Mâna lui mă strânge posesiv în timp ce ne mișcăm șoldurile pe muzică.

Mă abțin să nu gem când îmi las capul pe pieptul lui, iar scula mi se lipește de fese, dându-mi un indiciu despre cât e de mare.

Noah îmi suflă aer cald în ureche, făcându-mi mijlocul să pulseze de dorință. Corpul mă arde oriunde mă atinge, iar degetele îi alunecă pe materialul moale al rochiei. Un strat delicat care îmi protejează trupul de atingerea lui.

— Mă scoți din minți. Mă gândesc întruna cum ar fi să ți-o trag și mă întreb ce sunete scoți când explodezi de extaz. Cum gemi în timp ce-mi primești scula cu lăcomie. E un sunet răgușit? Zgomotos?

Mi se strânge stomacul când îi simt dinții pe lobul urechii. Înclin capul pe o parte și-i ofer acces la gâtul meu în timp ce buzele lui îmi presară sărutări pe curbura lui. Atingerea lui Noah mă face să gâfâi. Hotărârea mea slăbește, implorându-mă să-i cedez.

Du-mă acasă, vreau să-i spun. Dar nu o fac, lăsându-mi corpul să spună cuvintele pe care nu le pot scoate.

E o problemă pentru mine, cea din viitor.

Ce înseamnă o noapte cu el? Suntem adulți care pot să țină un secret.

Noah îmi simte supunerea. Buzele lui se lipesc de scobitura gâtului meu și scoate limba să mă guste. Corpul meu se cutremură când îmi suge pielea sensibilă.

Cineva mă apucă de mână și mă trage, iar aerul rece se lasă peste pielea mea în absența lui Noah, care mormăie nemulțumit din cauza întreruperii.

— Maya, chiar fata pe care o căutam! Te caută fratele tău. Îl mai ții minte, nu? *Colegul* lui Noah, apasă Sophie pe cuvinte.

Cum de ne-a găsit în mulțime, în mijlocul trupurilor care dansează?

Mă trezesc din ceața indusă de dorință. Muzica din fundal mă învăluie, amintindu-mi unde suntem. Proiectoarele îmi luminează pantofii. Dacă bat din călcâie, pot să mă duc acasă?

— Ar trebui să plec. Mă cheamă datoria de soră. Mersi pentru dans! îi spun răgușită.

Ceea ce am făcut noi nu seamănă cu niciun dans de care am mai avut parte. Mă uit în ochii intenși ai lui Noah, iar amestecul de dorință și frustrare din ei e vizibil chiar și pe întuneric.

— N-am terminat! promite vocea lui.

— Ai terminat pentru moment, Romeo. Hai să mergem, Julieta!

Sophie mă trage după ea, dovedindu-se cea mai bună piedică în calea noastră.

Își păstrează calmul până ajungem într-un colț pustiu.

— Ăăă, unde e fratele meu?

— Cine naiba știe? Aveam nevoie de o scuză să te iau de acolo înainte ca tu și Noah să faceți sex pe ringul de dans. Cum a rămas cu faptul că vrei să păstrezi distanța față de el? Îmi făceam vânt în timp ce mă uitam la voi.

Face un gest demonstrativ cu mâinile.

Ridic colțul buzelor într-un zâmbet.

— Nu credeam că ești voyeuristă.

— Nu folosi tehnicile tale penibile de evitare cu mine! Le văd de la o poștă; nu-mi insulta abilitățile! Încerci să te combini cu el sau să-l eviți? Trebuie să te hotărăști!

Bate cu piciorul în podea și își încrucișează brațele pe piept, o imagine ridicolă care doar pe ea o prinde bine, iar rochia cu volane și adidașii albi îi strălucesc în întuneric.

— Nu prea știu.

Ridic din umeri, pentru că într-adevăr nu știu ce să înțeleg din chestia asta dintre mine și Noah. Un magnetism scăpat de sub control pe care nu îl pot descrie.

— Erați ca într-o scenă modernă din *Dans murdar*. Nu mușc momeala. Ce-ai de gând să faci

cu chestia asta între voi?

— Ăăă, „chestie” e mult spus. Niciodată nu ne-am apropiat mai mult ca acum. Există atracție, da! Dar nu e o chestie.

Clatin din cap.

Sprânceana ei ridicată nu mă încurajează.

— Îți place colegul fratelui tău. Și e și rivalul lui, pe deasupra.

— N-nu! mă bâlbâi.

Îmi mișc greutatea de pe un picior pe altul.

— Sunt atrasă fizic de el. Nu de el ca persoană, pentru că abia dacă îl cunosc.

— *Sigur*, spune ea trăgănat. Trebuie să te ținem departe de el.

— Ținem?

E rândul meu să fiu confuză.

— Eu și Liam, evident. La ce sunt buni prietenii?

Niciodată n-am fost atât de recunoscătoare că am o prietenă. Eu și Sophie plecăm de la petrecere ținându-ne de mână, lăsând în urmă deciziile proaste și băieții răi.

CAPITOLUL ȘAI- SPREZECE Noah

Îmi place Maya. Adică îmi place foarte mult. Derulează ceva pe ecranul telefonului, indiferentă la ce se întâmplă în timp ce o privesc cu atenție.

Vreau să pun cărțile pe față și să testez conexiunea fizică la maximum. Să văd cât de exploziv e sexul. Să i-o trag pe toate suprafețele dure din apartamentul meu și să o fac să se distreze. Ideea de parteneri sexuali exclusivi tot restul campionatului poate fi valabilă dacă sexul se dovedește atât de bun pe cât mi-l imaginez. N-am avut niciodată o parteneră sexuală permanentă, dar cred că am fi grozavi împreună.

Liam mă trezește din visare. Îmi trage un ghiont și se uită spre camerele și reporterii din fața noastră.

— Nu eram atent la întrebare. Poți să repeți?

Rânjesc cu viclenie.

Reporterii pufnesc în râs văzând că sunt sincer. Maya se uită la mine cu ochi luminoși în timp ce i se scutură pieptul de hohote înăbușite.

— Ce strategii ai făcut ca să-ți aperi titlul de campion neînvins la Marele Premiu de la Monaco? repetă reporterul întrebarea.

— Hm, păi de obicei urc în mașină și mă antrenez. Încerc să merg mai repede decât toți. Știi cum e, chestii elementare.

O fac pe glumețul azi. Râsetele înfundate cuprind mulțimea în timp ce se aude clicul câtorva camere, făcând poze și filmând.

Toți știu că urăsc genul ăsta de întrebare. Probabil e un reporter nou și nu-mi cunoaște preferințele. Spectatorii privesc cu atenție, bucurându-se de felul în care mă port și cum mă prezint. Există un motiv pentru care sunt fanii mei.

Reporterii îi dau înainte. Pentru că nu vreau să par complet idiot înainte de cursă, mă asigur că le dau atenție de data asta. Sponsorii pot să presupună că am petrecut prea mult la Monaco. Ascult chiar și când Santi e întrebat ce părere are de calificarea pe locul al doilea.

— O părere destul de bună. E plăcut când munca grea e răsplătită. Anul trecut, m-am retras devreme de la Monaco după ce mi-a picat motorul, așa că abia aștept să revin și să concurez cu oamenii pe care îi admir de ani de zile.

Dau din cap, impresionat de răspunsul lui. Se pare că a mai lucrat la abilitățile în relațiile cu publicul.

După ce se termină conferința de presă, cobor de pe scenă și mă ciocnesc de Maya.

— Ciudat, nu te-am mai văzut după prezentarea de modă. Unde ai dispărut?

Eu și scula mea suntem curioși unde au șters-o ea și Sophie.

Ea continuă să deruleze ceva pe ecran. Apăs cu un deget pe telefon, ca să văd ecranul. *Mă ignoră pentru rețelele sociale?*

Apăs pe butonul de blocare de pe marginea telefonului. Ecranul negru o determină să ridice ochii la mine și să-mi facă jocul.

Nu-mi place cât de intens mă privește cu ochii aceia căprui, inexpressivi, în defensivă.

— Am stat cu fratele meu și cu Sophie, apoi am plecat devreme.

Se uită într-o parte în timp ce răspunde.

— Ce nostim, pentru că m-am întâlnit cu fratele tău la cinci minute după ce ai plecat. S-a mirat când am întrebat dacă pot să iau legătura cu tine. A încercat să te sune, dar nu ai răspuns. În cele din urmă, ne-am petrecut seara vorbind cu sponsorii.

Ridic din umeri, încercând să nu par tulburat. În realitate, mă enervează faptul că Sophie a luat-o pe Maya de lângă mine. Ce tâmpenie! Din nefericire, a trebuit să mă masturbez la baie după ce a plecat Maya ca să scap de erecția masivă. Jenant ca nai-ba. Sophie e cea mai mare piedică din lume, luând-o pe Maya exact când era gata să cedeze.

Nuanța de roz a obrazilor ei se intensifică, dezvăluind tot ce vreau să știu.

— Ia uitați-vă la voi, apropiați și tot tacâmul. Ce secrete împărtășiți aici? Cum să mă bați mâine?

Întreruperea lui Liam mă face să-mi dau ochii peste cap înainte să-mi trec mâna peste față. Oare eu și Maya chiar nu putem rămâne o clipă singuri?

— Sunt spioana fratelui meu. Întotdeauna îi sunt loială.

Maya dă cu degetul peste șapca ei Bandini. Cozorul are un 7 brodat deasupra. Cum ar fi dacă ar

purta numărul meu, 28? Mi-o imaginez într-un tricou cu numele meu în loc de numele lui Santiago.

Mă dă peste cap cu totul și mă face să-mi doresc lucruri ridicole.

— Ar fi mai bine să plec, pentru că eu și Santi trebuie să ajungem la o întâlnire la prânz. Baftă mâine, Liam! Ne vedem mai târziu, Noah!

Se retrage în grabă.

— Frate, nu vrei să ți-o tragi cu ea! E sora colegului tău. Nu merită.

E ceva nemaiauzit ca Liam să-mi spună să nu mă cuplez cu cineva; e ca și cum mi-ar spune să abandonez o cursă. Pur și simplu, nu se face așa ceva.

— Tu ți-o tragi cu tot ce are două picioare și sâni falși, așa că de ce îmi dai sfaturi?

Mă străduiesc să nu arăt că m-a enervat. Totuși, am vorbit cu asprime, chiar și pentru standardele mele.

Liam ridică palmele în sus, ca și cum ar capitula.

— Uau, nu e nevoie să-ți verși nervii pe mine! Sau să o iei personal, de altfel. Dacă trebuie să ți-o tragi cu cineva, agață o fată la un eveniment. Aia e pradă ușoară.

Și tocmai asta e problema. Nu mă interesează să mă combin cu o tipă oarecare și n-am mai făcut-o de ceva timp. Când a fost ultima dată când m-am culcat cu o asemenea femeie?

Liam îmi ia tăcerea drept aprobare.

— Ascultă, frate! Țsta e sfatul meu — chiar dacă te porți ca un nesimțit acum. Oamenii ca Maya nu se combină așa de ușor cu oameni ca noi. E genul care are sentimente și care cere mai mult.

Liam se cutremură teatral.

— Și ce e în neregulă cu sentimentele?

Se uită la mine de parcă mi-a mai crescut un cap. Într-adevăr, cred că de obicei nu-mi pasă de sentimentele femeilor.

— Sentimentele se transformă în ceva mai mult. Pe urmă vin cererile în căsătorie, sacrificiile, copiii care plâng. Tot tacâmul. Într-o bună zi, o să te trezești la realitate și o să te întrebi unde a zburat timpul. O să ai 40 de ani, nevastă-ta abia dacă ți-o mai trage și, cât ai clipi, te masturbezi uitându-te la pornografie în fiecare zi ca să rezisti.

Mă masturbez și acum. Nu e cine știe ce schimbare.

Liam pare neobișnuit de înverșunat, ceea ce mi se pare ciudat, pentru că părinții lui au o căsnicie perfectă. Adică, eu am deja 30 de ani. Nu vreau să rămân singur tot restul vieții, doar câtă vreme pilotez și călătoresc întruna.

— Nu știu sigur cum s-a transformat cuplarea cu Maya într-un plan pe 10 ani. Dar mersi pentru grijă!

Îl bat pe umăr în timp ce-mi dau ochii peste cap.

— Vreau să te avertizez. E una dintre fetele acelea care te pun în genunchi. Ascultă la mine! O să te întrebi unde ai greșit, dând la schimb fetele noi pentru aceeași tipă. Aceeași păsărică pentru tot restul vieții.

Viziunea lui asupra căsniciei e destul de negativă, spre deosebire de atitudinea lui optimistă. Nu știu ce pată i s-a pus azi. Îl las în urmă, întristat de cuvintele lui.

În ziua cursei de la Monaco, o caut pe Maya, pentru că nici nu o văd, nici nu aud nimic de la ea. Ajung în zona barului Bandini într-o ultimă încercare de a o găsi de-a o găsi. Sophie bea un espresso la o

masă, răsfoind alene o revistă, fără nicio grijă pe lume.

— Ai văzut-o pe Maya? o întreb și mă așez pe scaunul din fața ei.

Sophie soarbe din cafea.

— Adică, de curând?

De ce o face pe proasta?

— Da! În ultimele ore?

Fac un efort să nu scrâșnesc din dinți. Dentistul o să fie nemulțumit când voi merge la control data viitoare.

Ei i se pare nostimă reacția mea, iar ochii îi trădează amuzamentul.

— Ce vrei să știi?

— Răspunde naibii la întrebare! Nu-i atât de greu! răbufnesc.

Sophie își dă ochii peste cap, auzindu-mi tonul aspru. Am fost la ea în vizită în vacanțe, așa că ne cunoaștem de ani de zile. Îmi amintește de o verișoară enervantă de-a treia pentru că nu suntem suficient de apropiați să fim frați.

— Nu e cazul să-ți sară muștarul. A decis să urmărească azi cursa ca un spectator de rând, pentru că vrea să filmeze experiența pentru vlog.

Oare Maya nu știe că nu e o idee bună? Oamenii o vor recunoaște; bețivii vor încerca să o pipăie. Nu-mi place gândul că e singură acolo.

— De ce nu ești acolo cu ea?

Cu alte cuvinte, de ce stai aici și bei cafea în timp ce prietena ta e singură în mijlocul mulțimii haotice?

— Voiam să stau în garaj cu tata. E una dintre cele mai mari curse din an, așa că sunt sigură că o să fie nebunie acolo.

Scot telefonul înainte să termine de vorbit. Sophie mă privește în timp ce tastez pe ecran.

Pun capăt tăcerii după câteva minute.

— Ce număr ai?

— Serios, încerci să te dai la mine după ce mă întrebi unde e prietena mea? Te frecai de ea zilele trecute.

Încleștez fălcile.

— Nu. Azi nu te duci la garaj. Tatăl tău mi-a trimis un bilet, extrem de bucuros că vrei să vezi cursa ca un fan adevărat.

Rânjesc când o văd cum cascadează ochii în timp ce-mi spune numărul de telefon. Nu mai scoate nicio vorbă, slavă Domnului! Maya poate să mă evite cât vrea, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o facă de una singură? Până la urmă, va fi tot ca mine. Genul ăsta de jocuri nu mă sperie, pentru că am suficientă vlagă să o întrec.

Strâmb din buze, gândindu-mă la un plan ca să o prind singură după cursă. Poate să fugă de mine oricât, dar nu înseamnă că e necesar. *Și eu pot să fac același joc.*

CAPITOLUL ȘAP- TESPREZECE

Maya

O aud pe Sophie înainte să o văd. Strigă la un tip să nu o mai acosteze în tribune. Vocabularul pe care îl folosește e dat naibii, arătând că a citit prea multe romane clasice.

O ia către locul de lângă al meu și se așază. Arătăm la fel, cu tricouri Bandini și căști pentru urechi.

— Ce cauți aici? Parcă voiai să stai la garaj.

Fanii din apropiere ne aruncă priviri ciudate. Trag șapca pe ochi și-mi scot apărătorile pentru urechi ca să o aud mai bine.

Ea ridică din umeri, preluând trucul de la mine. Îi trag un ghiont în coaste.

— Au! Bine! Nu e nevoie de violență. Noah m-a încolțit mai devreme și m-a întrebat unde ești.

Își masează coasta.

Am auzit-o bine?

— Și cum ai ajuns aici?

— M-a forțat Noah să vin, probabil ca să nu fii singură.

Mă șochează faptul că îi pasă.

— A mai spus și altceva?

Mă joc cu setările camerei.

— A spus, și citez — aici vorbește mai gros, ca să-l imite pe Noah —, „nu știam că-i place să se ascundă. Spune-i că nu o să-i placă după ce o găsesc. Am fost campion la ascunselea în copilărie.”

— *Poftim?* Serios? o întreb pițigăiat.

— Nu! E o replică penibilă de agățat. Făceam mișto de tine.

Râsul ei umple tăcerea. Azi îmi provoacă o amețală emoțională îngrozitoare.

— Dar era o oarecare tensiune. Pot să trag concluzia că-i place când îți petreci timpul acolo în zilele de cursă?

— Nu credeam că-i pasă dacă sunt pe acolo duminica.

Ei îi strălucesc ochii.

— Hm! Nu știu ce să zic. Noah părea agitat că nu erai acolo mai devreme. Cel puțin, destul cât să-l întreb.

Crainicii pun capăt conversației, dând de știre că va începe cursa în scurt timp.

Mulțimea se potolește, iar luminile roșii se aprind deasupra grilei. Toți își țin respirația pentru începutul cursei, iar energia electrică se răspândește în tribune când se aud motoarele turate. Îmi bate inima în ritmul semnalelor aprinse deasupra grilei. În clipa în care se schimbă luminile, mașinile pornesc pe pistă către primul viraj.

Circuitul Marelui Premiu de la Monaco pot fi neiertător, mai ales dacă un șofer face o greșeală, cum ar fi să subestimeze sau să supraestimeze viteza într-o cursă.

Noah își menține prima poziție după prima curbă, iar fratele meu nu e departe în spate. Mașina lui

Santiago țâșnește pe o porțiune dreaptă înainte de a lua un viraj strâns. Liam și Jax se întrec pentru locul al treilea.

Pista din Monaco pare deosebită de oricare alta din programul Marilor Premii. Drumul îngust ține mașinile la un loc, ceea ce nu le permite să greșească. Jax și Liam evită o coliziune dezastruoasă într-o curbă. Bucățile de metal zboară în timp ce bolizii se freacă unii de alții, iar sunetul metalului pe asfalt răsună pe pistă. Mulțimea icnește când mașina lui Jax se îndreaptă spre margine. El se folosește de inerție ca să revină pe pistă, evitând la mustață un accident catastrofal.

Zumzetul mașinilor care zboară pe asfalt mă umple de bucurie în timp ce Noah și Santi trec pe lângă noi, terminând prima tură. Mulțimea pare vie și energică, scandând numele piloților preferați în timp ce flutură steaguri și pancarte. Corpul îmi pulsează de încântare, iar eu și Sophie ne ridicăm să aplaudăm. Fanii stau la balcoanele din apropiere, cu vedere la cursă, din camerele de hotel.

Mirosul de cauciuc ars îmi umple nările, un miros pe care am început să-l îndrăgesc de când sunt aici.

Noah continuă să se lupte cu fratele meu pentru prima poziție. Își păstrează locul, ceea ce-i împiedică pe Noah și pe Santi să i-o ia înainte. Fratele meu încearcă să-l depășească de mai multe ori, dar nu poate pentru că pista din Monaco nu te ajută să urci pe o poziție mai bună. Deseori, poziția în care începe pilotul este cea pe care termină, în timp ce echipa face strategia pentru oprirea la boxă. Contează strategia în cursă și grija de a nu lovi mașina, dar întregul podium se poate schimba în câteva secunde.

La un viraj mai strâns, fratele meu încearcă să-l depășească din nou pe Noah. O face în mod neglijent, atingând aripa din față a lui Noah și forțându-l să rămână în spate. Fratele meu își asigură prima poziție. Probabil Noah e supărat, pentru că detestă când mașinile se ciocnesc unele de altele. Se dovedește a fi o cursă dezastruoasă, în care resturile zboară peste tot și mașinile intră în coliziune.

Mulțimea amuțește când Liam se lovește de o barieră. Roata din față se desprinde, iar restul avariilor îl forțează să se retragă din cursă mai devreme. Camera se oprește asupra lui în timp ce-și duce mâinile la cască. Sophie are o privire încetoșată și își mușcă buza de jos.

În una dintre ultimele ture, fratele meu renunță la poziția defensivă suficient pentru ca Noah să se apropie de el pe furiș. Aripile din față ale mașinilor sunt aproape lipite, cât pe ce să se atingă, în timp ce gonesc împreună pe o porțiune dreaptă. Se apropie de o curbă îngustă. Îmi țin respirația, incapabilă să întorc capul când Noah accelerează în timpul virajului. Cauciucurile de pe o parte se ridică de pe asfalt, pierzând contactul și tracțiunea prețioasă în viraj, o manevră periculoasă care merită efortul, fiindcă trece în viteză pe lângă mașina lui Santi, asigurându-și din nou locul întâi. Spectatorii o iau razna văzând manevra lui Noah, iar mie mi-e greu să-mi ascund entuziasmul care mă cuprinde.

În cele din urmă, Noah trece primul linia de sosire. Un steag cadrilat flutură în aer, foșnind în bătaia vântului. Fanii aclamă bucuroși când se anunță că Noah este câștigătorul Marelui Premiu

de la Monaco. Eu și Sophie sărim în sus când fratele meu trece linia de sosire pe locul al doilea.

Bandini a avut o zi nemaipomenită. De fiecare dată dovedește că este una dintre cele mai bune echipe cu Noah și Santi la volan, apropiindu-se cu încă o cursă de câștigarea Campionatului Constructorilor.

Eu și Sophie așteptăm împreună cu spectatorii ca piloții să încheie turul victoriei. Părăsim zona stadionului după ce băieții încep circuitul obișnuit de presă.

Ne întâlnim cu echipa Bandini în dreptul podiumului pentru câștigători. Noah stă în mijloc, iar Santi și Jax sunt de o parte și de alta. Sunt nespuse de bucură să văd că cei trei băieții Bandini se înțeleg, râzând împreună de o glumă.

Santi și Jax toarnă șampanie peste Noah. Oamenii strigă când sare șampania pe ei, iar alcoolul lipicios umple aerul cu un miros de petrecere care amintește de un cămin studentesc. În zona podiumului e o îmbulzeală de băutură și fani care ovaționează.

Noah mă observă în spatele barajelor și-mi aruncă un rânjet de mi se topesc chiloții. Înclină sticla mare de șampanie spre mine și bea o gură. Îi zâmbesc și eu, și ridic degetele mari în sus, incredibil de mândră de el. Imaginea buzelor lui pe gura sticlei îmi stârnește numai gânduri obraznice.

Sophie merge să sărbătorească împreună cu tatăl ei și echipa din garaj, iar eu plec către apartamente, ca să mă relaxez în timp ce Santi oferă restul interviurilor.

Aștept în apartament, surprinsă când ușa se deschide mai devreme decât mă așteptam.

— Hei, te-ai întors mai devreme...

Mă opresc la mijlocul propoziției când îmi zâmbesc Noah.

Abia și-a făcut duș. Are părul dat pe spate și încă nu se vede că și-ar fi trecut mâna prin el. Un tricou nou de la Bandini i se întinde peste mușchii de pe piept. Îmi umezesc buzele în timp ce rătăcesc cu privirea pe corpul lui, admirând blugii scumpi.

— Ce faci aici? Apartamentul tău e alături.

Nu-mi place rânjetul neastâmpărat pe care îl are în clipa asta. Absolut deloc.

Se apropie, amuțindu-mă cu degetul lipit de buze.

— Am venit să-mi iau premiul după cursă.

Coboară degetul de pe buze pe gâtul meu.

— Hm, sunt sigură că ți-au dat deja un trofeu, îi șoptesc răgușită.

Noah rânjește mai larg și mă privește cu ochii albaștri, pătrunzători. Aerul din camera mică pare apăsător, de parcă am rămas fără oxigen. E un uragan care mă prinde în ochiul furtunii, dându-mi o senzație falsă de siguranță înainte ca vânturile să se întetească din nou. Un dezastru catastrofal, de neoprit și iminent.

Face un pas înapoi. Se aude zgomotul încuietorii care-mi dă fiori pe șira spinării.

— Nu e amuzant, Noah! Întoarce-te în apartamentul tău!

Fac un pas în spate, iar el unul în față, scurtând distanța.

— Nu încerc să fiu amuzant. M-ai evitat.

Ăăă, da, așa e! După prezentarea de modă, m-am făcut cât mai puțin vizibilă. N-am încredere în pornirile mele în preajma lui, dar nu spun nimic, pentru că orgoliul îi e suficient de mare.

— Nu știu exact despre ce vorbești. Am fost ocupată.

Probabil aş părea de zece ori mai convingătoare dacă n-aş avea vocea răguşită. Corpul mă trădează, incapabil să țină pasul cu insistenţa lui Noah.

— Te urmăresc şi ți-am văzut ultimele postări.

O! E a doua oară când spune că le urmăreşte. Nu credeam că are timp să le vadă, dar probabil a văzut postările din ziua în care am fost la film şi la spa.

— Uneori ai nevoie de o zi liberă.

— Tu ți-ai luat două.

Mă mângâie pe faţă cu dosul palmei. *Când s-a apropiat atât de tare? Şi de ce e atât de plăcut?*

Contactul acesta incredibil mă face să închid ochii.

Aceeaşi mână se înfăşoară pe ceafa mea şi mă trage în faţă. Deschid ochii. Mirosul lui curat mă învăluie şi-mi tulbură gândurile. Nu-mi lasă nicio clipă de gândire şi mă sărută, iar buzele lui catifelate se lipesc de ale mele.

La început, e un sărut delicat şi dulce – nevinovat şi neaşteptat din partea unui bărbat ca el. Se joacă, lăsând în urmă pupici tandri.

Dinţii lui îmi zgârie buza de jos, o atingere aspră, aproape dureroasă. Senzaţia mă face să icnesc. Limba lui profită de moment să-mi invadeze gura şi să o mângâie pe a mea, o explorare necontenită care cere totul de la mine. Are gust de mentă şi şampanie, o combinaţie şocant de plăcută. E o experienţă intensă să-l sărut. Mâinile lui îmi cercetează corpul şi mă trag spre el în timp ce gura lui îmi înăbuşă gemetele. Îi simt erecţia impresionantă prin blugi. Îmi strecoară o mână în păr şi mă prinde de faţă cu cealaltă, împiedicându-mă să scap. Nu că aş vrea să scap. O, nu, când mă hotărăsc să nu mai fiu cuminte, mă dedic total.

Inima îmi bubuie în piept. Îl prind cu mâinile pe

după gât, trăgându-l mai aproape și abandonându-mă atracției dintre noi. Are părul moale și neted în timp ce-mi trec degetele printre fire. Genunchii amenință să mă lase. Încerc să înțeleg toate senzațiile care mă copleșesc odată cu cel mai grozav sărut din viața mea – amețitor și încântător totodată. Simt că tot corpul meu e ca plastilina în mâinile lui, implorând să fie atins.

— De ce e încuiată ușa mea? Alo, Maya, ești acolo? Deschide!

Vocea fratelui meu mă lovește ca un duș rece ca gheața. Pumnii care izbesc în ușă țin ritmul bătăilor inimii mele.

Mă desprind de gura lui Noah și fac câțiva pași înapoi, cât pe ce să mă prăbușesc peste canapea. Părul lui vâlvoi mă face să zâmbesc. Ochii lui mă privesc, încețoșați și sălbatici, iar umflătura din pantalonii lui e proeminentă. Recunosc că sunt mândră de ce i-am făcut.

Bravo mie!

El duce un deget la gură. Ridică ușor colțul gurii, iar ochii îi strălucesc, niște nuanțe involburate de albastru care au început să-mi placă. Cum de pare mereu netulburat? Nu e drept. Mă uit din nou la pantalonii lui ca să mă asigur.

Nu, e chiar afectat.

Clanța ușii se scutură, iar mândria pe care am simțit-o acum câteva secunde s-a transformat în vinovăție. Santi m-ar omorî dacă m-ar găsi aici cu Noah.

— *Carajo!*^A De ce e încuiată camera mea? Cine are cheia?

Vocea fratelui meu se îndepărtează odată cu sunetul pașilor săi.

— Trebuie să pleci *acum*! O să mă uit dacă a plecat.

Trec pe lângă Noah.

El mă prinde de cot și mă trage înapoi spre el. Un sărut scurt îmi închide gura. Creierul meu încă nu a prins corpul din urmă, făcându-mă să mă las în brațele lui de parcă puteam continua ce am început.

— Relaxează-te! Nu e nevoie să afle.

Ochii lui malefici mă scrutează încă o dată înainte de a ieși din cameră.

Mă trântesc pe canapea, trecându-mi mâna peste față. *Ce naiba am făcut? Nu pot să-i fac asta lui Santi. Nu?*

De ce am senzația că un singur sărut mi-a deschis mintea către orice posibilitate?

Au trecut două săptămâni de la acel sărut. Am fost nevoită să părăsesc temporar programul curselor, ceea ce m-a făcut să ratez Marele Premiu al Canadei. Santi m-a implorat să merg, dar am pretextat că vreau acasă. M-am simțit și mai prost fiindcă l-am mințit. Mi-am făcut bagajele și mi-am luat bilet pentru Spania cu nenumărate noduri în stomac. l-am spus că drumurile mă epuizează. Ceea ce nu e departe de adevăr; nu pot controla felul în care bărbatul alături de care călătorim mă obosește emoțional și fizic. Semantica e importantă în viață.

Și Sophie a încercat să mă convingă, dar am rămas fermă pe poziții. Trebuia să-mi pun gândurile în ordine.

Jax a luat trofeul la cursa aceea, iar Liam a fost pe locul al doilea, în timp ce fratele meu s-a clasat pe al treilea. Pentru prima dată în acest sezon, Noah nu a urcat pe podium.

Probabil Sophie i-a dat lui Noah numărul meu, pentru că mi-a trimis mai multe mesaje săptămâna trecută. I-am creat un profil incognito, în caz că pune Santi mâna pe telefonul meu.

Presa îl numește pe Noah, prințul american, dar eu i-am găsit o poreclă mai potrivită.

DIAVOLUL AMERICAN

Aterizezi mai târziu? Santiago e aici, dar tu nu.

DIAVOLUL AMERICAN

Am aflat de la fratele tău că nu vii. Nu e superstițios? Ai fost la toate cursele până acum.

DIAVOLUL AMERICAN

N-am urcat pe podium. Poate eu sunt cel superstițios.

Mi s-a strâns stomacul la ultimul mesaj. Nu voiam ca Noah să aibă un rezultat slab, fiindcă e colegul fratelui meu, dar nu a pierdut pentru că n-am fost eu acolo.

Am urmărit o filmare cu Noah după cursă, spunându-mi că am făcut-o doar din curiozitate.

Noah arăta bine în costumul roșu de pilot, cu părul asudat lipit de cap. Îi stătea bine cu aspectul acela neîngrijit.

Reporterul i-a băgat microfonul sub nas.

— Ce s-a întâmplat azi pe pistă?

— Doar o zi proastă. Se mai întâmplă. Mă bucur pentru colegul meu și prietenii care au urcat pe podium.

Zâmbetul lui reținut îl contrazicea.

— Ai plănuit ceva diferit pentru cursa următoare?

Noah s-a uitat la cameră. Ochii lui albaștri și profunzi păreau neclari, nelăsând emoțiile să se vadă.

— Cred că trebuie să-mi schimb ritualul înainte de cursă. S-ar putea să fie niște lucruri care nu mai

funcționează pentru mine. Dar voi vorbi despre asta mai târziu. Nu vreau să-mi dezvălui secretele.

A încheiat interviul cu un zâmbet leneș.

După ce am văzut interviul ieri, i-am ignorat mesajele toată ziua. Am rezistat 24 de ore până să cedez și să-i răspund, fiindcă figura lui încruntată în fața camerei nu-mi dădea pace. Cei cinci mii de kilometri nu slăbesc cu nimic atracția față de el.

EU

Sunt sigură că o să urci pe podium data viitoare. Ești printre cei mai buni.

DIAVOLUL AMERICAN

Vii la cursa aceea? Ai primit celelalte mesaje?

N-am primit răspuns.

Niciodată n-aș fi crezut că un om ca el m-ar putea întreba dacă i-am primit mesajele. A scris vreodată așa ceva unei femei? Gândul ăsta mă face să-l compătimesc și să-i răspund mai repede decât de obicei.

EU

Voi fi acolo. Aveam nevoie de o pauză de la atâtea drumuri.

Aleg să ignor al doilea mesaj pentru o clipă, pentru că depășește niște bariere pe care încă nu sunt pregătită să le depășesc.

DIAVOLUL AMERICAN

Bine. Ne vedem atunci.

A fost mai ușor decât am crezut. Trebuie să dau ochii cu el, dar mai întâi trebuie să-mi fac un plan, mai ales unul încropit de Sophie.

⁴ La naiba! (în spaniolă în original) (n. tr.).

CAPITOLUL OPT- SPREZECE

Noah

Așa o fi când cineva te evită? Și eu le-am evitat în trecut pe fete, dar n-am fost niciodată la celălalt capăt al spectrului. Sincer să fiu, e nasol. *Karma chiar este o scârbă.*

N-am mai văzut-o pe Maya de la Monaco. Abia dacă îmi răspunde la mesaje, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva am sărutat-o prea devreme. *Eu, să am îndoieli! Ce glumă!* Uneori pare că mă place, dar lucrurile pe care le face îmi creează incertitudini. E o senzație necunoscută pentru mine, ca să nu spun mai mult.

Aterizez cu două zile mai devreme la Baku să mă obișnuiesc cu orașul. În afară de asta, intenționez să fiu pe aproape când sosesc Santi și sora lui, pentru că vreau să o prind pe Maya când pleacă el.

Miercurea trece fără vreun semn de la ea în timpul întâlnirilor cu sponsorii și al evenimentelor pline de linguşeli. Maya nu își face apariția. Mă tem că nu vrea să mai vină la cursă din cauza mea.

Curiozitatea mă împinge să-l întreb pe Santi de ea în timp ce ne întoarcem la cazări după conferința de

presă.

— Unde a fost sora ta în ultima vreme?

El întoarce încet capul spre mine, cu ochii mijiți și fălcile încleștate. Nu mă las intimidat. Fața lui înfricoșătoare seamănă cu cea a unui cățeluș și nu e deloc amenințătoare ca a tatălui său.

— E ocupată. A fost în vizită la părinți, în Spania. De ce?

Mă privește chiorâș.

— Eram curios de ce nu a venit la ultima cursă. Mă întrebam în ce fel o să te afecteze pe circuit.

Rânjetul meu infumurat pare să-l liniștească. Am revenit la relația noastră obișnuită – eu sunt ticălosul încrezut, iar el mă suportă.

Pufnește disprețuitor.

— M-am descurcat foarte bine. Am concurat fără sora mea ani de zile, când era în facultate. Tu ești cel care a avut probleme de data asta.

Santi e hotărât să lupte. *Bine de știut!*

— Da! Uneori câștigi, alteori pierzi, îi spun, ridicând din umeri. Vine la cursa asta?

Nu-mi dau seama dacă vocea mea pare suficient de dezinteresată.

— Da! E deja aici.

Îl urmez pe Santi până la cazare, dezamăgit că Maya nu e acolo.

— Maya e înăuntru?

El se uită lung la mine, înclinând capul într-o parte și strângând din buze.

— Nu, s-a dus să stea cu Sophie. A zis că o să exploreze orașul pentru vlogul ei.

Aproape că-mi sar ochii din cap. Sunt singure într-un oraș necunoscut pe care nu l-au vizitat niciodată și unde oamenii vorbesc altă limbă. Dacă le recunoaște cineva?

— Ar trebui să aibă mai multă grijă. De ce le lași să iasă singure? E o chestie iresponsabilă.

Privirea lui Santi devine și mai aspră.

— Pot să am grijă de sora mea. E un oraș sigur.

— Cred că uiți că acum valorezi peste 20 de milioane de dolari. De ce crezi că sunt răpiți oamenii pentru răscumpărare? Îți dau un indiciu, nu e întotdeauna pentru înfățișarea plăcută.

Ignoranța lui mă irită.

Îi zvâcnesc fălcile. Respiră adânc de câteva ori în timp ce-l fixez cu privirea. Îl scot din sărite, dar uneori se poartă ca un adevărat idiot.

— Mulțumesc pentru sfat!

Intră în apartamentul lui și trânteste ușa.

Îi scriu Mayei ca să văd dacă încă are puls.

MAYA

Mersi de întrebare! Suntem bine. Mergem la cină și apoi la culcare. Baftă mâine la antrenament!

Trebuie să mă gândesc la ceva ce am putea face împreună fără să-mi strecur limba în gura ei. Ceea ce încă vreau să fac, dar trebuie să fie și ceva distractiv. Îmi vine o idee, așa că le cer ajutor prietenilor. Trebuie ca ea să vadă ce ar putea să aibă dacă ne-ar acorda o șansă.

— Adu fetele și hai să ne întâlnim în zona de karturi din Baku.

Liam se uită la mine de parcă vorbesc în altă limbă. Da, el vorbește germană, dar înțelege engleza foarte bine.

— Mai spune-mi o dată de ce facem asta!

Vocea lui e în ton cu expresia nedumerită pe care o afișează.

— Pentru că vreau să ne distrăm înainte de cursă. Ce-i așa de greu de crezut?

Mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap.

— Ăăă, da! Distracția ta obișnuită înainte de cursă este să te înfigi într-un fotomodel.

Îi trag un pumn în braț.

— Du-te-n mă-ta! Să nu-i spui Mayei că eu am pus totul la cale, pentru că nu va veni.

Strâng din dinți — e noul meu obicei prost, cum ar fi și să o urmăresc pe Maya pe rețelele sociale. Am devenit tipul *aceia*. Cel care îi verifică profilul până devine dependent, aruncând câte o privire pe furiș la ceea ce face ca să umplu golul lăsat de absența ei.

Jax și Liam își pot asuma meritele, în timp ce eu mă prefac că mă alături distracției, fiindcă nu vreau ca Maya să știe că am depus atâta efort. Faptul că mă evită de câteva săptămâni m-a forțat să planuiesc ceva drastic ca să-i atrag atenția.

— În regulă, nu-i nevoie să mă lovești atât de tare! Ne vedem acolo.

Își masează brațul, bosumflat.

Liam oprește mașina în dreptul pistei de karturi o oră mai târziu. Jax, Maya și Sophie coboară din mașina închiriată. Nu l-am invitat pe Santi nu doar pentru că nu sunt complet idiot, ci, mai ales, pentru că a fost mult mai atent în ultima vreme, uitându-se la mine ori de câte ori se apropie sora lui.

Maya rămâne cu gura căscată când mă vede acolo.

— Ne dăm cu karturile?

Sophie bate din palme și ȝopăie, iar cozile ei împletite și blonde se leagăna în timp ce Liam o privește admirativ. El mă tachinează din cauza Mayei, dar îi face ochi dulci lui Sophie.

— N-am mai făcut asta de când eram mică.

Maya se uită la casca din mâna mea. Se îmbujorează când i-o ofer, iar mâinile ni se ating în treacăt.

— Tu ai avut ocazia să mergi cu kartul doar când l-ai furat pe al fratelui tău. Așa că asta e șansa ta să conduci unul cu adevărat. Să nu lipești abțibilduri cu unicorni pe el.

Asta mă dă de gol că am pus totul la cale. S-a zis cu ideea mea ca ea să nu afle! *Foarte subtil, Noah!*

— O, nu! Dar voi sunteți profesioniști. Nu e corect deloc, zice Sophie, încrucișându-și brațele pe piept.

Maya își freacă palmele în timp ce-i aruncă lui Sophie o privire năstrușnică.

— Sophie, ei sunt obișnuiți cu mașini de viteză. O să ne descurcăm!

Strălucirea aceea din ochii ei? E clar că ar trebui să-mi fac griji; în mod sigur vrea să ne bată măr.

Se pare că exact asta face de la prima tură. Nu știam că e talentată la karturi și, futu-i, chestia asta mă excită! Aș putea da vina pe faptul că n-am mai mers cu kartul de ceva vreme, dar ea are un talent înăscut. A șters pe jos cu noi.

Îmi zvâcnește scula când o văd stând în kart, cu brațele ridicate, victorioasă. Arată al dracului de sexy cu casca și costumul de pilot împrumutat. Nu credeam că am un fetiș pentru curse, dar acum, când mă uit la ea, încep să mă răzgândesc, mai ales când își scoate casca și îi văd părul ciufulit.

O senzație necunoscută mă străbate din cap până-n picioare după ce am plănuir ceva pe placul ei. Îi zâmbește lui Sophie de pe minipodiumul con-

struit pentru copii. Aș vrea să-mi arate și mie zâmbetul pe care îl arată altora, frumos și cu o notă de năzdrăvănie. Eu și Liam luăm sticlele de șampanie pe care le-am ascuns într-o pungă și le stropim pe fete.

— Hei, nu trebuia să stropim noi cu șampanie? reușește Maya să spună în timp ce râde.

Eu și Liam le dăm sticlele, aceleași pe care le folosim pe scenă. Astăzi am vrut să obținem efectul adevărat al curselor F1. Scot dopul înainte să-i dau drumul, iar sticla dă să cadă înainte ca Maya să o prindă cu ambele mâini.

Pe urmă, o toarnă pe toată peste mine. Lichidul rece îmi curge pe cămașă, iar materialul ud mi se lipește de piept. Ochii ei se aprind când îmi vede pătrățelele și îmi măsoară apoi tot corpul. Îi arăt un zâmbet diabolic. Ea coboară de pe scenă, aruncându-se într-o parte, dar reflexele mele sunt mai rapide.

O ridic pe umeri ca un pompier. Se zbate, împiedicându-mă să o țin cum trebuie. O plesnesc în joacă peste fund ca să se oprească.

— Au! Ai grijă! E o zonă interzisă.

Se scutură de râs.

N-am idee ce înseamnă o zonă interzisă, dar sunt dispus să o explorez. Ar trebui să știe deja că eu nu respect regulile, preferând să le supun voinței mele.

— Marfă fragilă. Dați-vă cu toții la o parte!

Copiii și părinții se feresc la rugămintea mea. Chicotitul Mayei se transformă într-un fornăit care o face să râdă și mai tare, iar trupul îi vibrează lipit de al meu.

— Mi se scurge sângele în cap. Nu gândesc limpede.

— Bun-venit în club!

Mă refer la alt cap decât la cel pomenit de ea.

Înțelege gluma cu o secundă prea târziu și tot corpul i se zguduie de râs.

— O, Doamne, nu poți să spui asemenea lucruri! Niciodată!

O duc către mașina care ne așteaptă. Ne întoarcem cu toții la hotel, uzi leoarcă de șampanie. Maya îmi zâmbeste larg, cu toată fața, și să fiu al naibii dacă nu mă ard plămânii când trag brusc aer în piept.

— Bună, tuturor! Sunt Maya și îl am lângă mine pe uimitorul Noah Slade. A acceptat să dea un interviu în exclusivitate pentru vlogul meu.

Arată superb cu părul desfăcut. Astăzi poartă pantaloni scurți, care-i lasă la vedere picioarele arămii, cele pe care le-aș vrea înfășurate pe talia mea în timp ce i-o trag. Sunt curios să aud ce fel de sunete scoate în timpul sexului. E genul care strigă? Care geme? M-aș oferi voluntar ca să aflu.

Ea zâmbeste la camera pusă pe un cărucior din garaj. Ne așezăm în fața mașinii mele de curse, iar roșul vibrant mă strigă pe nume în timp ce Maya se sprijină cu fundul de ea. În fundal se aud niște bipuri joase de la computerele din garaj.

— Crezi că sunt uimitor?

Uit de cameră pentru o secundă. Ca un tont trist ce sunt în preajma ei în ultima vreme, îmi place să aud tot ce are de spus și tot ce dezvăluie despre sentimentele ei. O firimitură afurisită ar fi grozavă. Mă tachinează zilnic, în ciuda felului în care se protejează, ținând gura închisă la propriu și la figurat. Avem puține ocazii să fim singuri. Sophie ne găsește ca prin farmec de fiecare dată când avem un mo-

ment de singurătate, ceea ce mă îndeamnă să iau măsuri drastice ca să-mi petrec timpul cu ea, inclusiv acest interviu în exclusivitate.

Și toată lumea știe că urăsc interviurile.

Își dă ochii peste cap cu minimum de efort.

— Mai taci! Mă întreb dacă nu cumva consumi calorii în plus ca să-ți alimentezi orgoliul. În orice caz, fanii vor un interviu din culise. Sunt curioși să afle mai multe despre tine. Așa că am copiat un joc celebru numit „Cele mai căutate răspunsuri pe internet”.

Îmi pasează un poster de carton cu numele meu în bara de căutare de pe Google, alături de câteva întrebări pe care le-a acoperit. Îl recunosc, așadar presupun că sunt destul de cunoscut să-l joc.

— Prima noastră întrebare este...

Se uită la mine nerăbdătoare, făcându-mă să zâmbesc. Buzele ei întredeschise mă tentează să risc și să o sărut.

Tușesc ca să-mi acopăr un geamăt, pe urmă rup banda de pe prima foaie de hârtie.

— „Ce înălțime are Noah Slade?” Păi, am 1,80 metri. Ceea ce este destul de mult pentru F1. Mașinile sunt construite ca să fie pe potrivă înălțimii noastre. Stăm cu picioarele aproape de vârful aripilor din față, în dreptul pedalelor.

Maya îmi face semn să continui. *Bine, am înțeles.*

— „Cine e Noah Slade și cine e Santiago Alatorre?”

Fac o pauză.

— Eu sunt Noah. Nu e nicio surpriză. Iar Santiago e partenerul meu și fratele Mayei.

Arăt spre ea ca un prost, fiindcă e clar că privitorii știu asta deja.

— E un spaniol gălăgios care mă bate rareori în curse. Încă mai trebuie să lucreze la abilitățile de depășire și de a nu mă lovi din spate.

Maya scoate limba la mine, făcându-mă să mă gândesc la alte locuri de pe corpul meu unde ar putea ajunge limba ei. Nu e un moment potrivit să am erecție când se filmează. Mă mișc lângă capota mașinii, aranjându-mi discret pantalonii.

— Ha ha! După ce termini cu pilotatul, toată lumea îți poate urmări cariera de comedian!

Slabe șanse pentru așa ceva. Chicotesc și rup banda de pe altă întrebare.

— „Ce avere are Noah Slade?” Nu-mi place să mă laud, pentru că nu e politicos și am fost educat altfel. Dar cred că ultima dată când am verificat aveam vreo 300 de milioane. Aproximativ. Am primit sfaturi bune de la consilierul meu financiar despre cum să-mi investesc banii. Să nu-i las să adune praf la bancă. Așa că asta fac ca să înmulțesc suma pe care o am. Nu mai pun la socoteală investițiile în imobiliare.

Maya scoate un șuierat grav.

— Sunt impresionată! Vorbim aici cu un campion mondial care ne dă sfaturi financiare gratuite.

— Știi ce se spune... Cu cât e contul bancar mai mare...

Ridic din sprâncene.

Maya ignoră camera și își dă capul pe spate. Îmi place sunetul râsului ei; mă simt mândru că o amuz. Gâtul ei expus îmi stârnește mintea, care-mi stă la un singur lucru.

— „Cine e soția lui Noah Slade?”

Uau, a ales numai întrebări dificile!

Vorbesc mai departe.

— Momentan, sunt pe piață. Nu m-am căsătorit niciodată, așa că răspunsul e negativ. Cum era vorba, dacă n-ai soție, ești fericit?

Fac cu ochiul la cameră.

— Ești fericit când e soția fericită, cred că asta voiai să spui.

Maya roșește, clătinând din cap.

Chicotesc și continui.

— „Unde locuiește Noah Slade?” N-am să-mi spun aici adresele, pentru că nu se poate ca fanii și paparazzi să stea la ușa mea tot timpul. Puțina intimitate pe care o am e cea mai bună parte a sezonului. Dar dețin un apartament în Monaco, o casă în Italia și un apartament în Londra. Locul meu preferat e Coasta Amalfi, în timpul pauzelor din F1. De departe, cea mai bună mâncare și cele mai frumoase priveliști.

— Cine poate rezista unei înghețate? N-am fost niciodată în Italia, dar mâncarea e preferata mea. Abia aștept cursa de la Monza. În regulă, mai sunt două întrebări.

Își împreunează palmele și se uită la mine. Apoi își încrucișează picioarele din nou, atrăgându-mi atenția asupra lor. Îmi umezesc buza de jos înainte să continui.

— „Când se va retrage Noah Slade?”

Clipesc la panou. Nu mă gândesc niciodată la retragere, alegând în schimb să mă concentrez pe anul următor. Sunt încă destul de tânăr să nu-mi bat capul cu asta. Dar întrebarea mă face să mă gândesc la ce voi face când o să mă apropii de 30 de ani.

— Pun pariu pe orice că Liam și Jax caută răspunsul la întrebarea asta în fiecare an. Probabil aș-

teaptă anunțul din partea mea, fiindcă ei sunt mai tineri. Nu mă îndoiesc.

Îmi năvălește sângele direct în sculă când o aud chicotind. Trebuie să scap de aici înainte să fac vreo prostie în fața camerei.

— Ăăă, nu m-am gândit să mă retrag prea devreme. Dar bănuiesc că, dacă voi întâlni o persoană specială și vom avea copii, voi lua în calcul ce e mai bine pentru familia mea. Deocamdată însă am de gând să-i bat măr pe toți.

Maya pare surprinsă de răspunsul meu. La naiba, și eu sunt la fel! Când dracu' m-am gândit eu la soție și copii? Dar răspunsul îmi scapă cu ușurință de pe buze, de parcă mă gândesc uneori la ideea asta.

— Nu se știe niciodată ce s-ar putea întâmpla în viitor. Dar sunt sigură că ai destul timp să te gândești. Piloții F1 nu se retrag decât pe la 40 de ani. Practic, vei fi un moșneag după ce pleci de aici. OK, ultima întrebare.

Asta e ce-mi doresc? Să concurez în continuare cu riscul de-a nu avea o viață la care să mă întorc după ce se termină tot? Nu vreau să fiu ca tatăl meu, care petrece cu fete de 20 de ani pe iahturi private, plimbându-se de unul singur. Gândul acesta îmi dă fiori.

— „Cea mai bună înregistrare prin radio cu Noah Slade?”

Filmările de pe YouTube cu echipa mea și comunicările prin radio sunt foarte amuzante.

— Dacă o să mă căutați pe internet, o să găsiți o mulțime de filmări cu mine în care înjur echipa și pe mine însumi. Eu și Bandini comunicăm prin radio despre statisticile cursei, informațiile despre mașină și orice problemă se ivește. Filmulețul meu preferat este cel din 2014, de la Marele Premiu al Marii Bri-

tanii. Să-l vedeți dacă nu ați făcut-o deja! O să vă distrați. Echipa din boxă a uitat să-mi conecteze pompa de apă și practic am fost un bebeluș supărat fără sticluta lui timp de o oră.

Mă uit la Maya. Ea ridică ochii la mine, și un sentiment plăcut îmi încălzește pieptul.

— Mulțumesc mult că ai fost alături de noi, Noah! Acestea au fost cele mai căutate întrebări pe Google la care oamenii voiau răspunsuri, așa că am decis să merg direct la sursă. Săptămâna asta voi avea filmări în exclusivitate de la echipa McCoy, inclusiv interviuri cu Liam și Jax. Abonați-vă dacă n-ați făcut-o deja! Pe curând!

Face din mână la cameră și o oprește.

Pare profesionistă, superbă și încrezătoare. E grozav că a găsit ceva care o pasionează. Mai ales dacă o și distrează și o face să revină la toate cursele, pentru că nu mă deranjează deloc aceste interviuri unu-la-unu.

— Ai uitat o întrebare!

Nu gândesc în timp ce scot cuvintele pe gură. Mi se pare ocazia perfectă să o prind singură, fără întreruperi din partea oamenilor cu păr blond și ochii verzi.

Maya ridică ochii la mine, cu o expresie confuză.

— O va invita Noah Slade pe Maya Alatorre la o întâlnire?

Replica jalnică de agățat mă face să tresar. *Nu e cea mai bună operă a mea.* Dau vina pe faptul că nu mai am exercițiu, nu pe felul în care inima îmi bubuie în piept de teamă să nu mă respingă.

— O întâlnire? Dar tu nu ieși la întâlniri.

Își face de lucru cu trepiedul pentru cameră.

O prind de mână ca să nu se mai foiască. Se crispează când îmi trec degetul mare peste încheieturi-

le degetelor ei, ceva ce am remarcat că-i place în cele câteva ocazii în care am făcut-o.

— Vreau să încerc. Ce înseamnă o întâlnire?

— Îh, pentru cineva care nu iese la întâlniri niciodată... totul.

Își trage mâna, încercând s-o elibereze, dar nu-i dau drumul. Nu înainte să obțin ce vreau.

— E o întâlnire. Nu dramatiza. Nu-ți cer o veșnicie... Ți-e frică? o tachinez. Nu e nevoie să punem etichete pe nimic. Hai să ne distrăm.

— Normal că nu mi-e frică. Vrei doar să te *distrezi*?

Ridică din sprâncene, iar buzele ei formează o linie subțire.

Poate nu-i convine dacă nu punem etichete, deși majoritatea tipelor cu care ies nu se supără. Sau poate „distracție” nu a fost cel mai potrivit cuvânt, pentru că acum se uită la mine de parcă sunt analfabet.

— Atunci, ieși la o întâlnire cu mine. Mâine?

Nu-mi dau seama dacă vrea să mă refuze.

— Fratele meu nu trebuie să afle. M-ar încuia undeva și pe urmă te-ar omorî, bolborosește ea.

În regulă, nu m-a refuzat. Pot să lucrez cu asta.

— Nu o să-l omoare ceea ce nu știe. Nu facem decât să ne simțim bine împreună.

Vreau să-i spun să nu mai facă atâta caz de asta. *Oare nu a încercat niciodată o relație fără obligații?* Dar acceptă, ceea ce este o victorie pentru mine. Dacă există o vorbă pe care o respect mereu, aceea este că nu există moment mai bun decât cel prezent.

Mă îndepărtez, aruncându-i un rânjet triumfător peste umăr.

CAPITOLUL NOUĂ- SPREZECE

Maya

— Sub nicio formă! Nu mă urc pe chestia aia!

Încrucîșez degetele arătătoare ca pe un X. Dacă m-ar vedea mama ce decizii responsabile iau! Ar fi tare mândră.

— Trăiește și tu puțin!

Ochii lui Noah strălucesc, în timp ce eu îi mijesc pe ai mei, fără să-i împărtășesc expresia amuzată. Arată sinistru, cu lumina care ne pâlpâie deasupra capului avertizându-mă că e o idee proastă.

Cea care mă face să mă încrunt este o motocicletă lucioasă, vopsită în gri-oțel, lustruită și atrăgătoare și care seamănă cu o navă extraterestră. Ar trebui să vină cu o etichetă de avertizare.

La naiba, Noah însuși ar trebui să aibă o etichetă de avertizare mare cât casa!

Se dă o bătălie între noi în parcare hotelului la care suntem cazați împreună cu echipa Bandini. Garajul e locul perfect de întâlnire pentru întâlnirea noastră, pentru că-i putem evita pe paparazzi, dar și pe fratele meu. Doar eu, Noah și o parcare slab

luminată. Nu-i am pe supraveghetorii mei obișnuiți care să stea cu ochii pe mine. Spre uimirea lui Sophie mai devreme, i-am refuzat invitația de-a o însoți la întâlnire. Dar îi apreciez loialitatea.

— Haide! Nu e înfricoșătoare. Promit!

Dau ochii peste cap. Oricine ar spune asta ca să mă convingă să urc pe așa o drăcovenie.

Noah face un pas spre mine, lucru care îmi slăbește hotărârea. Îmi vorbește încet și rar, de parcă aș fi un câțel speriat pe o alee.

Îmi răsfrâng buza de jos și încruciesc brațele la piept, fiindcă sunt capabilă să mă bosumflu ca să obțin ce vreau. Dacă funcționează cu părinții mei, ar trebui să funcționeze și cu Noah.

Dar el nu mușcă momeala. Trebuie să mai lucrez la actorie, fiindcă sunt praf.

— Nu mă face să te duc în brațe! Conduc motociclete de când aveam treisprezece ani. Și sunt încă în viață.

Dă din mână spre corpul lui, atrăgându-mi atenția la geaca de piele și blugii negri. E o ținută de băiat rău în toate felurile bune. În loc să mă liniștească, îmi distrage atenția cu tricoul mulat, care îi accentuează mușchii fermi.

Cum de-i stă atât de bine într-o ținută de stradă?

— Ar trebui să mă simt mai bine acum? E ilegal! Ce om întreg la minte ar lăsa un copil să urce pe o motocicletă?

Oare a avut vreodată cineva grijă de el în copilărie?

El chicotește, fără să-și bată capul cu comentariul meu. În schimb, ia o cască neagră de pe șa și mi-o pune pe cap, aranjându-mi bareta sub bărbie. Mi s-ar părea un gest frumos dacă n-aș avea inima la gât în clipa asta.

Nu prea mă așteptam la așa ceva când mi-a zis mai devreme să port blugi și o bluză confortabil.

— E greu să te mulțumească omul! mormăie în barbă.

Aș prefera să nu mă întind pe jos ca un animal călcat de mașini.

— Ai fost vreodată la o întâlnire adevărată? De obicei, oamenii normali merg la restaurant, iau cina și totul se sfârșește cu un sărut. Rămân în zona de confort.

Îi creez o imagine, pentru că pare genul care apreciază vizualul.

Îi vibrează pieptul de râs.

— Am mai fost la întâlniri, dar sunt departe de a fi normal. De ce să te scot la o cină îmbelșugată? Oricum o să obțin ce vreau.

Ridică din sprâncene.

Măi să fie! Nu ignor împunsătura de gelozie când pomenește de alte întâlniri. De data asta, atitudinea lui arogantă mă irită.

Cine se crede? Sexul cu mine nu e prestabilit.

— E unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le-am auzit vreodată la o primă întâlnire.

Își trece iar mâna prin păr și oftează. O fi el isteț pe circuit, dar nu are abilități sociale. Mă abțin să nu scot limba la el, pentru că asta l-ar încuraja și mai mult.

— Se face frig din cauza vântului. Ia geaca mea!

Își scoate geaca de piele și mi-o întinde. De cum o îmbrac, mirosul acela al lui, amestecat cu o notă de piele, mă învăluie. Iar asta mă calmează puțin de tot.

— Te rog, fă asta pentru mine! O să fie distractiv, îți promit! Dacă nu-ți place, parchez motocicletă și chem un Uber.

Sinceritatea lui mă convinge. Îmi accept soarta și mă îndrept spre naveta spațială.

E o singură întâlnire.

Oftez.

— În regulă! Pentru că m-ai rugat frumos.

Îmi zâmbește diabolic.

S-a zis cu mine!

Cinci minute mai târziu, trecem în viteză pe străzile de pe litoralul din Baku. Mirosul apei mă relaxează în timp ce luminile orașului apar neclare. Din fericire pentru Noah, nu am rău de mișcare, pentru că motocicleta asta atinge viteza maximă. Mă agăț cu disperare de talia lui în timp ce cauciucurile zboară pe asfalt. Îi ating abdominalii din greșeală și-mi trec ușor degetul peste ei, vrând să număr rotunjimile. El râde de tentativa mea eșuată de a fi subtilă. Vibrația motocicletei sub fund și mușchii de pe abdomenul lui mă stârnesc.

A pus totul intenționat la cale? Mă lipesc cu tot corpul de el și-l strâng în brațe, fără să las spațiu între noi. Îmi sudez și picioarele de ale lui ca să fiu sigură că nu cad. Dacă n-ar fi riscant, le-aș înfășura în jurul lui, ca o măsură în plus de siguranță. Întreaga situație pare intimă, în ciuda neliniștii mele clocoțitoare.

Totul pare diferit când suntem doar eu și Noah. Fără presă, fără prieteni, fără lucruri care să ne distragă atenția. Ne eliberăm de toate problemele care ne împiedică să petrecem timpul singuri.

Noah pune muzică în difuzoare, asigurându-se că întreaga experiență e mult mai plăcută decât credeam. Burnița de pe mare mă lovește în față în timp ce ne apropiem de plajă și mă bucur de fiecare secundă. N-am să recunosc însă de față cu el, pentru că se împăunează și așa destul.

În cele din urmă, oprește motocicletă într-o zonă izolată de pe mal. Cobor, nerăbdătoare să pun capăt contactului fizic. Mi se strânge pieptul, văzând scena din fața noastră.

Câteva felinare conturează o zonă de picnic, care pare neașteptat de romantică.

— Doar ne distrăm? șoptesc pe înfundate, fiindcă nu mi se pare o întâlnire atât de lejeră.

— Relaxează-te! Nu face caz de asta!

Mă ia de mână și mă trage spre pătura colorată.

Mă așez pe o pernă pe nisip. Un coș de picnic stă deschis într-o parte, alături de o găleată cu vin la rece. Sunetul valurilor care se sparg de mal creează coloana sonoră perfectă.

Un val de neliniște amenință să-mi spulbere fericirea. Buzele lui Noah spun că e ceva fără pretenții, dar faptele lui arată altceva. Oamenii fac avansuri în moduri mai puțin drăguțe. Trag în piept aerul sărat de mare ca să mă calmez, sperând să-mi domolesc nesiguranța cu privire la intențiile lui Noah.

— Cum ai făcut toate astea?

— Am avut puțin ajutor.

Îmi arată un zâmbet rar.

— Exact! Viața animată a unui pilot F1.

Mă impresionează faptul că a făcut un efort ca să pregătească ceva drăguț.

— Ne putem preface pentru o seară că nimic din toate astea nu există. Nu vorbim despre fratele tău și nici despre Baku. Tu ești o fată oarecare, eu sunt doar un băiat oarecare și am ieșit la o întâlnire normală.

Îmi afișează zâmbetul obraznic obișnuit.

Am mai spus că pare să aducă numai necazuri?
Încă mai aștept eticheta de avertizare.

Îi accept condițiile. Mâncăm împreună, vorbind despre toate și nimic. Îmi povestește despre emisiunile lui preferate și cele mai frumoase orașe din America. Îi spun că n-am fost niciodată și insistă să merg, oferindu-se să mă conducă și să-mi arate cele mai bune restaurante. Îi povestesc despre încercările mele eșuate de a absolvi la timp și despre cum am amânat un an după ce mi-am dat seama că nu-mi era dat să fiu o Elle Woods spaniolă care merge la Harvard.

— Hai să jucăm un joc!

Noah mă surprinde cu un zâmbet năstrușnic.

— Serios?

— Foarte serios. Ai auzit vreodată de „două adevăruri și-o minciună”?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce, ai 18 ani și ești la prima ta petrecere de la facultate?

Noah scoate un hohot aspru de râs.

— N-am fost la facultate. Îmi faci pe plac?

Dau din cap, pentru că aș face aproape orice când îmi zâmbește în felul acela.

— Cel care pierde trebuie să bea din sticla de vin timp de cinci secunde.

Zâmbetul îi cuprinde și ochii albaștri în timp ce lumina lumânărilor îi joacă pe piele.

— OK, fiindcă e ideea ta ingenioasă de-a mă îmbăta, poți să începi!

Noah chicotește în barbă.

— Sunt singur la părinți. Petrec 30 de minute pe zi uitându-mă la știri. Și mi-am pierdut virginitatea pe platforma unei camionete.

Ultima afirmație mă face să tușesc, înțelegând cum o să se desfășoare jocul după prima rundă.

— Camioneta e o minciună. Pari genul care vrea așternuturi sută la sută naturale.

I se luminează ochii.

— Nu! Ai greșit. Urăsc știrile, așa că mă feresc de porcăriile alea.

Să fiu a naibii! Se pare că Noah e totuși un băiat tipic american, care face prostii pe platforma unei camionete. Iau sticla de vin și trag o dușcă, ridicând câte un deget pentru fiecare secundă care trece.

— E rândul tău!

Îmi face cu ochiul.

— Fratele meu și-a anunțat contractul cu Bandini în aceeași zi în care am absolvit. Am făcut cinci tamponări în trafic. Am mers neinvitată la prima întâlnire a fratelui meu.

— Cinci tamponări? Excesiv, pentru o persoană atât de tânără!

Clatin din cap și arăt către sticla dintre noi.

— Nu! N-am mers neinvitată la întâlnirea fratelui meu, deși părinții mei și-ar fi dorit. Santi mi-a dat 50 de euro ca să mă duc la alt film. El s-a combinat, iar eu mi-am cumpărat o pereche nouă de pantofi.

— În primul rând, cum de mai ai permis? Și în al doilea rând, fratele tău a spus tuturor despre contractul cu Bandini în ziua ta specială? De rahat! zice Noah, apoi bea din sticla din care am băut și eu, înfășurându-și buzele pe același loc unde au fost buzele mele.

Ridic din umeri.

— Încă mai conduc pentru că polițistului i-a părut rău de mine când am început să plâng și m-a implorat să mă opresc. Iar Santi nu a fost vinovat de sincronizarea proastă.

— Uneori e un mare dobitoc. Ar fi putut să aștepte măcar o zi.

Mă simt vinovată vorbind așa despre Santi, pentru că îl iubesc pe fratele meu. Noah nu-l place prea mult. Ce prostie din partea mea să sper că se vor înțelege – de dragul echipei sau de dragul meu!

— Are o inimă foarte bună! Serious. Nu pot sta supărată pe el mai mult de o zi. Nici măcar când mi-a furat păpușile Barbie și le-a ras în cap.

— Acela ar fi trebuit să fie primul semnal de alarmă că e instabil.

Îmi scapă un râset zgomotos. Mai jucăm câteva runde în care eu pierd de două ori, iar Noah îmi ghicește minciunile cu ușurință, uimindu-mă că poate să-și dea seama când spun un neadevăr. Vinul îmi potolește emoțiile și mă scapă de stângăcie. Aflu câteva lucruri despre Noah, de pildă că nu a mers la balul absolvenților din cauza unei curse și că a petrecut de șapte ori Crăciunul singur, pentru că părinții lui călătoreau. Un adevăr pe care l-am luat drept minciună, pentru că cine petrece sărbătorile singur?

Trecem mai departe și uităm de joc. Îi vorbesc despre succesul vlogului meu și despre cum, pentru prima dată, simt că mi-am găsit locul. Că nu-mi mai fac atât de multe griji dacă voi avea succes și că nu mai compar cariera mea cu a lui Santi.

— Ce îți place cel mai mult la vlog?

Îmi acordă toată atenția lui, iar ochii lui albaștri îmi studiază fața.

— Hm, e o întrebare grea. Inițial, a fost un vlog de călătorie, dar acum tuturor le place cum abordez subiecte precum F1 și Bandini. Fanii par foarte interesați. Și îmi trimit permanent idei despre ce aș putea face sau ce oameni aș putea intervieva.

— Mă întreb dacă nu cumva sunt eu cea mai bună parte.

Rânjetul lui obraznic mă face să-i zâmbesc la fel.

— Mă îndoiesc, pentru că oamenii imploră după Liam și Jax. Probabil din cauza accentelor.

Noah pufnește disprețuitor.

— E greu să concurezi cu accentul britanic al lui Jax. Liam, pe de altă parte... Germana nu prea e sexy.

Clatin din cap dintr-o parte în alta, pentru că accentul lui Liam e în regulă.

— Există un motiv pentru care oamenilor le place de prințul Harry. Sau de orice britanic atrăgător.

— Ți se pare atrăgător Jax?

Zâmbetul lui crispat îmi arată că am cam dat-o în bară.

— Voiam să zic că oamenii îl găsesc atrăgător. Eu am ieșit la o întâlnire dublă cu el și mi-am dat seama că nu e genul meu.

Mă împiedic de propriile cuvinte, vrând să le spun cum trebuie.

— Nu a fost o întâlnire dublă pentru că am fost și eu acolo. Oficial, au fost niște prieteni în oraș împreună.

Ochii îi sticlesc în lumina difuză.

— Liam o tot roagă pe Sophie să repete figura, dar ea tot refuză.

— Nu vrem să se întâmple așa ceva, mormăie Noah.

Când a venit atât de aproape? Aproape că ni se ating mâinile.

— Și de ce nu? îl întreb, cu vocea gătită.

— Pentru că am spus deja „stop, a mea” în privința ta.

Privirea lui intensă mă face să tremur.

— Nu poți să faci așa ceva cu oamenii. Parcă e o replică dintr-o comedie romantică de categoria B.

— Dar mi-o trag ca un star porno de categoria A.

Bun, atunci! Cine a spus că nu mai există roman-tism? Mi se contractă gâtul în timp ce își coboară privirea și mă studiază. Apoi elimină distanța dintre noi.

Mă trage spre el. Buzele ni se întâlnesc. Dar, spre deosebire de primul sărut, acesta insistă. Noah ia de la mine totul deodată, apăsându-și buzele pe ale mele, irezistibil și ferm. Într-un fel, e mai plăcut decât primul nostru sărut. Nu e nimeni în jur să ne oprească și nu există întreruperi care să ne forțeze să ne despărțim.

Mă ia de păr cu o mână și trage. Durerea ascuțită îmi smulge un icnet, iar limba lui are acces la gura mea. Îmi mângâie limba posesiv, însemnându-mă și nelăsându-mi o secundă să mă gândesc mai bine. Limba mea o întâmpină pe a lui și îi imită mișcările. Vreau să-l gust și să-l fac să mă dorească la fel de mult.

Îmi trec degetele prin părul lui, iar el geme când trag de firele mățăsoase. Vreau să mi-l apropii mai mult, disperată după ceea ce-mi poate oferi. Corpul îmi vibrează de plăcere în timp ce Noah se joacă în același timp cu mintea și cu inima mea.

Dacă eram într-un film, acesta ar fi fost momentul pentru artificii siropoase care să explodeze în fundal.

Mă întind cu spatele pe pătură, iar mâinile lui îmi mângâie pieptul, pipăind diferiți mușchi. Nu încetează să exploreze, plimbându-și mâinile pe corpul meu în timp ce limbile ni se împletesc. Contactul mă amețește.

Când îmi cuprinde sânii, îmi scapă un geamăt. Sfârcurile mi se ating de materialul sutienului și aș vrea ca bariera asta să dispară, un obstacol de care

nu avem nevoie. Îmi împing trupul în al lui, dornică de mai mult.

Gura lui se desprinde de a mea. Degete ferme îmi găsesc marginea bluzei în timp ce buzele lui le întâlnesc pe ale mele. Ronțăie, linge și suge, iar senzațiile mă scot din minți. Gura lui face lucruri nebunești cu trupul meu. Cuvântul „excitată” nu e suficient să descrie focul aprins în interior în timp ce sânii mi se îngreunează de dorință, iar mijlocul îmi zvâcnește.

Mă frec de erecția lui. Blugii par aspri peste chiloții mei, iar frecarea temporară îmi oferă o oarecare eliberare. Mă agăț cu degetele de mușchii puternici de pe spatele lui și-l zgârii cu unghiile prin cămașă.

— O să mă fac de râs dacă te mai freci de scula mea, mormăie și-și îndreaptă din nou atenția spre gâtul meu.

Buzele îi coboară spre piept, o nouă sarcină pentru ele.

Mărturisirea lui mă face să mă îmbujorez. Dar e grozav că Noah mă dorește, pentru că simt o mulțime de lucruri din cauza lui. Cele bune, cele rele și cele de-a dreptul perverse.

— N-o face pe timidul cu mine! La dracu' cu asta!

Buzele lui le găsesc pe ale mele încă o dată, cu un sărut blând și intim. Mă trezesc nepregătită pentru asemenea sentimente, iar Noah mă copleșește. Mi se pare uimitor faptul că-l sărut.

Îmi vin în fire și pun mâinile pe pieptul lui, împingând ușor. El înțelege și se ridică de pe mine.

— Ah, ți-a venit mintea la cap! spune el. Dar a fost distractiv, atât cât a fost.

Își trece degetul mare peste buzele mele umflate.

— Eu nu fac astfel de lucruri, îl informez și gesticulez între noi doi.

— Ce lucruri?

Se apropie din nou.

Ridic mâna, făcându-l să se oprească. Buzele lui îmi distrag atenția și-mi doresc să-l sărut din nou. Dar trebuie să o spun înainte să fie prea târziu.

— Chestia asta. Nu am relații fără obligații. Nu mă cuplez la întâmplare.

Nu, la naiba! Nu după sărutări care mă fac să iau foc și-mi amortesc creierul.

Noah renunță la atitudinea seducătoare. Grimasa lui mă face să mă îndoiesc de logica mea și, preț de o secundă, mă tem că iau decizia greșită. Pot fi iresponsabilă în alte privințe, dar trebuie să-mi feresc inima de un om ca el. Să-mi respect valorile.

Noah e genul care ar ciobi fără să vrea bucăți din armura mea până aș rămâne fără nimic. Dacă sărutările lui îmi iau mințile, nu-mi imaginez ce aș păți dacă aș face alte lucruri cu el. Nimeni nu mi-a spus ce nasol este să fii responsabil și sincer.

— De ce nu? Putem să ne oprim când se termină sezonul. Nu facem rău nimănui.

Mă îndoiesc foarte serios, pentru că îmi dau seama după doar câteva sărutări că nu e cazul. Mă doare când văd cât de nepăsător e, dar mă așteptam la asta de la cineva ca el.

Reacția lui îmi întărește hotărârea.

— Hm! Nu cred că e adevărat. Cel puțin, pentru mine. Nu vreau să am sentimente pentru cineva care nu-și dorește o relație. Nu sunt genul *acela* de fată, care are relații fără obligații.

Îmi împreunez mâinile în poală, forțându-mă să nu le mai frământ. N-am avut decât vreo câțiva iubiți în viața mea.

— Sentimente?

Vocea îi trădează aversiunea față de idee.

la aminte: nu e fanul cuvântului cu S.

— Da, sentimente! Oamenii ca tine lasă în urmă o dâră de inimi frânte. Nu vreau să fiu printre ele, nici să fiu încă o creștătură pe răbojul tău.

— Nu vreau să am o iubită. Am un program nebunesc, iar cursele sunt viața mea, așa că nu-ți pot promite nimic în afară de o relație sexuală. Și că ar fi cel mai tare sex din viața ta. Îmi dau seama după conexiunea dintre noi.

Tocmai de asta îmi fac griji. Hotărârea mea slăbește când mă uit la el, dar trebuie să fiu tare.

— Sunt genul care are nevoie de mai mult decât de ceva fizic. Nu sunt genul care bea și și-o trage, ca fetele cu care stai de obicei. Nu pot să mă schimb ca să fiu ce-ți dorești tu.

— Chiar o să-ți refuzi chestia asta?

Reacția lui îmi arată că nimeni nu-l refuză. Este o mărturie a copilăriei date peste cap și se întrevede sindromul copilului singur la părinți.

Coboară cu degetul de pe gâtul pe pieptul meu. Icnesc din cauza senzației fierbinți pe care o lasă în urmă degetul lui Noah, nemulțumită de felul în care corpul meu devine conștient instantaneu de atingerea lui. E păcat să refuz ceea ce-și dorește trupul meu.

— Da!

Vocea mea găfâită nu emană fermitatea de care am nevoie. Îi dau peste mâini, spulberând vraja.

— Putem rămâne prieteni. Fără beneficii, dar te voi evita mai puțin.

Încuviințez cu o mișcare din cap, să mă conving că iau decizia corectă. Sinceritatea cu care îi mărturisesc că l-am evitat mi se pare un progres.

— Da!

Expresia lui impasibilă mă umple de groază. *Iau decizia corectă?*

Cina a mers bine. Confortabilă și plăcută, ceva care pare că ar putea fi mai mult decât o legătură oarecare. Dar oamenii ca el nu se îndrăgostesc. Iar eu nu trebuie să mă deschid pentru o posibilă suferință din partea cuiva de la Bandini.

Noah se ridică și-mi întinde mâna. Atingerea lui îmi încălzește pielea. *Da!* E clar că am luat decizia corectă, pentru că e un bilet dus către o inimă frântă. Mergem prin nisip către motocicletă. Întorc capul spre zona de picnic și mi se strânge inima văzând-o abandonată. În ciuda finalului nu tocmai ideal, a fost una dintre cele mai frumoase întâlniri la care am ieșit vreodată și am să mi-o amintesc mereu.

Îmi pun casca și haina fără discuții, simțind un fior pentru că se termină. Mirosul lui e amețitor și nedrept, de parcă e greșit să-l respir.

Noah urcă tăcut pe motocicletă, iar mintea lui e în altă parte, ridicând un zid între noi. Nu îi reproșez nimic. Pornește motorul și plecăm înapoi spre hotel. Drumul pare mai scurt, de parcă Noah e disperat să ne întoarcem. Dar nu o iau personal.

Mă lasă în parcare curând după aceea, oprind motocicleta în dreptul liftului, ca un gentleman.

— Dacă ar fi o altă viață, probabil m-aș purta cu tine așa cum trebuie. Te-aș scoate la întâlniri și m-aș strădui mai mult. Dar eu nu sunt așa și nu așa am fost crescut. Nu știu cum să fiu tipul ăla sentimental pe care ți-l dorești.

Mi se umplu ochii de lacrimi, întunecându-mi vederea. Totul pare definitiv. Ne-am dat târcoale timp de trei luni și acum s-a terminat, dispărând cât ai clipi. Dar îl respect pentru că s-a deschis și a fost sincer.

— Mulțumesc pentru o întâlnire grozavă! Va fi greu de egalat, chiar și cu felul în care s-a terminat.

Mai inspir o dată pe furiș mirosul gecii lui și i-o dau înapoi.

— De asemenea!

Rânjetul lui înfumurat nu-i cuprinde și ochii.

— Ar fi mai bine să plec. Probabil Santi se întreabă unde am fost atâta vreme.

El apasă pe buton.

— Da, sigur.

Brățele lui mă strâng, iar buzele lui le ating ușor pe ale mele, oferindu-mi un sărut de noapte bună menit pentru îndrăgostiți – intim, delicat și plin de cuvinte nerostite. Inima mea se înveselește înainte ca el să dea înapoi.

Ușile liftului se deschid, iar spațiul gol e o priveliște binevenită. Intru și mă întorc cu fața.

— Pa, Noah! Ne vedem mâine!

Privirea lui intensă e ultimul lucru pe care îl văd înainte ca ușile să se închidă.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI Noah

Primul lucru pe care îl simt când mă trezesc este zvâcnetul din tâmple.

Al doilea lucru pe care îl simt e mâna care mi se ridică pe piept.

Al treilea lucru este un regret intens.

Futu-i! Te rog, spune-mi că e mâna Mayei!

Mă uit în jos și văd unghii lungi și roșii. Ale Mayei nu seamănă cu ghearele astea care îmi zgârie pieptul, fiindcă ea preferă culorile naturale. Mâinile astea sunt simbolul trecutului meu. Greața îmi urcă pe gât și las capul la loc pe pernă.

Reiau amintirile de aseară, cum am dus-o pe Maya la o întâlnire pregătită cu grijă. Niciodată n-am crezut că o să mă simt atât de bine cu cineva în timp ce nu facem decât să mâncăm, să bem și să ne sărutăm.

Întâlnirea aceea a fost preferata mea, cel puțin de pe lista scurtă.

Și felul acela erotic în care sărută! *Futu-i!* Când o sărut pe ea, am impresia că nu le-am sărutat cum trebuie pe cele dinaintea ei.

Dar ce dracu' s-a întâmplat după aceea? Mă străduiesc să-mi amintesc ce-am făcut după ce mi-a pus frână. O revăd cum m-a respins, cu ochii triști, știind că nu pot să-i ofer ceea ce-și dorește. Lovitura supremă pare încă proaspătă după cum mi se strânge pieptul la gândul acela.

Amintirile mă copleșesc toate odată, inundându-mi creierul cu imagini nedorite. Multe shot-uri. Liam și Jax la club, grupurile de femei care ne făceau avansuri la masa pentru VIP-uri. Mi se pare că m-am întors în timp, înainte să o cunosc pe Maya.

Rahat! Deciziile mele proaste au demonstrat exact ce spunea Maya, că nu sunt genul de bărbat cu care vrea să fie. Cătuși de puțin. Nici eu n-aș vrea, la naiba, să ies cu unul ca mine!

Mă ridic de pe saltea, iar o blondă se rostogolește de pe mine.

— Trebuie să pleci. Acum! îi spun răgușit.

Încă o reamintire a deciziilor proaste, alături de gura uscată și aversiunea față de lumina soarelui.

Nu vreau să mai petrec nicio secundă lângă femeia asta, fiindcă înfățișarea și impresia pe care mi-o lasă sunt total nepotrivite. Mirosul de trandafiri, amestecat cu cel de sex și băutură, mă sufocă și nici nu se compară cu mirosul proaspăt al Mayei. Mi se întoarce stomacul când îmi dau seama cât de tare am dat-o în bară.

Mă duc la baie, alegând să mă spăl pe dinți mai întâi, fiindcă vreau să scap de gustul acelei femei și al băuturii. Fața umflată care mă privește din oglindă mă face să mă strâmb. Mă cuprinde scârba când văd ochii duși în fundul capului și pielea palidă, bolnăvicioasă.

Fac un duș, dornic să scap de mirosul femeii și de tot ce se asociază cu ea și cu sfârșitul neplăcut al

serii mele. Până ies, nu se mai vede nici urmă de tipa respectivă, în afară de lenjeria pe care a lăsat-o pe pernă. Mă cutremur în timp ce arunc suvenirul la coș.

Scot telefonul din priză, bucuros că mi-am amintit să încarc bateria. Măcar am luat o decizie responsabilă, fiindcă per total sunt un idiot nenorocit.

Faci mișto de mine? N-am pus alarma și am ratat sesiunile de antrenament.

Rahat. Rahat. Rahat!

Ies în fugă din camera de hotel, disperat să ajung la timp la calificări.

Niciodată în viața mea n-am fost atât de iresponsabil!

Nu mă șochează să văd că ziua mea proastă se transformă într-un dezastru. Calificarea începe ca o furtună de rahat. Alerg să-mi pun costumul și beau un butoi cu apă ca să nu leșin la volan din cauza căldurii. Tatăl lui Sophie pare al naibii de furios că am întârziat, uitându-se chiorâș la mine în timp ce înghit un baton proteic.

Omul nu-și ascunde dezgustul.

— Arăți ca dracu'! Nu mai ești un puștan să petreci până târziu. Mă aștept la asta de la oricine, dar nu de la tine.

Șicana lui îmi spune tot ce trebuie să știu. Nu poți să te joci cu James Mitchell, pentru că are boasele mai mari decât King Kong. Ochii lui verzi mă fixează în timp ce-și trece agitat mâna peste față. Părul cărunt rămâne la locul lui, spre deosebire de al meu, care se ridică în toate direcțiile, fiindcă nu reușesc să-l aranjez cu mâinile.

— Îmi pare foarte rău! Nu se va mai repeta.

Nicio scuză nu-mi poate șterge deciziile proaste.

Mă împiedic în timp ce alerg spre mașină. Sunt un dezastru ambulant și să mor dacă asta nu mă face să fiu umil! Stânjenit e puțin spus pentru ce simt. Mecanicii echipei se uită de sus la mine, neștiind cum să mă ajute, în timp ce urc în mașină. Îmi curge transpirația pe piept înainte ca motorul să pornească, un semn rău pentru ziua asta dată naibii.

Începutul calificărilor e bun, iar mașina înaintează pe prima porțiune dreaptă. Asta până când ajung la primul viraj. Simt fierea pe gât după majoritatea virajelor, iar curba nu ajută cu alcoolul care îmi iese prin toți porii. Îmi irosesc toată energia mintală ca să nu vomit în cască.

Mahmureala oribilă nu face casă bună cu mașina care rulează cu 300 la oră pe pistă. Prestația mea în calificări e neglijentă și lipsită de profesionalism. Zumzetul obișnuit al motorului mă umple de groază, iar vinovăția mă roade în timp ce mă gândesc la Maya și la cum se simte dacă a auzit despre ce-am făcut aseară.

Sudoarea îmi curge pe spate, udând materialul echipamentului ignifug în timp ce mă înclin pe pistă. Fanii urmăresc cea mai slabă prestație din cariera mea de pilot.

Sar grăbit din mașină după ce se termină calificările. Corpul se revoltă și vomit de două ori pe o porțiune de iarbă aproape de boxă. Gustul acru îmi stârnește greața din nou. Totul se întâmplă în fața unei echipe locale de filmare. Cumva, reușesc să nu le arăt degetul mijlociu, alegând să ridic degetele mari spre cameră în timp ce mă aplec.

Mașina mea se clasează pe locul 14 în cursă. La dracu', 14 din 20 de piloți! N-am mai avut o poziție

atât de rușinoasă de când am debutat în F1 și nu știu dacă am să reușesc să trec peste asta.

Singura mică binecuvântare de astăzi este faptul că nu trebuie să particip la conferința de presă, organizată exclusiv pentru primii trei piloți. Cred că există și beneficii când ești praf.

Santi e pe prima poziție, așa că asta îi va distra atenția. Trebuie să o găsesc pe Maya și să-i cer iertare pentru tot ce am făcut. De exemplu, pentru că am fost cu ea la întâlnire și în aceeași zi mi-am tras-o cu alta. Chiar dacă nu vrea să fie cu mine, a fost o greșeală.

Le zăresc pe Sophie și Maya vorbind cu Liam și Jax pe strada principală de lângă zonele de cazare. O senzație de înfrigurare îmi urcă pe șira spinării când îl văd pe Jax cum o îmbrățișează. N-ar trebui să mă deranjeze, dar mă doare, la naiba, să văd cum îl strânge în brațe și râde, fără să știe că aseară o tipă oarecare i-a făcut un sex oral pe sub masă.

N-am dreptul să fiu gelos, fiindcă nu-i pot oferi ce și dorește. Dar nu mă pot abține; încleștez pumnii când îi văd, iar invidia se răsucesce în mine ca aerul toxic.

Maya mă privește în ochi. Zâmbetul îi dispare de pe buze și mă enervează gândul că i-am stricat buna dispoziție în două secunde.

Mă apropii de băieți, prefăcându-mă relaxat, deși abia dacă reușesc să mă stăpânesc.

— Mare ghinion ai avut azi, frate!

Liam nu pare deloc șifonat după seara trecută. *Oare doar eu m-am făcut praf?* Dacă mă gândesc mai bine, el era treaz de-a binelea. Cred că nici măcar nu a clipit la fetele care se dădeau la noi. *Rahat!*

— Nu mai ies niciodată în seara dinaintea calificărilor. A fost o idee proastă, omule!

Jax mă bate pe umăr, încercând să mă dea de gol.

Dracu' să te ia și pe tine, Jax!

— Arătați de parcă ați avut o noapte de pomină. Îndrăzneată manevră înainte de calificări.

Sophie mă privește cu ochii mijiți.

— Hm, de-asta fratele meu e cel mai bun. El pune echipa pe primul loc.

Zâmbetul politicos al Mayei nu ajunge și la ochii ei inexpressivi.

— Da, da, am înțeles deja. Îl adori pe Santiago. Măcar prefă-te că vrei să ne descurcăm și noi bine.

Liam îi scoate șapca Mayei cu un bobârnac și ridică din umeri. Ea pufnește în râs.

Îmi vine să înregistrez sunetul pentru zile grele, cum ar fi cea de azi, pentru că sunt cel mai mare idiot.

— Ar trebui să plecăm. E ziua fetelor, știți voi.

Sophie o ia de braț pe Maya. Pleacă, după ce își iau la revedere de la noi, iar Maya mă ignoră total. Și e al dracului de nasol!

— Frate, te-ai făcut praf aseară! Nu-ți mai tăcea gura, doar despre ea ai vorbit.

Liam face un semn din cap în direcția în care a plecat Maya.

Jax clatină din cap.

— A fost o seară foarte tristă până ai plecat acasă cu fata aia. I-ai spus Maya la un moment dat, dar nu te-a luat în seamă. Cum o cheamă? Beatrice?

Mersi, Jax, pentru că ai adus vorba de ultimul lucru despre care voiam să vorbesc. Îi arăt degetul mijlociu.

— Era sexy. Întotdeauna le agăți pe cele mai bune.

Liam își încrucișează brațele pe piept.

— Mă mir că s-a dus acasă cu el. Vorbea întruna despre cum l-a respins Maya, care nu vrea un play-boy ca el, chicotește Jax în barbă.

— OK, băieți, am înțeles! A fost o seară jalnică. Putem să nu mai aducem vorba de asta? Niciodată?

Tonul meu tăios se potrivește cu răbdarea tot mai puțină.

— În regulă! Nu-i nevoie să te enervezi pe noi.

Ultimele cuvinte ale lui Liam pun capăt discuției.

O iau în direcția structurii mobile Bandini, pentru că mai am o serie de scuze de prezentat tatălui lui Sophie și echipei de la boxe.

Spre deosebire de ultima dată când m-a evitat Maya, acum păstrăm amândoi distanța. Eu, pentru că mi-e rușine. Ea, probabil pentru că-i este silă de mine, nu că aş putea s-o condamnm.

Restul zilei de sâmbătă trece fără alte evenimente, ceea ce mă face să mă simt ușurat. Îmi revin după mahmureala aceea îngrozitoare și încerc să mă hidratez excesiv, fiindcă e foarte cald în ziua cursei, iar alcoolul deshidratează mai mult ca orice. Cu siguranță voi pierde un kilogram și jumătate în greutate prin transpirație.

În ziua cursei, trag cu urechea la discuția dintre Santiago și Maya, disperat să fiu mai aproape de ea. Dar vorbește încet și nu o înțeleg. Ca să nu trag un pumn în perete de frustrare, ies din apartament și o pornesc către boxe.

Verific motorul și particip la o ședință de informare înainte de cursă. Faptul că sunt ocupat mă împiedică să fac vreo prostie, cum ar fi să o găsesc pe

Maya și să-i accept condițiile în timp ce o implor să mă ierte. După ce termin cu inginerii principali, mă întorc spre garaj.

O înjur în gând pe Maya când o găsesc în apropierea computerelor. Poartă o cască de inginer ca să asculte prin radio echipa lui Santi. O senzație tulburătoare de gelozie îmi răsuțește stomacul. Gelos pe fratele ei... Un nou nivel de josnicie.

O mulțime de sentimente contradictorii mi se învârt în cap. Maya mă respinge pentru că vrea mai mult decât îi pot oferi eu, dar eu nici nu știu cum să încerc să-i ofer ce vrea.

Camera ei pentru vlog se învârte în plină forță, filmând forfota din ziua cursei.

Mi se pare dificil să-i ignor vocea în timp ce discut detalii logistice despre mașină și verific ultimele reglaje. Maya face turul garajului și-i prezintă pe membrii echipei, un gest drăguț prin care recunoaște eforturile bărbaților și femeilor de la Bandini. Îi aud vocea, care laudă modul în care echipa întreține totul, prezentându-i pe fiecare pe nume, ceea ce arată ce legătură strânsă are cu ei. Și are un stil aparte de-a fermeca oamenii. Spre deosebire de mine, cu stilul meu de-a o da în bară cu ei.

Încerc să-mi ascund șocul când se apropie de mașina mea.

— Aici este echipa lui Slade.

Se pare că am revenit la numele de familie.

Face o piruetă ca să-i surprindă pe toți în cadru.

— Sunt ocupați să facă ultimele verificări ale mașinii. Are o sarcină grea, să-i prindă din urmă pe Santiago, Liam și Jax, fiindcă pornește azi de pe poziția 14. E cel mai slab început de când pilotează în F\ . Multă baftă data viitoare!

Mersi, Maya! O accept, pentru că merit chiar mai rău de atât.

Fac din mână la cameră în timp ce ea lărgeste cadrul spre mașină. Mirosul de fructe al șamponului ei îmi inundă simțurile, făcându-mă să mă întorc în timp cu câteva zile. Îi simt buzele lipite de ale mele, aud sunetele pe care le scotea când am atins-o, când îmi împingeam șoldurile în ea. Îmi zvâcnește scula în costumul de pilot. *Grozav!*

Maya trece mai departe și îi ia interviu unuia dintre inginerii-șefi. Acesta se uită pe furiș la sânii ei între două întrebări, și abia mă abțin să nu-l împing la o parte.

Concentrează-te la mașină! Ești pe cale să intri în cursă și n-ai timp să-ți bați capul cu ea.

Decid să o ignor pe Maya tot restul pregătirilor. N-am nevoie de alte diversiuni, cel puțin nu din partea ei, de când a decis că nu-și dorește o relație fără obligații. M-a refuzat. Și ea e cea care pierde.

Pierd cursa cu brio. Dar am muncit pe brânci ca să nu rămân pe poziția 14 și, având în vedere de unde am plecat, mă bucur că am terminat al optulea. Eu și Santi primim și puncte pentru Campionatul Constructorilor.

Mă duc spre apartamentul meu, fiindcă nu vreau să văd astăzi festivitățile de pe podium, chiar dacă mă bucur pentru Jax și Liam. Și pentru Santiago, de altfel. Dar a fost o zi bună pentru McCoy, ceea ce înseamnă o zi proastă pentru Bandini.

Maya stă pe balconul gol din zona de primire, întinsă pe o canapea, cu telefonul în mână. Îmi place să merg acolo când am o zi proastă, dar se pare că mi-a luat-o înainte.

— A meritat fata aceea?

Mă momește, fără să ridice ochii din ecran. Devin tot mai nervos cu fiecare secundă în care refuză să se uite la mine.

— Cine?

O fac pe prostul, pentru că nu mai am chef de prostiile astea. Nu suntem iubiți.

— Femeia din seara aceea.

Îmi zvâcnesc buzele când aud ce cuvinte alege.

— Ah, ea!

Asta o face să se uite la mine. Nu-mi place privirea ei întunecată și felul în care pare atât de indiferentă față de o situație care o deranjează al dracului de tare. Aș prefera să fie furioasă pe mine decât să nu simtă nimic.

Vorbeam serios când am zis că sunt un ticălos egoist.

— Dap.

Buzele ei pronunță *p*-ul cu zgomot.

— N-a fost rea la pat.

Ridic din umeri, prefăcându-mă nepăsător, chiar dacă simt că am înghițit sticlă. Mi se pare aiurea să o mint în felul ăsta, rănind-o cu vorbele mele pentru că-mi vărs nervii pe ea.

— Hm! Mă întreb cât a trebuit să bei ca să nu-mi mai simți gustul pe buze. Dar mă îndoiesc că pe ea a deranjat-o. Disperarea întrece întotdeauna bunul-simț.

Futu-i! M-a prins aici. Sunt complet amuțit, incapabil să mai scot o vorbă.

— Cu ele nu vei avea niciodată ceea ce-am putea avea noi. Dar de-asta oamenii ca tine nu au niciodată parte de finaluri fericite. Ești atât de blazat, încât nu vezi cele mai bune lucruri decât după ce e prea târziu.

Se ridică și iese de pe balcon fără să se mai uite la mine.

Mi se strânge stomacul când văd că nu merit nici măcar o privire peste umăr.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI UNU

Maya

Evit tot ce ține de Noah timp de câteva săptămâni. Când dau peste el în apartamentele Bandini, o iau în direcția opusă. Situația e neplăcută între noi. Și nu în sensul acela incitant. Mai degrabă în sensul că „mă doare inima când îl văd”.

E complicat ce simt pentru el. Nu se încadrează așa cum trebuie în căsuțele de bifat sau pe listele pro și contra. Mă străduiesc să-mi înțeleg sentimentele contradictorii, ceea ce mă enervează și mai mult. O parte din mine ar vrea ca el să încerce o relație adevărată, în timp ce altă parte din mine crede că nu merită efortul.

Ar fi trebuit să aștepte măcar o zi înainte să se culce cu altcineva. E pur și simplu ceva de bun-simț.

Cum dracu' ți-o tragi cu altă femeie imediat după ce ieși la întâlnire cu altcineva? E cinic și dezgustător! Chiar nu mă așteptam la așa ceva din partea lui.

Ori de câte ori mă întâlnesc cu Noah, mă prefac indiferentă și aleg să ignor felul în care îmi bate inima mai repede în preajma lui, cum mi se încălzește corpul când ochii lui mă măsoară sau tristețea care i se citește pe față când îl ignor.

Mă dedic ridicării vlogului meu la următorul nivel. 700 000 de abonați îmi urmăresc deja postările, iar reclamele pentru filmulețe îmi aduc un profit frumuseșel. Sponsorii mă contactează pentru parteneriate, ceva ce n-am crezut niciodată că va fi posibil. Vlogul a depășit tot ce am visat vreodată. Eu și Sophie vizităm diverse locuri în fiecare oraș în care călătorim, iar eu profit la maximum de timpul petrecut alături de echipa Bandini în timp ce explorările mă țin, în mod convenabil, departe de Noah.

Pauza de o lună din timpul verii, între prima și a doua jumătate a sezonului, nici că ar fi putut pica într-un moment mai potrivit. Încerc să mă mint singură și-mi spun că nu-mi este dor de Noah în timpul vacanței. Dar nu e așa. Îi verific în fiecare zi conturile de pe rețelele sociale, numai că păstrează tăcerea și nu postează decât vreo două fotografii de pe coasta Italiei. Nici măcar paginile de tabloid nu vorbesc despre el. A luat o pauză de la toate. Și poate e un lucru bun, dat fiind că indiscrețiile lui din trecut au pierdut în sfârșit interesul presei.

Îmi petrec vacanța cu familia mea, inclusiv cu Santi. În afară de momentele trecătoare în care îmi lipsește Noah, mă simt bine.

Sophie ne face o vizită în Spania în ultima săptămână de vacanță. Părinții mei o primesc ca pe a doua lor fiică, arătându-ne cât de recunoscători sunt că am pe cineva alături în afară de Santi.

Eu și Sophie facem cel mai bun plan. E talentul ei.

— Mai spune-mi o dată care e planul! Vreau să mă asigur că te-am convins.

Sophie își face unghiile în dormitorul meu. Măine zburăm împreună către următoarea cursă, pentru că vrea să mă pregătească înainte de a mă întâlni cu Noah la Marele Premiu al Belgiei.

Îmi dau ochii peste cap în glumă, deși îi apreciez prietenia și devotamentul când vine vorba de-a mă ține departe de necazuri.

— În regulă! Fiindcă acum sunt o femeie matură care știe ce e mai bine, voi fi amabilă și drăguță. Nu am de ce să mă joc cu el. Suntem doi adulți care se pot înțelege bine de dragul echipei.

Sophie zâmbește când aude citatul pe care mă pune să-l repet ori de câte ori aduc vorba de Noah.

— Și...

Dă din mână, nerăbdătoare.

— N-am să cedez.

— Ce înseamnă asta? Trebuie să te aud cum o spui.

Îh, vrea neapărat să repet!

— N-am să mă las fermecată de personalitatea lui dură, dar dulce, de pătrățelele tari ca piatra, de buzele numai bune de sărutat sau de corpul lui futabil.

E noua mea mantră preferată.

Ochii ei verzi strălucesc.

— Bravo ție! Sunt foarte mândră de tine! Uite cât de repede ai evoluat într-o lună! Strălucirea de vacanță te prinde.

Mă ciupește de obraji.

— De ce am senzația că o să fie un dezastru?

— Nu te mai gândi la catastrofe. O să te alegi cu o migrenă. Care e scopul pentru a doua parte a sezonului? Poate trebuie să o mai spunem o dată.

E o aiurită. Dar cedez, pentru că-mi zâmbește cu gropițe.

— Să-mi dezvolt vlogul, să găsesc un tip drăguț care să mă scoată la câteva întâlniri și să-mi petrec timpul cu cea mai bună prietenă.

Sophie bate din palme de parcă aș fi un copil care spune primele cuvinte. E un gest teatral și caraghi-os, dar i se potrivește.

— Da, fată! De trei ori ura!

Ciocnim paharele și bem câte o gură de vin.

Lichidul rece îmi calmează gâtul.

— Unde putem găsi tipi drăguți în F1? Sunt curioasă.

— Lasă asta în seama mea! Eu sunt zâna ta cea bună, dar, în loc să folosesc bagheta magică, voi folosi un vibrator magic. Funcționează ca prin minune. Îți aduce garantat cea mai bună sculă pe care ai avut-o vreodată.

Cât pe ce să-mi iasă vinul pe nas.

Nu sunt sigură pentru ce m-am oferit voluntară, dar nu mă pot abține să nu-mi fac griji.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI DOI

Noah

Regret cum am procedat în Baku, inclusiv faptul că m-am lăsat dominat de furie după cursă și i-am spus numai prostii Mayei. Am dat-o rău de tot în bară cu ea. Dar vreau să mă revanșez și să îndrept lucrurile.

Petrec o bună parte din vacanță rezolvând problemele cu mașina și creând strategii cu echipa pentru a doua parte a sezonului.

Dar îmi petrec timpul și mergând la psiholog.

Da! Gândiți-vă o clipă la asta! Eu, la psiholog.

Stau în biroul lui pentru una dintre cele două ședințe săptămânale. O ședință pe săptămână nu era suficientă, pentru că trebuie să rezolv o grămadă de probleme legate de părinții mei, de relațiile mele și de frica de a-mi lua un angajament. Și n-am mult timp la dispoziție până la cursa următoare.

Mi-a fost greu să mă adaptez la tot acest proces. În unele zile, plec supărat de la ședințe, alteori plec abătut, din cauza părinților mei tâmpiți și a răului pe care mi l-au făcut. Terapia este o luptă emoțională

care mă vlăguiește mai mult decât o sută de ture pe un circuit de Grand Prix.

— Ce te împiedică să-ți dorești o relație?

Psihologul mă privește cu ochii căprui din partea opusă a încăperii în timp ce stă relaxat pe scaunul bej. Eu stau pe canapeaua de piele, uitându-mă când la tavan, când în ochii lui.

— Nu știu exact. E un amestec de lucruri diferite. N-am încercat niciodată să am o iubită adevărată.

— Explică-mi care e combinația de motive.

Își împreunează mâinile peste genunchi. Are o înfățișare plăcută, cu părul cărunt pieptănat într-o parte și costumul bine călcat.

— Nici măcar nu știu cum arată o relație bună. Părinții mei nu s-au iubit. Pentru mama, eu eram doar un cont deschis la Barney's, o legătură fără sfârșit cu contul bancar al tatei. Așa că nu știu exact cum este sau cum arată dragostea adevărată. E un gând înfricoșător în sine.

Cum pot să recunosc ceva despre care nu știu nimic?

— Dacă ai putea să-mi descrii dragostea, ce ai spune?

Întrebările lui nu mă lasă niciodată să scap ușor. Nu, mai degrabă consider că stârnesc rahatul în loc să fie niște simple întrebări cu nenumărate răspunsuri.

— Hm!

Îmi masez ceafa.

— Cred că dragostea înseamnă fericire și sacrificiu. Să faci compromisuri în loc să te cerți. Să ai pe cineva care e mereu alături de tine, chiar și atunci când nu meriți. Să iubești pe cineva înseamnă că vrei să-ți petreci tot restul vieții alături de persoana

aceea, în zilele bune și în zilele rele și în toate celelalte.

Pare mândru de ce am spus, dând aprobator din cap și fiind atent la orice cuvânt. Mă străbate un fior de mândrie că am dat un răspuns bine gândit.

— Toate acestea sunt idei grozave despre dragoste. Și care ar fi motivele pentru care nu încerci să fii cu cineva? Să o folosim pe Maya drept exemplu, pentru că aduci vorba de ea în ședințele noastre.

Stau și mă gândesc un minut la întrebarea lui. Nu mă forțeză când amuțesc, preferând să aștepte și să nu mă preseze să rup tăcerea.

— Cred că mi-e teamă.

Cuvintele îmi scapă în șoaptă. Nu-mi place să recunosc că mi-e teamă nici când conduc mașini mai repede decât orice alt om din lume, fir-ar să fie!

— Teamă nu este mereu o slăbiciune. Ceea ce faci cu teama aceea îți arată adevărata putere. De ce anume te temi?

Tipul ăsta și panoul lui de citate inspiraționale!

— Că nu voi da tot ce am mai bun și voi eșua. Că o voi dezamăgi și că nu voi fi lângă ea când are nevoie de mine. Că îi voi frânge inima și mi-o voi frânge și pe a mea. Gândul de a da cuiva putere asupra mea...

Îmi privesc mâinile. Împreunez vârfurile aspre ale degetelor, cu un gest care îmi amintește de Maya. De la Baku înapoi, ori de câte ori mă gândesc la ea mi se strânge pieptul într-un mod ciudat, de parcă ar ști cât de prost sunt.

— Toate acestea sunt motive pentru care oricine s-ar teme să încerce și și-ar face griji. Nu ești singurul care gândește așa. Mulți oameni au aceleași re-

țineri când încep o relație, pentru că devii vulnerabil când iubești pe cineva.

Nu știam asta.

— Cum te-ai simți dacă Maya ar ieși cu alt bărbat care e dispus să o iubească așa cum ai descris tu mai devreme?

Încleștez pumnii. Gândul că ar ieși, s-ar săruta sau și-ar trage-o cu alt tip mă îngrețoșează. Nu o merit, dar să-l ia naiba pe cel care încearcă!

— Băga-mi-aș, nu mi-ar plăcea deloc!

— Și de ce, mă rog?

Nu tresare când mă aude înjurând, arătându-mi din nou de ce îmi place de el.

— Pentru că mi-aș dori să fiu eu în locul lui și să fac toate lucrurile acelea cu ea.

Mărturisirea mea pare a treia prezență în cameră. Trec câteva minute până concep un plan și dau din picior în ritmul ticăitului de ceas.

— Cred că am o idee despre ce ar trebui să faci. Dar vreau să o discut cu tine mai întâi.

Psihologul îmi zâmbeste. Mă ajută să capăt mai multă încredere, îmi ascultă ideile și îmi oferă observații și perspective diferite. M-am săturat naibii să stau pe tușă și să mă gândesc la greșelile mele, pentru că sunt genul care stă pe prima poziție la grila de start.

E timpul să pun mâna pe trofeu.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI TREI

Maya

— Ascultă, ultima întâlnire a fost aiurea, dar asta va fi mai bună. Jur pe roșu! Putem să plecăm împreună dacă merge prost.

Sophie mă ia de mână și își înlanțuie degetul mic de al meu, forțându-mă să promit înainte să fiu de acord.

Scot un geamăt. Mi se pare o idee foarte proastă să ies la o nouă întâlnire.

— La ultima, tipul a scos o poză cu familia lui și cu fosta soție. Mi-a și spus cum s-au căsătorit și au divorțat, și a lăcrimat când ospătarul ne-a adus desertul. N-am să mai văd tiramisu cu aceeași ochi nicio dată.

— OK, am înțeles! Nu a fost cea mai bună alegere a mea. Încă mai reglez chestia cu bagheta și vibratorul magic. Dar de data asta am ales doi tipi buni.

Ochii ei verzi sunt plini de speranță.

— Nu sună bine deloc. Cine sunt tipii ăștia noi?

Îi accept planul, fiindcă vom suferi împreună. Nu vreau să risc o nouă întâlnire dezastruoasă, pentru că există o limită pentru câte albume foto poate îndura o femeie.

— Sunt cei doi ingineri-șefi de la McCoy. Pe unul l-am cunoscut la o conferință de presă la care a participat tata. Sunt drăguți, jur. Jur pe inima mea!

Desenează un X cu degetul deasupra inimii.

Dau din cap, acceptând planul pentru că Sophie are intenții bune.

— Ura! N-ai să regreti! Au făcut rezervare la cel mai bun restaurant din Milano. Pentru că nimic nu e mai bun decât pasteles la o întâlnire!

Bate din palme și ne trage spre camera mea de hotel ca să ne alegem ținutele. Pentru o fată care iubește adidașii și tricourile, îi place la nebunie să se gătească.

Și iată-ne la o întâlnire în seara de dinaintea rundei de calificări, față în față cu doi tipi atrăgători. Sophie îmi zâmbește în timp ce ei se uită la meniu.

Am fost de acord cu întâlnirea pentru că ea pare să aibă probleme cu Liam de când au fost în Canada. Nu că mi-ar da vreun detaliu despre ce s-a întâmplat.

Bărbatul cu care mi-a aranjat Sophie întâlnirea are părul blond, cârlionțat la vârfuri. Pare arătos într-un mod drăguț și are chiar și un accent vag pe care nu-l identific. Lumina lumânărilor dansează în ochii lui căprui în timp ce mă privește.

— Cum e să vii vlogger pentru Bandini? La McCoy, îți urmărim mereu postările, sperând că o să le dai secretele în vileag.

Daniel, partenerul meu, îmi zâmbește larg.

Clatin din cap.

— Sunt atentă să nu se întâmple asta. Cred că mi-ar interzice postările și nu mi-ar mai da voie să filmez.

Mă prefac că trag fermoarul și arunc o cheie invizibilă peste umăr.

— Și ce postări ați văzut? intervine Sophie, dând din cocul din creștetul capului.

— Urmărim multe din ele și par foarte bine făcute. Le editezi chiar tu? mă întreabă John, partenerul ei.

— Am învățat cum să le editez mai pe măsură ce filmez tot mai mult. Sunt sigură că mi-aș putea îmbunătăți echipamentul după ce se dezvoltă vlogul, pentru că sunt camere bune care costă câteva mii de dolari.

— Prin dezvoltare, se referă la peste un milion de urmăritori. Are deja aproape 800 000.

Sophie zâmbește ca o mamă mândră.

— Cât l-ai plătit pe Noah ca să facă filmările acelea? Mai ales cele cu întrebări, pentru că el nu face niciodată așa ceva. L-a refuzat chiar și pe cei de la *Sports Daily* când au cerut ceva asemănător.

Mă înțepă ochii când îmi amintesc. Nimic nu-mi schimbă starea de spirit ca subiectul Noah, numai că partenerul meu nu știe nimic despre mine și Noah, darămite despre cum funcționează domeniul ăsta.

— Nu l-am plătit, pentru că s-a oferit voluntar și nici nu a fost nevoie să-l forțez să accepte. În plus, în meseria asta, nu prea plătim pentru astfel de lucruri. Celebritățile acceptă, de regulă, dacă vor. Dacă nu, ne refuză.

Strâmb din nas din cauza greșelii lui Daniel.

— Mă îndoiesc că ar putea cineva să te refuze, nici măcar marele Noah Slade.

Zâmbetul lui Daniel nu mă umple de căldură cum făcea zâmbetul lui Noah. Îi zâmbesc șters, pentru că nu-mi face plăcere că aduce vorba de Noah și de Bandini.

Sophie mă strânge de genunchi pe sub masă, găsind punctul perfect pe care să apese dureros. Mă forțez să nu mă mai gândesc la el. Noul ei proiect mă condiționează să nu mă mai gândesc la Noah, forțându-mă inclusiv să mă uit la imagini cu câinele lui Pavlov.

— Scuzați-mă! Revin imediat! Trebuie să merg la toaletă.

Îmi împing scaunul cu mai multă forță decât aveam de gând. Spătarul se lovește de scaunul altcuiva, făcându-l pe respectivul să se uite urât la mine.

— Îmi pare rău!

Ies de acolo în grabă și fug pe holul dinspre toalete.

Scot telefonul ca să-mi distrag atenția, uitându-mă totodată și la ceas. Mă calmez derulând imagini de pe rețelele sociale.

Mă opresc cu degetul pe butonul de închidere înainte să blochez ecranul.

Simt parfumul specific al lui Noah.

O, Doamne, de ce am atâta ghinion în ultima vreme?

— Întâlnirea merge chiar atât de prost?

Vocea lui răgușită îmi atrage atenția, iar inima începe să-mi bată cu putere. Degetele lui bătătorite îmi ridică bărbia, făcându-mă să reacționez instantaneu, de parcă n-am fi petrecut o lună departe unul de altul. Lumina slabă din hol nu mă lasă să văd prea multe. Trag în piept mirosul lui, pentru că sunt masochistă. Degetul lui aspru îmi trece peste buze.

— Ce cauți aici?

De ce îmi sună vocea atât de răgușit? Nici măcar nu o aud din cauza sângelui care îmi vâiește în urechi.

— Am ieșit la cină cu niște prieteni. E un restaurant popular.

OK, măcar nu mă urmărește. Ar fi ceva îngrijorător.

Silueta întunecată a lui Noah blochează lumina și mă împiedică să-i disting trăsăturile pe holul obscur. Buzele lui aproape le ating pe ale mele. Iar buzele mele mă furcă de la o simplă atingere, o simplă mângâiere care îmi place, dar mă face să mă simt vinovată. Întorc capul ca să mă feresc de buzele lui.

El chicotește. Și coboară cu buzele pe gâtul meu, presărând sărutări ușoare.

— Mi-a fost dor de tine!

Cuvintele lui par să fie tot ce mi-am dorit să aud. Mă doare inima, pentru că nu-mi poate da ce-mi doresc, oricât de mult mi-aș dori.

— Nu-ți poate fi dor de ceva ce nu ai avut niciodată.

Dacă n-aș fi ocupată momentan, m-aș felicita singură pentru răspuns.

— Și dacă ți-aș spune că m-am schimbat, că pauza mi-a prins bine?

Pronunță cuvintele înainte ca buzele lui să-mi sugă pielea pe gât, în locul meu sensibil. Atracția dintre noi nu a scăzut deloc. Mi se pare la fel de puternică; buzele lui mi se plimbă pe piele, iar corpul mi se arcuiește fără să vrea spre Noah.

Ce trădare!

— Nu știu dacă te cred. Fapte, nu vorbe.

Ziarele de scandal n-au mai relatat nimic după femeia blondă din Baku. Poate că spune adevărul,

dar nu vreau să risc și să fiu rănită din nou.

— Lasă-mă să-ți arăt! Dă-mi o șansă reală!

Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele. De data asta sărutul lui domină situația, la fel ca el, zdrobindu-mă și dărâmând zidurile. Limba lui îmi mângâie deschizătura buzelor, căutând să intre.

Le țin strânse, împiedicându-l să ducă sărutul mai departe. Îmi ronțăie buza de jos, ca o rugămintă tacită de a deschide gura pentru el. Dinții lui mă zgârie și trag de buza mea, făcându-mă să gem.

— Ăăă, scuze, vin mai târziu!

Vocea străinului mă face să ridic capul. Îmi îngrop fața în cămașa lui Noah, ceea ce este o idee proastă, pentru că mirosul lui mă ametește.

Nu mă mișc până când nu dispar pașii străinului.

— Ascultă-mă! Lasă-mă să expl..., începe cu o voce aspră.

Nu! Trebuie să ies imediat din încurcătura asta!

— Hm! Ăăă... trebuie să plec!

Pornesc spre masă, lăsându-l pe Noah să mormăie în spatele meu, fără să mă mai uit la el. Minteă îmi spune să fug de Noah, în timp ce trupul îmi spune să fug spre el.

Sophie mijește ochii la mine când mă așez la loc pe scaun, făcându-mă să mă simt și mai prost pentru ce s-a întâmplat.

Îi ignor privirile piezișe pe tot parcursul serii, pentru că putem vorbi mai târziu.

Mi se strânge stomacul în timp ce Sophie mă fixează din cealaltă parte a camerei, bătând cu pantoful în covor. Îmi citește limbajul trupului, așezată pe canapeaua din apartamentul lui Santi. Mă uit la camera simplă de hotel, încercând să găsesc ceva intere-

sant de privit. Practic, orice ar fi acceptabil, în afară de fața ei.

— Ce-am vorbit noi despre el?

Nu mă lasă să scap ușor, iar în voce i se citește dezamăgirea.

— Păi, nu m-am lăsat *cu adevărat* fermecată de personalitatea lui dură, dar dulce, de buzele numai bune de sărutat, de corpul futabil sau de pătrățelele tari ca piatra. Sinceră să fiu, m-a încolțit pe hol. Nici nu știam că e acolo. Doar nu am ales eu restaurantul.

E posibil să fi exersat replica asta la toaletă mai devreme.

— Și ce, s-a împiedicat și buzele lui au aterizat peste ale tale?

Sophie își flutură brațele. *Da. E clar că e supărată.* Tăcerea mea nu-i convine, pentru că se plimbă agitată prin cameră, bombănind despre toate planurile ei care eșuează.

— Să nu îndrăznești să cauți justificări în capul acela drăgălaș! E o idee ridicolă. Te-ai întors la masă arătând groaznic, cu niște buze de parcă i-ai fi supt-o în baie. *Asta ai făcut?* Sau ți-a supt el buzele ca un aspirator?

N-am idee cum reușește să spună lucruri atât de ridicole în stilul ăsta serios, fără măcar să zâmbească.

Simt că fața și pieptul meu capătă 50 de nuanțe de roz. Mă arunc cu fața pe canapeaua din fața noastră cu un gest teatral, punând mâna pe o pernă ca să nu o mai aud. E bine intenționată, dar nu înseamnă că îmi este mai ușor.

— Îmi pare rău! N-am să mai fac asta! Mi-am învățat lecția.

Perna îmi face vocea să sune înăbușită.

— Așa sper și eu. Daniel e un tip de treabă, care ezită să-ți mai dea o șansă.

Îmi smulge perna de pe față și se uită la mine, iar ochii ei verzi sclipesc în lumina slabă.

— Ai vorbit cu el despre asta?

Mă strâmb, auzind ce smiorcăită sunt.

Sophie clatină din cap.

— Nu chiar. Dar văd lucrurile astea. Să zicem că e vorba de intuiție.

— Data viitoare va fi mai bine. Poate n-ar trebui să ieșim în public.

O conving să-și facă speranțe, prefăcându-mă că accept o nouă întâlnire la care nu intenționez să merg. Nu e cazul să duc pe cineva de nas când mă gândesc la altul.

— Nu cred că se va întâmpla asta, pentru că punem în aplicare etapa a doua a planului.

Etapa a doua din planul lui Sophie îmi stârnește incertitudini.

Ridic ochii din colțul meu jalnic de pe canapea. Ea scrie ceva pe telefon, ignorându-mă.

— Aduc întăriri.

Tap. Tap. Tap. Dă repede din degete, umplând tăcerea.

— E cazul să-mi fac griji?

Îmi aruncă un zâmbet diabolic.

Ei bine, am primit răspuns la întrebare.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI PATRU

Noah

Încerc să-mi dau seama care a fost momentul în care prietenii mei au început să se ferească de mine. Oare a fost după Germania? Sau Franța?

Nu identific momentul, dar după vacanța de vară abia dacă îmi mai petrec timpul cu Liam și Jax. În fiecare săptămână, găsesc scuze, spunând că sunt ocupați. Până ajungem la Marele Premiu din Singapore, sunt de negăsit. Din nou.

Singura dată când îi văd este la conferința de presă de după calificările de sâmbătă. Am condus bine și mâine plec de pe prima poziție, asigurându-mi cel mai bun loc la una dintre puținele curse care au loc seara. Măcar în privința curselor, lucrurile par promițătoare.

Oare nu vor să stea cu mine pentru că am multe victorii la activ? Campionatul devine competitiv, la urma urmei. Poate își păstrează distanța de dragul echipei, fiindcă echipele nu ne încurajează să stăm împreună și să ne înțelegem bine. Dar când îmi amintesc de trecut, niciodată nu s-au purtat așa,

ceea ce înseamnă că trebuie să fie vorba de altceva.

Stau singur în camera mea de hotel, cu vedere către oraș, uitându-mă la panorama celebră a copacilor și a clădirilor din Marina Bay Sands. Singapore freamătă înainte de cursă. Oamenii invadează trotuarele, arătând ca niște furnici din balconul meu.

În ciuda acestei agitații, pentru prima dată mă simt singur.

O spun deschis. Psihologul meu ar fi mândru.

Stau pe canapea câteva minute, procesând sentimentul de a nu avea pe nimeni în jur. Prietenii îmi răspund rareori la mesaje. N-am plănuit să ieșim în oraș, ceea ce e o anomalie pentru ei în cel mai renumit oraș pentru petreceri din programul Marilor Premii.

Până și Maya mă evită de când am sărutat-o în restaurantul din Milano acum două săptămâni. Stă pe lângă Santiago, agățându-se de el cu disperare, ceea ce este o manevră inteligentă pentru că n-aș face niciodată ceva de față cu el. Dar nu-mi dă nici ocazia să-i explic. Vreau să-i spun că sunt pregătit să încerc cu ea, tot tacâmul, gata cu prostiile!

Nu înțeleg cum reușește să se ferească de mine. Așa că fac ceea ce mă liniștește de obicei și-mi amuțește gândurile. Deschid vlogul Mayei pe laptop și încarc filmarea de ieri. Mi se strânge inima văzându-i zâmbetul strălucitor și ochii căprui care privesc fericiți la cameră.

— Bună, tuturor, și bine ați revenit! Săptămâna asta suntem în Singapore și, sinceră să fiu, e unul dintre cele mai grozave orașe pe care le-am vizitat până acum în acest campionat. Sunt aici alături de Sophie, Jax și Liam.

Acum am aflat unde erau prietenii mei. Strâng din dinți când îi văd pe toți zâmbind la camera Mayei de parcă n-ar fi ignorat cele două mesaje prin care i-am invitat să ieșim împreună.

— Ne aflăm la grădinile din golf. Urmăritorii noștri ne-au rugat să jucăm „Cele mai populare întrebări de pe internet” cu Jax, playboyul preferat din Marea Britanie. Liam a decis să meargă cu noi pentru că suferă de teama de-a nu rata nimic.

Nu ești singurul, amice.

— Am decis să facem o combinație aici. Să împăcăm și capra, și varza. Am cerut urmăritorilor cele mai importante întrebări despre clovnii ăștia doi. Le-am notat pe cele mai bune, pentru că m-au inundat cu diferite variante. Sunteți gata?

Sophie ia camera și îi filmează pe Liam, Jax și Maya pe o bancă, cu copaci imenși în fundal. *A/dracului de grozav!* Câțiva oameni trec prin spatele lor și fac cu mâna la cameră.

Simt o arsură în stomac.

— Unele sunt stânjenitoare, altele, de-a dreptul caraghioase, dar nu pot fi subiectivă. Le-am ales pe cele care au apărut cel mai des.

Maya zâmbește și scoate o hârtie cu lista de întrebări.

Îmi amintesc când i-am spus că nu poate fi subiectivă. Probabil că se gândește totuși la mine, ceea ce mă face să zâmbesc.

Laptopul joacă odată cu genunchiul meu, fiindcă mă cuprind agitația și curiozitatea de a vedea ce urmează. Majoritatea întrebărilor pentru Jax și Liam sunt despre F1 și carierele lor de piloți. Trec șapte minute până când Maya ajunge la întrebările personale. Nu pot să nu mă simt ca un hărțuitor care îi

privește așa, dar postările ei sunt publice. La naiba cu asta!

— Jax sau Liam. Sau amândoi. Abonatele noastre se întreabă care e starea voastră civilă.

Cei doi bat palma pe la spatele Mayei de parcă ar avea cinci ani.

— Pot să răspund în numele meu. Sunt singur și gata să petrec. Veniți la petrecerea din Singapore de după Grand Prix dacă vreți să petrecem timpul împreună și să mă cunoașteți.

Jax își trece degetul tatuat peste bărbie.

Liam rânjește fără să răspundă la întrebare, ticălos mic!

Maya se preface că vomită.

— Aici ați aflat prima oară, oameni buni. Eu *nu* mă întâlnesc cu niciunul dintre ei. Suntem toți prieteni.

Dă entuziasmată din cap.

Liam păstrează tăcerea, făcând cu ochiul la cameră și bătând cu degetele în picior.

Își petrec atât de mult timp împreună? Cum de mi-a scăpat chestia asta?

Deschid pagina lui Liam. Cele mai recente imagini sunt cu el și Jax sau cu toți patru împreună prin diferite orașe. În plus, câteva postări greu de ratat cu el și Sophie.

Când s-a făcut băiat cuminte?

Profilul lui Jax e asemănător. Apare o imagine cu el și Maya într-o cabină foto la un eveniment. Recunosc fundalul pentru că am fost și eu acolo, dar nu mi amintesc să o fi văzut pe Maya.

Când au avut timp să facă toate prostiile astea? Dar, mai important, eu aș putea să-mi fac timp și pentru altceva în afară de curse?

Reușesc să urc pe podium la Singapore. Locul al doilea. *Super, futu-i mă-sa!*

De data asta, dușurile cu șampanie nu par la fel de distractive. Mulțimea strigă, dar o ignor, preferând să mă uit la Maya, care stă după o barieră și îl ovaționează pe Santi. Nu-mi iau ochii de la ea preț de câteva minute. Zâmbetul îi sovăie când vede că o privesc, dar se stăpânește iar. Eu și Jax îl stropim pe Santi cu șampanie, pentru că a câștigat cursa, ceea ce e impresionant. Cursa asta e o provocare. Umiditatea e dezgustător de mare, ceea ce ne împiedică să ne concentrăm. Cred că am slăbit cel puțin două kilograme și jumătate după cursă. Nu glumesc. Transpirația mi se lipește de spate și mi se agață de costum.

Stewarzii ne însoțesc la conferința de presă după ce suntem urcați pe cântar, facem o baie cu gheață și un duș rapid. Ideea de a răspunde la și mai multe întrebări mă umple de groază, pentru că n-am chef de reporteri.

Rămân șocat să o văd pe Maya în colțul ei obișnuit la conferința de presă. Îmi zâmbește reținut înaintea ca Sophie să-i șoptească ceva la ureche și dă capul pe spate, scoțând un hohot de râs. Lipsită de griji și al naibii de frumoasă! Îmi umezesc buzele când o văd, căci scobitura de pe gâtul ei a devenit cu ușurință unul dintre locurile mele preferate – să-l sărut, să-l ating, să-l mușc.

Sunt recunoscător pentru masa din fața mea, pentru că n-am nevoie ca problema *aia* să apară pe cameră.

Cum conferințele de presă pot fi al dracului de plictisitoare, reiau în gând planul pe care mi l-am

făcut pentru diseară. Nu pot să ratez petrecerea de după cursa din Singapore de care a pomenit Maya. Ea mă privește, făcându-mă să schițez un zâmbet obraznic, primul pe care i-l arăt de ceva vreme.

Ea face ochii mari.

Dacă ar ști ea ce o așteaptă! M-am săturat să mă joc; am de gând să trec de steagul cadrilat.

Pun la bătaie cele mai bune arme pentru treaba asta. Mă refer la Sophie, pentru că e echivalentul unui lansator de grenade combinat cu o pușcă semiautomată. Planul e sortit eșecului dacă nu va fi de partea mea.

Îi trimit un mesaj după conferința de presă și o rog să ne întâlnim în camera mea de hotel. Se împotrivește până îi trimit un emoticon cu palmele împreunate și promisiunea că-i aduc fursecuri cu ciocolată. Fata asta nu s-a schimbat deloc în toți anii de când o cunosc.

— Ce vrei, Slade?

Privirea ei glacială ar împinge un om normal în pragul plânsului, dar pe mine mă face să zâmbesc. Cât formalism din partea ei să-mi folosească numele de familie!

Mă așez comod pe canapea, fiindcă Sophie refuză să ia loc. Își păstrează poziția de putere, gata să mă înfrunte, cu mâinile în șold. O postură care se vrea intimidantă în condițiile în care abia dacă îmi ajunge la nivelul capului.

— Îți cer ajutorul pentru că am mare nevoie de el. Și chiar am, crede-mă!

Sophie face un balon din gumă și-l sparge, iar sunetul alungă tensiunea din încăpere. Arată ca versiunea Barbie a unui șef mafiot.

— Cu ce te pot ajuta? Nici măcar nu știu ce vrei.

Îi place să o facă pe proasta, fluturând genele la mine.

— Eu cred că știi.

Să terminăm cu prostiile!

— Vreau să te aud cum o spui. Primul pas ca să rezolvi o problemă este să recunoști că ai o problemă.

Da! De-asta nu se poate abține Liam să stea aproape de ea. Îl obligă să se străduiască, insolentă cum e.

Îmi înăbuș un geamăt și mă abțin să nu mă trag de păr.

— O plac pe Maya.

Privirea ei nu trădează nimic. Clipește de câteva ori, așteptând să continui.

— Și am dat-o în bară. Credeam că știu ce vreau. Dar adevărul este că nu știam.

— Continuă!

Se așază, luând atitudinea unui psiholog.

— Am fost cu ea la o întâlnire. Sunt sigur că știi asta.

Dă aprobator din cap.

— Și nu a mers prea bine. I-am spus că nu-i pot oferi decât o relație fizică. Fără angajamente sau înfloritură, însă ea voia mai mult.

— Zău așa! Și acum ce vrei?

Privirea lui Sophie îmi amintește de tatăl ei, când mă privește de parcă simte dacă sunt sincer.

Întorc capul, ferindu-mă de ochii ei sfredelitori.

— Cred că vreau mai mult.

— Nu cred că ar trebui să faci ceva decât dacă *știi* că vrei mai mult. Maya e cea mai dulce fată. Nu are nevoie de cineva care nu e dispus să meargă

până la capăt. De exemplu, să facă sacrificii pentru ea.

Încleștez pumnii în poală.

— Pot să încerc. Până acum, nici măcar nu mi-am dorit asta. Dar mă simt îngrozitor să o văd mereu de la distanță. Mi-e greu să nu mă duc la ea, să-i vorbesc sau să o sărut. Vreau o șansă. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Mă uit la Sophie.

Mă privește cu un zâmbet sincer și ochii calzi, la polul opus față de cum arăta la începutul discuției.

— Spune-mi ce plan ți-ai făcut. O să văd cum pot să te ajut!

Am emoții, pentru că nu știu dacă Sophie se va ține de cuvânt. La naiba, a venit cu jumătate din plan după ce a spus că planul meu original nu era bun. După ce i-am zis că sunt serios și vreau să fiu cu Maya, Sophie a fost mult mai dispusă să mă ajute, venind cu propriile idei, despre care crede că ar fi pe placul Mayei. A modificat planul meu inițial de a participa la petrecere, spunându-mi că Maya nu funcționează bine după miezul nopții. Din fericire pentru mine, weekendul Marelui Premiu de la Singapore include evenimente până luna următoare, pentru că celor de aici le place să petreacă.

Stau la o masă goală într-un restaurant exclusivist. Sophie a rezervat un separeu, lucru care o va forța pe Maya să-mi ofere toată atenția ei timp de cel puțin o oră, dar sper să fie mai mult dacă iau o sticlă de vin bun. Cine poate rezista la așa ceva? Bat darabana cu degetele în masă, un tic nervos pe care l-am deprins de la neastâmpărata-șefă.

În sfârșit, după ceea ce îmi pare o veșnicie, cineva bate la ușă.

— OK, băieți! E cel mai ciudat plan pentru cină...

Amuțește când dă cu ochii de mine, singur la masă.

Face ochii mari și rămâne cu gura căscată. E îmbrăcată într-o rochie neagră și sexy de cocteil, iar părul brunet îi încadrează fața, făcând-o și mai frumoasă. Respir adânc ca să-mi stăpânesc emoțiile.

Mă ridic și merg încet spre ea ca să nu fugă.

— Ce se întâmplă?

Aruncă o privire prin încăpere, observă cele două scaune și se uită apoi din nou la mine.

— Lasă-mă să-ți explic în timpul cinei!

O iau de mână și o conduc spre scaunul din fața mea, sperând că va decide să rămână. Îi trag scaunul și o îndemn să ia loc. Maya cea docilă ar putea fi versiunea mea preferată.

— Nu înțeleg! Bănuiesc că Sophie e la curent cu planul tău?

Trage o înjurătură adorabilă pe înfundate.

— Corect! Să comandăm ceva de băut mai întâi, pentru că ne-ar prinde bine amândurora.

Ne așezăm și comandăm imediat de mâncare, la insistențele Mayei. Faptul că-și mușcă buza e un semn care arată că vrea să plece cât mai repede posibil.

Oftez înainte de a deschide discuția.

— Am avut la dispoziție două luni să mi te scot din minte. Și am încercat, crede-mă.

Tresare când îmi aude cuvintele.

Futu-i, zău așa! Habar n-am să mă exprim.

— Nu în sensul acela. Adică, a trebuit să mă gândesc la propriile mele decizii.

Se relaxează pe scaun. Respir adânc încă o dată, ca să-mi controlez emoțiile. *Gândește-te înainte să vorbești.*

— Credeam că-mi va fi mai ușor cu timpul. Dar m-ai evitat, ceea ce a fost nasol. Înainte te vedeam și vorbeam cu tine în fiecare zi, ne petreceam timpul împreună, iar acum nimic.

— Nu încercam să te ignor.

Întoarce privirea spre restul camerei.

O privesc insistent.

— OK, bine! Încercam, puțin de tot. Ți-am spus ce voiam și m-ai refuzat. Nu mă pot aștepta să te schimbi, așa cum nu mă pot aștepta nici să mă schimb eu. Nu e drept față de niciunul din noi.

— Ei bine, eu m-am schimbat și vreau să încerc să-ți ofer ce vrei. După ce am stat atâta timp singur, mi-a dat seama că îmi doresc ceea ce-ți dorești și tu. Să petrec timpul cu tine înainte și după curse, să ieșim la întâlniri, să mergem împreună la evenimente, să lenevim în pat după o partidă de sex dementi-ală. Vreau toate obligațiile posibile.

Mi se strânge stomacul la gândul că m-ar respinge.

Ea ridică din sprâncene.

— De unde știi că n-ai să bați în retragere de cum ți se face frică?

Nu o condamn că e sceptică, pentru că încă nu i-am dovedit ce pot.

— Nu știi. Și nici eu nu știi. Dar asta e ceea ce pot să-ți ofer deocamdată. Întrebarea adevărată este dacă ești dispusă să accepți?

Poate să dea înapoi în orice clipă. Îmi dau seama că se gândește bine după cum își mușcă buza de jos.

Se uită în jos, la mâini.

— Presupun că putem încerca. Ce te-a făcut să te răzgândești?

Ceva cald mi se răspândește în piept, reducând din nesiguranța și neliniștea de mai devreme. Acor-
dul ei este tot ce vreau.

Îi ridic bărbia, vrând să o privesc în ochi.

— Vorbesc serios când spun că am petrecut mult timp singur. Am reflectat la ce mă oprea să încerc să fiu cu tine. Atracția dintre noi e – buzele ei îmi atrag atenția – explozivă. Dar știu și că e mai mult de atât. Îmi place să fiu lângă tine, mai ales când îmi oferi toată atenția ta. Îmi place când mă filmezi fără să-mi ceri voie, pentru că ți-e teamă de un refuz, deși mă poți face să accept orice. Îmi place că râzi aproape la fel de mult cât îmi place cum te uiți fascinată la încălțări când ești agitată. Îmi plac mai ales sunetele acelea speciale pe care le păstrezi doar pentru mine când te sărut și zâmbetele pe care mi le dăruiești când nu ne vede nimeni. Sunt sincer când spun că vreau să încerc totul cu tine. Fără rețineri. Am și fost la cineva ca să vorbesc despre problemele și rezervele mele, pentru că, atunci când fac ceva, o fac până la capăt.

E clar că m-am îmbolnăvit de logoree.

Pare la fel de surprinsă ca mine de secretul pe care i l-am dezvăluit. Futu-i, vulnerabilitatea asta mă sperie, dar pot să am încredere în Maya! *Trebuie* să am încredere în ea. Măcar o dată în viață, nu mi se pare un lucru rău să caut sprijin la altcineva.

— Sunt mândră de tine! E un pas uriaș!

Mă ia de mână și o strânge ușor. Mi se ridică pe braț un curent de parcă aș fi băgat degetul în priză.

Încuviințez cu o mișcare din cap, fiindcă nu vreau să întrerup momentul discutând despre problemele mele cu părinții.

— Mi-a fost dor să stau cu tine!

— Și mie! Nu e cel mai ușor lucru – să te evit când toți fanii mei mor de curiozitate să te audă și să te vadă mai mult.

Îmi face cu ochiul.

— A trebuit să umplu timpul cu alte interviuri.

Mi se taie respirația când îi văd zâmbetul relaxat pe care îl aștept de câteva săptămâni. Mă umple de speranță. E un sentiment nou și îmi doresc să creadă cineva în mine, iar eu să mă dovedesc demn de încrederea ei.

— Ar trebui să le oferim abonaților ceea ce vor. Și eu mă uit la postările tale.

Mărturisirea asta mă face să roșesc. Beau o gură de vin înainte să continui, pentru că am nevoie de un plus de ajutor în seara asta.

— Poate că sunt subiectiv, dar cred că pot atrage mai multe vizualizări decât Jax sau Liam.

Chicotitul ei răsună prin încăpere. E cel mai frumos sunet pe care l-am auzit toată săptămâna, chiar mai bun decât câștigarea locului al doilea.

Și atunci mă lovește.

La naiba!

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI CINCI

Maya

O facem. Eu și Noah.

Nu mi-am imaginat niciodată că se va răzgândi. După dezastrul de la Baku, zilele s-au făcut săptămâni, iar el nu a făcut nicio mișcare, în afară de întâlnirea aceea din Italia.

Noah închiriază o mașină care ne duce la petrecere, iar luminile orașului trec pe lângă noi. Îmi ține mâna în poală, strângând-o din când în când, de parcă s-ar asigura că sunt încă acolo.

— Nu vreau ca fratele meu să știe. Cel puțin, nu încă.

Îl privesc în față, fără ca încălțările să-mi distragă atenția de data asta.

Temperatura din mașină scade cu câteva grade. Poate că sună dramatic, dar jur că așa este.

— De ce?

Vocea lui tensionată mă face să mă încrunt.

Mă uit rugătoare la el.

— E ceva nou. Nu vreau să-i distrag atenția de la campionat, fiindcă sunteți colegi de echipă și nu o

să-i placă. Tinde să fie prea protector cu mine.

O vreme, Noah nu vorbește. Mă foiesc pe scaun, așteptând ca el să spună ceva. Îmi vine să-mi retrag cuvintele când îl văd încruntat.

— Nu-mi convine, pentru că nu vreau să fii secretul meu murdar. Mă bucur că sunt cu tine... dar am să-ți respect dorința dacă asta vrei.

Ridică din umeri.

— Dacă relația noastră va merge, am să-i spun după campionat, după ce se termină totul pentru el.

Ochii lui albaștri mă fixează.

— O să meargă, așa că o să-i spunem când ești pregătită.

Tonul îi e crispat, dar hotărât.

— Mulțumesc!

Mă apropii de el și îl cuprind cu mâinile de talie, un gest nou care pare potrivit. Mă sărută în creștetul capului și mă îmbrățișează.

— Acum e timpul să ne pupăm și să ne împăcăm. Am auzit că asta e cea mai bună parte, bolborosește în părul meu.

Râsul meu îi face pieptul să vibreze.

Acum pot să spun cu încredere că partea în care ne pupăm și ne împăcăm e și preferata mea.

Am urmărit nunți extravagante la televizor, chiar și câteva petreceri ocazionate de împlinirea a 16 ani, când un puști plânge că a primit o decapotabilă de altă culoare decât cea pe care și-o dorea. Toate acele chefuri se iau la întrecere, atingând noi niveluri de nebunie. Dacă aș pune la un loc toate petrecerile exagerate din istorie, m-aș apropia de ceea ce vedem eu și Noah când intrăm la evenimentul

din Singapore. Oare toate evenimentele de aici arată așa? Pline de răsfăț, celebrități și strălucire dusă la un nivel obscen? E o sindrofie pe care și Gatsby ar fi invidios. Dar îmi place fiecare secundă și urmăresc surprizele pregătite, inclusiv o scenă laterală unde cântă o formație.

Se spune că e una dintre cele mai bune petreceri din tot campionatul. Nicio gală de până acum nu se compară cu ce e aici. Stăm pe acoperișul celei mai celebre clădiri din oraș, de unde se vede toată insula, iar supercopacii strălucesc odată ce se luminează clădirile din jur.

— Uimitor, nu-i așa? În plus, acum am o parteneră, ceea ce înseamnă că e de zece ori mai bine.

Noah mă strânge de talie.

Zâmbetul lui sexy îmi face inima să bată mai tare, iar coapsele să se strângă la un loc. Oftez, văzându-i surâsul pe care îl păstrează doar pentru mine. Astăzi poartă un smoching bleumarin, cu revere negre și cămașă albă. Îmi place cum îi stă, mai ales când dau cu ochii de papion. Arată de vis!

Mă sărută pe buze. Încremenesc, aruncând o privire în jur și căutându-l îngrijorată pe fratele meu.

— Mă uit eu după el. Nu-ți face griji!

Vocea aspră a lui Noah îmi vibrează în piept.

Sunt foarte îngrijorată pentru că îl mint pe fratele meu, iar asta mă împiedică să mă bucur pe deplin de eveniment alături de Noah.

Întunericul ne învăluie, oferindu-ne ocazia să dispărem în mulțimile mari de oameni și să fim simpli invitați la petrecere. Luăm ceva de băut de la bar înainte să mergem lângă prietenii noștri.

Îi găsim în scurt timp, iar degetele lui Noah se crispează înainte să și le ia de pe talia mea. Contactul pierdut mă face să mă încrunt. Dar e o preca-

uție necesară pentru moment, cel puțin în următoarele două luni, până se termină Campionatul Mondial.

Ajungem la masa rezervată de Jax și Liam, unde sticlele de băutură stau în mijloc. Sophie e alături de ei. Ocup scaunul de lângă ea, iar Noah se așază în partea opusă, lângă băieți.

— A mers totul bine între voi? îmi strigă la ureche pe deasupra muzicii.

Dau din cap aprobator.

— Mă mir că l-ai ajutat cu planul lui. Cum a rămas cu ideea de a spune nu corporilor futabile?

Îmi face cu ochiul. Pufnesc în răs, pentru că seamănă mai mult cu un tic nervos.

— De data asta, a meritat. Am încredere că totul va fi bine. Așa mi-a spus vibratorul magic.

I se văd ambele gropițe din obraji.

— Bună, în sfârșit te-am găsit! Nu te-am văzut mai devreme.

Fratele meu mă strânge în brațe. Cuvintele lui îmi slăbesc hotărârea, iar minciunile clădesc un zid în jurul meu.

Încerc să-mi ascund stânjeneala.

— Ai fost ocupat să fii campion. Cred că e o viață tare grea! Sper că nu ai făcut crampe la mână după ce ai cărat trofeul toată ziua.

— Dacă trebuie să mai dau un singur interviu, o să încep să urlu. Voi cum v-ați obișnuit cu treaba asta?

Se uită la băieți, care îl salută.

— Nu te obișnuiești. În cele din urmă, conferințele de presă devin un fel de glumă. Uită-te pe YouTube la câteva dintre conferințele noastre!

Liam îi întinde fratelui meu un shot, iar Santi îl dă peste cap. Apoi toarnă restul băuturii în paharele

noastre.

Eu și Sophie golim paharele în același timp, strâmbând din nas când simțim cum ne arde gâtul.

Încerc să mențin ritmul în seara asta. *Nota 10 pentru efort. Nota 4 pentru execuție.*

Până la miezul nopții, m-am și îmbătat. Liam și Sophie dansează împreună. Amândoi par beți turtă, Sophie îl calcă pe picioare cu adidașii, dar el suportă bărbătește, chicotind, amuzat de mișcările ei la beție. Cam toată lumea s-a dezlănțuit și se distrează în afară de Noah. Fratele meu a plecat, așa că am undă verde să mă apropiu de partea lui de canapea.

— De ce ești treaz?

Încerc să bosumflu buzele amorțite.

— Cred că o voi lăsa mai moale cu băutura o vreme.

Exact! El și alcoolul au un trecut zbuciumat.

Inima îmi bate cu putere când îmi zâmbeste.

— Ai un zâmbet atât de frumos! Nu e drept. Și eu vreau să arăt atât de bine.

Îi ating fața, trecându-mi degetele peste țepii aspri și imaginându-mi cum i-aș simți în alte părți.

I se scutură pieptul de râs.

— Tu arăți și mai bine!

Îmi dă părul din ochi ca un gentleman. Buzele lui îmi sărută tâmpla, apăsând ușor înainte de a se desprinde din nou.

— Sărutările tale sunt cele mai bune. Nici nu se compară cu alte sărutări, îi șoptesc și strig în același timp.

— O, mai spune-mi!

Mă momește, vrând să-mi audă mărturisirile la beție.

Mă uit în jur ca să mă asigur că Santi a plecat.
Undă verde!

— Mă excită! Foarte tare.

Sunt tare la jocul ăsta sexy, așa cred.

Dar el râde în loc să răspundă.

— Ce-i atât de nostim? De ce râzi de mine? Eu flirtez de zor. Hei!

Îl împing în umăr ca să se oprească.

Îmi aruncă un zâmbet care-mi taie răsuflarea. Îmi încrucișez brațele pe piept și mijesc ochii în timp ce el se uită la decolteul meu. Îi întorc favoarea, privindu-l admirativ. Părul lui ciufulit mă cucerește, cu tot cu papionul pe care l-a desfăcut acum o oră.

Of!

Rânjesc.

— Hai să abandonăm taraba asta cu înghețată.

El își dă capul pe spate și râde zgomotos. Îmi place să fiu amuzantă.

— Să iau asta drept da?

Îmi împreunez palmele.

— Sigur, Maya! Hai să mergem! Ne vedem afară peste cinci minute.

Noah se ridică de la masă și își ia la revedere de la restul grupului. Se poartă ca un expert la lucrurile astea incognito și cineva ar putea să creadă că am pus totul la cale dinainte.

Mă uit în telefon, ceea ce nu e ușor, pentru că nu vreau decât să mă ridic și să plec cu Noah.

Aștept doar patru minute și mă retrag. Fratele meu pare nemulțumit că plec după ce îl găsesc stând de vorbă cu sponsorii. Felul în care se bosumflă seamănă vag cu al meu și nu-mi place cât de mult îl corup.

Mă uit după numărul mașinii, așa cum mi-a spus Noah. Numerele dansează în fața mea, dar par să

fie ce trebuie. Mă prăbușesc dramatic pe banchetă, iar rochia se înfoaie în jurul meu în timp ce materialul se ridică de jur împrejur.

Drumul până la hotel e scurt, iar șoferul își aranjează oglinda retrovizoare sperând să tragă cu ochiul la mângâierile noastre și la sărutările fierbinți de pe bancheta din spate. Noah strigă la el să înceteze și să stea cu ochii la drum. Bărbatul mai vârstnic se scuză, iar sunetul oglinzii care revine în poziția normală mă face să râd. Cel puțin, până când Noah îmi închide gura cu alte sărutări.

Mă străduiesc să țin ochii deschiși când ajungem la hotel. Alcoolul mă lovește brusc, iar corpul meu pierde bătălia cu somnul. Coborâm din mașină în același timp, fiindcă hotelul pare gol.

Noah mai mult mă cară în brațe până la lifturi. Picioarelor mele le este greu să țină pasul cu el; se târăsc în spate, iar Noah mă sprijină.

Chicotesc întruna, dar el râde odată cu mine din amabilitate.

Totul e distractiv până când îmi respinge avansurile în camera lui.

— Cum adică nu?

Mi se încețoșează vederea și îl văd dublu pe Noah, cu sacoul abandonat și papionul pierdut undeva, în mașină. Începe să râdă când bat din picior.

— Ai băut. Nu vreau să risc să nu-ți amintești prima dată când ți-o trag. Sunt un gentleman, așa că vreau să ți-o trag când ești trează.

— O să țin minte! Promit!

Ridic două degete așa cum fac cercetașii. El ridică încă unul ca să-mi arate cum se face de fapt.

— Ce știi eu? N-am fost cercetașă.

Noah râde și mă trage spre pat. E unul dintre sunetele mele preferate, aspru și scurt. Îmi arată exact ce poate face, chiar dacă sunt băută.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI ȘASE

Maya

Mă trezesc a doua zi dimineață pentru că nu pot să respir. Ceva greu îmi apasă pieptul și nu-mi lasă plămânii să se extindă, fără să mai pomenesc și de căldura dintr-o parte.

Mă ridic brusc și încerc să pun cap la cap ce s-a întâmplat. Mă relaxez când găsesc brațul auriu al lui Noah întins peste burta mea. Când simte că zvâcnesc, se întoarce pe partea cealaltă, înlocuindu-mă cu o pernă și îmbrățișând-o cu un gest inocent. Îi zâmbesc și mă bucur de înfățișarea lui mai tinerească.

Încep să-mi amintesc că am rămas în camera lui azi-noapte și ne-am sărutat ca adolescenții.

Telefonul îmi vibrează pe noptieră cu un mesaj de la Santi.

SANTI

Unde ești? N-ai dormit în patul tău.

Mă copleșește un val de rușine în timp ce-i răspund cu încă o minciună. Mă opresc cu degetul deasupra butonului de trimitere, neștiind cât de departe voi merge cu înșelătoria. Dar Santi nu ar înțelege. Cel puțin, nu în timpul acestui sezon, când tensiunea dintre el și Noah e uriașă. Îmi pecetluiesc soarta apăsând butonul.

EU

Am rămas cu Sophie. Acum te-ai întors în cameră?

SANTI

Ăăă, da. Îți trimit mesaj după ce tragun pui de somn.

Un pui de somn la 9 dimineața? Mereu a preferat să fie discret în privința vieții lui amoroase, de când el și iubita lui din liceu s-au despărțit pentru că a ales F1 în locul ei. Acum, fratele meu își ține inima zăvorâtă ca pe o închisoare de maximă siguranță.

Scot un țipăt când brațul lui Noah mă trage înapoi în pat, punând capăt conversației cu Santi. Cearșafurile calde mi se înfășoară pe corp, iar Noah mă strânge la pieptul lui.

— De ce te-ai trezit atât de devreme?

Îmi place că vocea lui pare și mai groasă în dimineața asta.

Pun capul pe pieptul lui.

— Mi-a scris Santi. I-am zis că am rămas la Sophie.

— Hm! La ce oră aveți avion?

Își trece degetele prin părul meu, desfăcând șuvițele încurcate.

— Mai târziu, cu o cursă de noapte. Zburăm direct spre următorul circuit.

Încetează să mai miște mâna.

— Știi ce înseamnă asta?

Nu pot să spun că da. Creierul meu nu funcționează dimineața fără cafea.

Îi răspund cu o voce răgușită.

— Nu! Dar spune-mi!

Degetele lui îmi trec din nou prin păr.

— Acum, că ești destul de trează ca să-ți dai acordul, îmi trec niște idei prin cap.

Buzele lui Noah le găsesc pe ale mele, sărutându-mă până uit de mine. Mă desprind după câteva minute.

— Vreau să fac un duș mai întâi. Mă simt murdară după seara trecută în club.

Strâmb din nas la gândul că nu m-am demachiat. E posibil să arăt ca un raton, dar am nevoie de o oglindă să confirm.

— Ce idee grozavă! Lasă-mă să te ajut!

Noah mă ridică din pat și mă duce la baie. Mă lasă jos și pornește dușul, răsucind mânerele și verificând temperatura.

— E o sarcină dificilă. Ești sigur că faci față? Îl întreb, fluturând din gene.

Nu știu nici măcar dacă eu fac față. *Chiar facem asta? Mergem până la capăt?*

Noah îmi răspunde la întrebare când îmi scoate peste cap tricoul pe care l-am purtat la culcare. Nici măcar nu întreb cum am ajuns să-i port tricoul, dar mă las în voia lui, pentru că nu vreau să stric momentul.

— Ești atât de frumoasă!

Își trece mâna prin părul deja ciufulit. Îmi măsoară corpul din priviri, studiindu-mă cu atenție. Privirea lui mă face să mă simt sexy, revigorată și îndrăzneată.

Mi se pare dificil să fac diferența dintre aburul și tensiunea din baie. E cald, el e sexy, iar toată situația e al dracului de încinsă. Îmi simt corpul febril când mă studiază din nou. Degetele îi alunecă peste curbura sânilor și mi se face pielea de găină la atingerea lui, în timp ce emoția clocotește în mine. Mâna lui găsește încheietoarea sutienului și o desface, lăsându-mă doar în chiloții de dantelă. Ultima barieră dintre noi.

Sânii îmi saltă când mă apropii de el. Decid că e prea îmbrăcat și că boxerii lui trebuie să dispară. Cobor mâna sub marginea chiloților, îi ating penisul și-i iau cu degetul picătura de lichid din vârf. Se crispează și geme.

— Să te ajut să-ți scoți ăștia!

Trag de boxerii și-i cobor pe picioarele lui musculoase. El îi împinge cu piciorul, lăsându-mă să-l văd în toată splendoarea goliciunii sale.

Vai de mine, ce privești! Oamenii suspină după jucătorii de fotbal american sau de hochei, sau orice alt sport. Femeile nu înțeleg cât de sexy sunt piloții F1. Gâfâi la vederea lui Noah în fața mea, cu toată pielea aurie expusă și mușchii încordați sub privirea mea. *Aveam dreptate.* Chiar are pătrățele tari ca piatra, un corp futabil și buze numai bune de sărutat. Are și un V pe burtă peste care vreau să-mi trec limba. Penisul lui e imens, implorând să fie atins, lins și futut. Sunt pregătită pentru toate astea.

— Doamne! Câte ore pe zi faci sport?

Întrebarea îmi scapă printre buze fără să mă gândesc ce spun.

El chicotește în barbă, așa că mă bucur că am pus întrebarea asta prostească. E absolut nedrept ce corp are. Închid ochii și-i deschid iar ca să mă asigur că văd bine.

Îmi mușc buza când îl văd. Mă trage spre el, punând capăt sexului din priviri.

— Ce-ar fi să-ți arăt câtă vigoare îmi dau antrenamentele? Asta e partea cea mai impresionată.

Își trece mâna pe spatele meu.

M-a convins.

Uităm de duș pe moment. Buzele lui le găsesc pe ale mele cu un ritm disperat, insistent și nepăsător. Mă zgârie cu dinții, mușcă și suge. Senzațiile mă copleșesc, făcându-mă să mă întreb dacă nu e cumva prea mult. Aș putea să intru în combustie când e la distanță de doar câteva atingeri de mijlocul meu. Limba lui o mângâie pe a mea, invadându-mi gura și luându-mă prizonieră. *Mă înscriu pentru sentința asta pe viață.* Inima îmi bubuie în piept, incapabilă să se potolească din cauza sărutărilor neobosite ale lui Noah. Îi pipăi corpul, testând, atingând, dorind și analizând fiecare denivelare a mușchilor în timp ce memorez fiecare părticică din el.

Mâinile lui îmi găsesc chiloții. Zăbovește cu degetele în exterior până le înfinge înăuntrul meu. Scot un geamăt, simțind cum mă masează și-mi face tot corpul să pulseze de dorință.

Se aude un sunet ca o plesnitură pe deasupra gâfâielilor noastre, iar dantela îmi cade la picioare.

— Mi-ai rupt chiloții? N-am mai văzut așa ceva până acum. Credeam că se întâmplă doar în filme.

Râsul lui răgușit mă excită și mai tare.

— Eu nu sunt precum cei cu care ai fost înainte. Poate că nu sunt primul care ți-o trage, dar e ca și

cum aş fi.

Cuvintele lui îmi ating toate terminațiile nervoase din corp.

Noah își demonstrează posesivitatea cu un sărut. Cere totul de la mine și nu lasă loc de obiecții, spulberând și ultimele incertitudini în privința noastră.

Mă ridică cu o mișcare lejeră și îmi înfășor din instinct picioarele pe talia lui în timp ce mă duce la duș. Buzele ni se dezlipesc în momentul în care ne așază sub cascada de apă caldă.

Mă împinge în peretele dușului, iar gura lui o găsește din nou pe a mea. Sărutările noastre devin mai leneșe, mai puțin grăbite, și ne bucurăm de timpul acesta împreună. E cel mai dulce sărut pe care l-am primit până acum din partea lui.

Mă lasă jos și ia săpunul. Privirea lui intensă îmi trasează contururile corpului și trece cu săpunul pe piele începând de la gât. Spuma începe să se scurgă pe sâni. Petrece mai mult timp acolo, transformându-mi sfârcurile în două puncte ascuțite. Își coboară mâna încet pe burtă, având grijă să mă săpunească peste tot. Mângâierile lui îmi înmoaie genunchii. Dar își ia treaba în serios, lucrând meticulos și învățând fiecare curbura și adâncitură a corpului meu.

Încep să respir sacadat când mâinile lui îmi coboară între picioare. Degetele lui îmi găsesc mijlocul, dar se concentrează pe ce are de făcut. Gem în timp ce mă spală în cel mai intim loc și curăță fiecare parte din mine. Continuă să mă săpunească până la picioare.

Se așterne o tăcere confortabilă între noi; singurele sunete din duș includ apa curgând și respirațiile noastre întretăiate. Niciunul nu vrea să strice momentul vorbind. Îi imit mișcările, trecându-mi mâinile

peste pieptul lui și întinzând baloanele de săpun. Mă bucur de contactul cu el, simțind cum i se încordează mușchii la atingerea mea. Închide ochii, bucurându-se de mângâierile mele, și îi scapă un geamăt printre buze. La naiba, mă simt puternică atunci când îl fac să se simtă bine!

Mă implic total, săpunindu-l oriunde ajung cu mâinile, cutreierând pe tot corpul și pe denivelările de pe abdomenul lui. Scoate un geamăt în timp ce mâinile mele mici îi cuprind penisul. Îl pompez o dată, de două ori, până când îmi acoperă mâna.

— Mâna ta e al naibii de plăcută, dar nu e nevoie s-o faci dacă nu vrei. Putem aștepta.

Rânjesc la el. Îmi place că e dispus să aștepte pentru mine, dar sunt mai mult decât pregătită și nu am nevoie de cavalerismul lui.

Trec mai departe, îngenunchind să-i spăl picioarele. Revin la penisul lui după ce arunc săpunul. Îl cuprind cu mâna înainte să-l iau în gură, simțindu-i gustul sărat și curat. Își dă capul pe spate, sprijinit de perete, și scoate un geamăt în timp ce trec cu limba pe lungimea lui. Vibrațiile râsului meu îl determină să mă prindă de părul ud și să tragă. Mă retrag să mă uit la el, vrând să descifrez situația și văzându-l pe Noah dezarmat, la mila mea.

— Nu te opri acum. Termină ce-ai început! mârâie el și mă trage de păr.

Bine, atunci! Nu e nevoie să-mi spui de două ori.

I-o sug de parcă e un sport olimpic. Ling, mângâi și zgârii cu dinții ca să-i stârnesc diferite senzații. El geme și mă trage de păr. Reacțiile lui mă fac să mă simt puternică, seducătoare și excitată. Îi masez testiculele cu cealaltă mână, oferindu-le un plus de atenție. Privirile ni se întâlnesc, iar ochii lui albaștri îi

fixează pe ai mei în timp ce-și pune amprenta și pe inima mea, nu doar pe trupul meu.

— Unde dracu' ai învățat să o sugi atât de bine? La naiba!

Geme în timp ce-l iau mai adânc decât înainte. Penisul lui îmi atinge fundul gâtului, testându-mi reflexul faringian.

— De fapt, stai! Nu răspunde, Maya! Futu-i, e al dracului de bine!

Aș râde dacă nu aș fi ocupată.

Mă trage din nou de păr, iar usturimea mă excită și mai tare.

Simt furticături pe șira spinării. Mâna cu care îi masam testiculele coboară spre mijlocul meu. Mă ating, simțind cât de disperată sunt. El preia controlul capului meu și-mi lasă cealaltă mână liberă să mă joc cu sânii. Mâinile lui îmi urcă și coboară capul pe lungimea lui în timp ce mă mângâi frenetic. Introduc două degete, pompând încet în același ritm în care îi sug scula.

Mă privește cum mă satisfac singură. Zâmbetul lui sexy mă excită, aprinzându-mă de la inimă până la clitoris.

— Fir-ar să fie, ce sexy ești! Uită-te la tine cum o sugi în timp ce te masturbezi. O, Doamne! Sper să fii gata, pentru că o să-mi dau drumul. E șansa ta să dai înapoi.

Sunt chiar acolo cu el, iar gesturile mele devin și mai febrile. Nu vreau să ratez ocazia de a-i simți gustul. Sperma îmi atinge fundul gâtului și înghit tot ce îmi oferă. Se retrage după ce termină, lăsându-mă o clipă să ajung la orgasm. Explodez pe mână cu un geamăt. Văd stele în fața ochilor în timp ce îmi revin din amețeală, iar apa curge peste mine în timp ce stau în poziția păgână de rugăciune. Niciun

Ave Maria nu mă poate scăpa de el. Ridic ochii spre Noah, răspunzându-i cu un rânjel jucăuș.

— O să mă omori cu zile. O știu, la naiba!

Noah mă ridică de jos și oprește apa. Ia două prosoape moi și are mare grijă să mă șteargă bine.

Înfășor prosopul moale ca o rochie pe corp, iar el îmi șterge părul cu alt prosop. Gestul îmi dă o strângere de inimă, fiindcă știu că n-am avut niciodată pe cineva care să aibă grijă de mine în acest fel.

Ajungem înapoi în pat, dar de data asta experiența e diferită. Mișcările lui Noah nu arată că e nerăbdător să pornească la drum. Mă ridic în timp ce-mi scoate prosopul de pe cap și-l aruncă peste marginea patului, lăsându-l să aterizeze pe covor. Casc ochii când văd peria din mâna lui. Scot un geamăt ușor în timp ce se așază în spatele meu și începe de jos, desfăcând nodurile cu minuțiozitate.

— Acesta este, de departe, unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut vreodată un tip pentru mine.

Închid ochii, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dă peria trecând prin părul ud. Nu mi-e rușine. Faptul că Noah îmi perie părul mă excită, iar experiența senzorială îmi face inima să se umple de emoții pe care nu le identific.

El începe să râdă.

— Setezi un standard prea coborât pentru mine.

Noah se bucură de sarcina lui, implicându-se total. După ce dispar toate nodurile, duce peria înapoi în baie. Mă întorc spre el când rămâne în picioare lângă pat.

— Ești superbă! O frumusețe naturală.

Își ațintește privirea asupra corpului învelit în prosop, admirând piesa vestimentară oferită de hotel.

Cine ar fi crezut că un prosop arată sexy pe mine?

Acum stă lângă pat, iar în secunda următoare e în genunchi pe podea, trăgându-mă de picioare spre marginea saltei.

Cred că am murit și am ajuns în rai.

Noah mă fixează cu o privire intensă și îmi scoate prosopul, expunându-mă din nou în fața lui.

— M-am gândit la asta luni de zile. Și o să ne bucurăm de fiecare scundă, pentru că nu mă grăbesc deloc.

Încesc când degetele lui îmi găsesc mijlocul. Mă desfac, iar gura lui înlocuiește degetele, făcându-mă să mă ridic de pe pat când îi simt limba cum mă atinge. Mă apasă cu o mână și mă țintuiește pe saltea. Gura lui e o tortură neobosită în cel mai plăcut mod, cel care îmi amorțește mintea. Nu știu dacă aș fi capabilă să spun cum mă cheamă. Știe ce să facă, iar cei din trecutul meu par acum doar niște amatori. Sper să fie singura dată când le mulțumesc femeilor dinaintea mea.

Noah chiar e un campion nenorocit. Cineva să-i dea repede un trofeu.

Mă linge, însemnându-mă și bucurându-se de sunetele care-mi scapă de pe buze. La naiba, ce bine e! Mișcările lui își schimbă viteza și presiunea, lingându-mi mijlocul și profitând la maximum de întreaga experiență. Textura aspră a limbii lui mă face să zvâcnesc. Adaugă două degete care alunecă ușor înăuntrul meu, iar corpul tânjește după atingerea lui în timp ce pompează în același ritm cu mișcările limbii. Presiunea din interior crește.

— Sunt aproape! O, Doamne, Noah!

Simt un huruit în gâtul lui. Senzația aceea, combinată cu pompatul neiertător al degetelor, mă împinge dincolo de limită. Explodez, iar creierul mi se

desprinde de corp. Limba lui nu se oprește în timp ce-mi revin din euforie – o ceață indusă de extaz care întrece orice drog. Mintea mi se oprește, iar o furnicătură îmi coboară pe șira spinării până la degetele încovoiate.

Îmi depune un sărut dulce pe sex, făcându-mă să mă topesc pe loc.

Aici se odihnește Maya Alatorre.

— Moarte prin orgasm. Mi se pare un mod grozav de-a muri!

Mă înroșesc la față când îmi dau seama că am greșit și am spus-o cu voce tare.

El chicotește.

— Încă n-am terminat. Păstrează-ți laudele pentru final.

Rânjetul lui diabolic îmi aduce zâmbetul pe buze și îmi încălzește sexul.

Mă ține în aceeași poziție în timp ce caută probabil un prezervativ în noptieră. Mă încrunt când scoate unul, întrebându-mă de unde știa că va fi unul acolo.

Se uită în jos la mine și își pierde zâmbetul când își seama. Scotocește în noptieră, de unde scoate o cutie care are încă ambalajul de plastic. Se așază în genunchi pe covor, la același nivel cu mine.

— E o cutie nouă-nouță. Vorbeam serios când am spus că n-am fost cu nimeni. Nu din ziua aceea.

Își ferește privirea, amintindu-și rușinat de ce s-a întâmplat la Baku.

— Te cred. Ai spus că vrei să încerci, că mergi până la capăt?

Mă uit în ochii lui albaștri, dându-i ocazia să se retragă, dacă vrea să profite de ea.

Noah nu clipește.

— Maya, sunt dispus să încerc. Nu vei regreta! Jur!

Mă apropii de buzele lui, pecetluindu-i cuvintele cu un sărut. Se oprește un moment și se ridică, iar ochii i se întunecă în timp ce-i coboară din nou spre corpul meu.

Își ia scula în palmă și pompează de câteva ori, iar lichidul se adună în vârf, ispitindu-mă. Priveliștea mă face să-mi ling buzele.

— Data viitoare.

la picătura cu degetul mare și mi-o duce la buze.

Îi sug degetul, gustând lichidul sărat. I se întunecă ochii în timp ce ling și ronțai.

— Ești o mică obrăznicătură. N-aș fi ghicit nicio dată că-ți place să joci murdar.

Sunetul cunoscut al foliei care se rupe mă umple de nerăbdare.

— Și încă n-ai văzut nimic.

Da! Asta mi-a ieșit pe gură. Consider că e vina lui, pentru că de obicei nu sunt vorbăreață, dar el îmi dă încredere.

Zâmbește și clatină din cap.

— O să am grijă să nu uiți!

Noah nu-mi dă niciun avertisment și nu aud nici vorbe dulci înainte să mă apuce de picioare și să mă pătrundă. Patul de la hotel are înălțimea ideală pentru poziția noastră. Mi se umezesc ochii din cauza senzației pe care o am când mă umple. Penisul lui e mare și nu am mai făcut asta de ceva timp. Dar îmi citește corpul de parcă face asta dintotdeauna. Îmi pune degetele pe clitoris și-l masează, făcându-mi corpul să pulseze de plăcere în loc de durere. Uit de senzația neplăcută când mă extinde la maximum.

— O să te obișnuiești, îți promit!

Mă sărută delicat pe buze. Încă un gest frumos, iar cuvintele lui îmi pătrund în suflet și se opresc în inima mea.

Se mișcă înăuntrul meu, renunțând la delicatețea de mai devreme.

— Pe toți dracii! îmi scapă cuvintele în șoaptă.

— Dacă știam că e atât de bine, nu cred că m-aș fi abținut atâta timp.

Gemetele lui umplu toată camera.

Mă agăț de cearșafuri deasupra capului, disperată să mă prind de ceva în timp ce se înfinge încet în mine.

Se uită în ochii mei și stabilește un ritm uluitor. Corpurile noastre se mișcă în armonie, iar atracția dintre noi e de-a dreptul fantastică.

Noah merge până la capăt. Mă apucă de picioare și le sprijină de umerii lui. Poziția asta îi dă senzația că e prima dată pentru mine. E un chin dulce. Începe să pompeze mai repede, alunecând ușor înăuntru și afară. Mâinile aspre îmi mângâie sânii, ciupindu-mă de sfârcuri. Îmi arcuiesc spatele, incapabilă să-mi reglez reacțiile, căci mișcările lui devin mai energice și mai necontrolate.

— O, Doamne!

Vocea îmi sună ca o șoaptă răgușită.

Își schimbă ușor poziția, atingându-mi punctul G cu penisul. Noah controlează situația. Corpul îmi tremură în timp ce continuă să mă pătrundă, lovind strategic punctul acela de fiecare dată. Îmi dau capul pe spate și îmi arcuiesc spatele spre el.

— Ești absolut minunată! Spune-mi că ești aproape.

Nu așteaptă să-i răspund. Corpul meu spune tot ce gura nu poate în timp ce reușesc să scot doar gemete și suspine. Îmi găsește clitorisul cu o mână

și mă prinde de fesă cu cealaltă. Îmi ridică fundul de pe pat, profitând de unghi. Brutalitatea lui îi sporește farmecul, arătându-mi cât de disperat este, și futu-i, ce bine e! Disperarea lui e câștigul meu.

— Da!

Corpul meu vibrează, apropiindu-se de eliberare. Îmi dau seama după expresia chinuită de pe fața lui Noah că e la fel de aproape ca mine.

— Noah...

Nu-mi recunosc vocea, iar dorința din ea îmi pare neobișnuită.

— Futu-i, iubito, sunt chiar acolo cu tine!

Cuvintele lui mă împing dincolo de limită. Explodez în jurul lui, iar geamățul răsună pe pereții hotelului. Mi-o trage ca un bărbat posedat, încordându-și corpul ca să mă țină în aceeași poziție în timp ce mă abandonez orgasmului.

Zâmbetul amețitor al lui Noah e ultimul lucru pe care îl văd înainte să închid ochii. Ajunge la orgasm, iar penisul îi zvâcnește înăuntrul meu în timp ce-și savurează propria eliberare. Mișcările frenetice încetinesc, devenind mai leneșe înainte să se cutremure din tot corpul. Rămâne înăuntrul meu încă puțin, fiindcă nu vrea să pună capăt conexiunii dintre noi.

Gemem la unison când se retrage după câteva minute.

— Ești perfectă, la naiba, și pe dinăuntru, și pe dinafară!

Noah îmi dă părul de pe față, mângâindu-mi obraji roșii cu degetul.

Îi zâmbesc.

— Nici tu nu ești prea rău!

Mă sărută, apoi aruncă prezervativul la baie. Când se întoarce, mă trage spre capul patului. Ne întindem unul lângă altul. Mă desfăt cu senzația de după cea mai bună partidă din viața mea.

— Futu-i, Maya! A fost cea mai bună partidă de sex din viața mea.

Zâmbesc la pieptul lui. *Și pentru mine la fel.*

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI ȘAPTE

Maya

Cineva bate la ușa camerei de hotel, distrăgându-mi atenția de la computer. Deschid și-l găsesc pe Noah sprijinit de tocul ușii. Trece pe lângă mine și intră în cameră, ocupând un loc pe canapeaua gri înainte să mă așez lângă el.

— Vreau să te invit la o întâlnire.

Mă uit la ceas pe telefon.

— La ora zece dimineața?

Mi se pare o idee bună să stăm în camera de hotel, dacă întâlnirea plănuită de el include un brunch și un pahar de mimosa. Pot să fiu de acord cu asta.

— Tocmai de aceea ar fi bine să mergem.

Mă ridică de pe canapea și mă conduce spre dormitor să mă pregătesc.

Îi dau mâinile la o parte când încearcă să-mi scoată pijamalele.

— la mâinile, altfel nu mai ajungem.

Chicotește în barbă.

— Întâlnirea asta include și micul-dejun?

Te rog, spune da!

— Nu! Dar după aceea putem să mâncăm ceva.
Nu vrea să-mi dea detalii. *Suspect!*

Lui Noah îi strălucesc ochii. Ar trebui să-mi fac griji, pentru că privirea aceea duce de obicei la câteva ore petrecute în dormitor. Credeți-mă pe cuvânt, pentru că în ultima săptămână am trecut dintr-o cameră de hotel în alta la orice oră din zi.

Dar merg pe mâna lui pentru că e frumos că s-a gândit la o întâlnire. Noah spune că s-a schimbat. Cine sunt eu să-i dejoc planurile?

Încă nu pot să neg teama pe care mi-o provoacă toată povestea asta. Nu latura sexuală. Latura aceea e focoasă. OK, știu că e un cuvânt prost ales. Dau vina pe titlurile de pe rețelele sociale pe care trebuie să le inventez, pentru că e o slujbă cu normă întreagă să fiu ingenioasă.

Dar toate celelalte aspecte dintre mine și Noah sunt încă discutabile. E ceva complet nou să fim în faza lunii de miere a relației. Mai întrebați-mă cum stau lucrurile când ne va fi mai greu. De pildă, când o să iasă la lumină minciunile pe care i le spun fratelui meu despre unde sunt.

Energia pozitivă mă părăsește de îndată ce Noah oprește în locul pentru prima noastră întâlnire oficială. O alegere ciudată pentru o întâlnire în doi.

Cobor alene din mașină și fac un pas în spatele lui în momentul în care ajungem în dreptul camerelor de supraveghere din boxa Bandini. Încă trebuie să păstrăm aparențele în fața fratelui meu și a celor care ne-ar putea da de gol. Doar în Sophie putem avea încredere.

— Întâlnirea noastră are loc pe pista de curse?

Mă uit la mulțimea din fața noastră. Nu știu de ce vrea să viziteze locul următoarei curse. Oare ar trebui să-mi fac griji pentru întâlnirile viitoare dacă i se

pare că acesta e un loc bun pentru prima întâlnire oficială în calitate de cuplu?

Va trebui să preiau controlul data viitoare.

Noah își freacă palmele una de alta.

— Consideră că e un exercițiu de încredere. Știi cum se lasă oamenii pe spate în exercițiile acelea?

— Hm! Sigur? zic, dând din cap.

Nesiguranța îmi urcă pe șira spinării când îmi zâmbește.

— În concluzie, nu vreau să-mi fac griji că încă nu ai încredere în mine. Vreau să mă asigur că ai. Pentru că asta e baza relațiilor.

Pare încrezător.

Ce podcasturi o fi ascultând? Nu știu dacă să fiu îngrijorată sau impresionată.

— Zâmbetul tău îmi dă emoții, îi spun.

Rânjetul lui machiavelic nu anunță nimic bun. E aceeași privire pe care le-o arunc eu părinților când le ascund ceva.

Se duce spre boxa Bandini, cerându-mi tacit să-l urmez. Aș vrea să fi rămas în mașină. Sunetele îndepărtate ale cauciucurilor pe asfalt îmi trezesc simțurile.

Un grup de oameni se adună în zona boxei. Echipete de filmare sunt îndreptate către cei care urcă în mașinile Bandini în culori neon, perfect aliniate, alcătuind tot curcubeul.

Fac greșeala să citesc pancarta de deasupra capului. *Experiența unei curse cu Bandini. Conduceți ca un pilot F1.*

O, nu!

Mă strânge încurajator de mână, apoi îi dă drumul.

— Te rog, spune-mi că e doar o apariție pentru presă.

Vocea îmi pare mai fermă decât mă simt în realitate.

Încep să sper, gândindu-mă că am venit să privim și să încurajăm fanii. Noah poate să-i plimbe în timp ce eu stau în spatele barierelor și ridic pumnul în aer de câteva ori ca să-mi arăt entuziasmul cât gonește el pe pistă.

— Așa e!

Nu spune nimic mai mult.

Bătăile inimii mi se domolesc și cred că întâlnirea se rezumă la ceea ce mă aștept. Bariera de protecție, iată că vin!

Dar el vorbește din nou.

— Numai că filmăm din interiorul mașinii.

O, rahat! Te rog, spune-mi că vrea să ne uităm din mașină preț de două secunde. Să batem palma cu tocilarii care creează mașinile, să facem repede o poză și să ridicăm degetele mari în aer. O fată poate să spere.

Mă uit în direcția indicată de arătătorul lui. Mă opresc direct la mașina Bandini verde-neon cu portierele deschise. Arată ca o mașină a viitorului, estimată la 500 000 de dolari.

— Eu nu urc la volanul mașinii.

Peste cadavrul meu! Categorie, nu!

— Nu e nevoie să-ți faci griji!

Mă umple de încredere înainte să mi-o spulbere din nou.

— Eu voi fi la volan.

Trebuie să solicit echipei Bandini un indicator de avertizare pentru el.

Noah mai mult mă târăște spre frumusețea verde-neon, cu scaune din piele neagră și țevi, cusături și lumini de accent vibrante.

Un angajat de la Bandini îmi dă o cască. Nu mă iau la ceartă cu Noah, pentru că se uită lumea la noi, și nu pot să mă fac de râs. Ziariștii ne urmează, bucuroși să vadă că am rețineri, de parcă mi-aș târșâi picioarele doar de dragul de-a o face. Stomacul meu protestează, iar fața mi se asortează cu nuanța verde a mașinii.

Inspir adânc, încercând să mă relaxez.

— Și iată-l pe Noah Slade, care o conduce pe pistă pe Maya Alatorre. Maya, cum te simți să mergi cu mașina alături de unul dintre cei mai buni piloți din lume?

Un reporter îmi bagă microfonul în față.

— Mi-e greață? răspund răgușită.

Reporterul râde de mine de parcă aș fi glumit. Îi arunc o privire înciudată lui Noah, întrebându-mă dacă e prea târziu să dau înapoi. Mă uit de la mașină la aleea din fața boxei, estimând cât de repede pot să fug până mă prinde Noah din urmă.

— E interesant că Maya a ales să vină azi cu tine, nu cu fratele ei. Ai ceva de comentat, Noah?

Îmi trec mâinile peste față. *Respiră adânc!*

— N-am ce face dacă vrea să testeze pista cu mine după ce l-a privit pe fratele ei pilotând ani de zile. Dar nimic nu se compară cu momentul în careiei virginitatea cuiva în privința pistei de curse.

Sunt destul de sigură că m-a excitat răspunsul lui și sunt pe jumătate convinsă că mă întâlnesc cu diavolul deghizat.

El îmi face cu ochiul.

— Trebuie să plecăm! Ne vedem mai târziu!

Le face cu mâna reporterilor cu naturalețea lui specifică.

Luându-mă după el, urc pe scaunul pasagerului.

Ochii lui Noah strălucesc.

— Ai luat camera, da?

Scot camera din poșetă. Mi-o ia din mână și o instalează pe suportul perfect amplasat.

— S-ar putea să-mi explodeze inima în piept. S-ar putea să nu rezist la toată cursa.

Noah chicotește.

— O să fii bine! O să mergem doar cu 210– 240 km/h. Nu e prea rău. E testul nostru de încredere, mai știi?

Nu-i mai compătimesc pe angajații nemulțumiți care trebuie să facă exercițiile de încredere când pleacă într-un *retreat* alături de colegi. Nu e cu nimic mai presus de versiunea asta nemiloasă.

N-am aflat nici acum care sunt șansele să-ți revii după un atac de cord la 23 de ani. *Câte regrete!*

— Doamne, pune mâna pe volan!

Îmi fac semnul crucii și pun casca pe cap.

— Mi-ai spus Dumnezeu azi-noapte, dar azi doar eu sunt la volan.

Afurisitul ăsta încrezut îmi face cu ochiul.

Pune mâna pe schimbătorul de viteze și înaintăm spre grilă. Râde când luăm primul viraj, iar cauciucurile scrâșnesc pe asfalt în timp ce accelerează.

— La naiba, nu te-am auzit țipând așa aseară! Trebuie să-mi schimb tehnica?

— Perversule! E înfricoșător! *O, Doamne!* Cum faci chestia asta tot timpul? E legal așa ceva?

I-aș trage una peste mână dacă n-aș fi lipită de lateralul mașinii.

— Îmi place la nebunie! Relaxează-te și bucură-te de moment!

Vocea lui nu reușește deloc să mă liniștească.

— Să nu-i spui niciodată unei femei să se relaxeze! strig din nou în timp ce alunecăm spre altă

curbă.

Nu se știe ce se întâmplă cu inima mea, fiindcă se oprește de fiecare dată când Noah virează și pornește din nou când accelerează pe pistă.

Scot încă un țipăt. N-am ocazia să mă simt jenată, iar țipetele ies din mine fără să le pot controla.

Motorul toarce în timp ce Noah apasă pedala de accelerație. Mâna lui face câteva mișcări cu schimbătorul, ceea ce este, sincer, oarecum sexy, pentru că mușchii i se încordează. Îmi distrag atenția privind-l în elementul lui, cu zâmbetul pe buze și bucurându-se de reacțiile mele. Încetez să mai strig destul cât să văd ce fericit pare.

Îmi oferă un zâmbet strălucitor. Dacă trupul meu nu ar fi deja ocupat să decidă între a lupta și a fugi, mi-ar fi luat-o inima la goană.

— Ochii pe pistă! Alo!

Pocnesc din degete și arăt spre asfaltul din fața noastră.

Chicotește în timp ce virează către altă secțiune dreaptă, iar mașina huruie când apasă pe accelerație.

— Aș putea să merg pe circuitul ăsta și-n somn. E ușor!

— Foarte bine și frumos, dar aș prefera să apuc ziua de mâine.

Respir adânc încă o dată.

El mă privește râzând.

— Acum ai încredere în mine?

— Am încredere că ești de fapt un psihopat. Ce fel de întâlnire e asta? N-ai văzut niciun episod din *Burlacul*? Nu este o întâlnire aprobată de Chris Harrison!

Mă țin de mașină cu disperare. Știți barele acelea pe care le are orice mașină? Da, aflu care este adevăratul lor scop când le strâng atât de tare, că mi se albesc degetele.

N-ar putea să nu mai râdă de mine?

— Nu e răspunsul pe care voiam să-l aud. Va trebui să merg cu un pas mai departe.

Iar acesta, prieteni, este exact genul de lucru pe care nimeni nu și-l dorește. Genul care se transformă într-o memă.

Măinile lui apasă pe butoanele de pe consolă.

— Ăăă, ce faci?

Mi se strânge stomacul, și tot corpul îmi sare în sus și-n jos, iar mașina se scutură din pricina vitezei cu care o forțează Noah să meargă. Drăcia asta letală continuă să zboare pe lângă tribunele goale. Difuzoarele pornesc pentru prima dată de când am plecat, iar vocea robotică îmi dă fiori pe șira spinării.

Controlul tracțiunii oprit.

Întorc capul spre Noah, iar casca mi se lovește de geam. Mișcarea mă zgâlțâie. Până și eu știu cât de important este controlul tracțiunii... Adică împiedică exact acel lucru pe care vrea Noah să-l facă.

El ridică din umeri, pecetluindu-ne soarta.

Trage de volan, iar mașina alunecă pe asfalt, învârtindu-se apoi în drifturi. Cauciucurile scârțâie pe pistă. Un nor de fum se rotește în jurul nostru de la cauciucul ars, plutind apoi spre cer odată cu sănăta-tea mea mintală.

— Am încredere în tine! Întotdeauna o să am încredere în tine. Ești cel mai bun pilot din lume. O să mă ții în siguranță. Ești mulțumit acum?

Pe jumătate râd, pe jumătate rostesc cuvintele urlând, de parcă aș fi un personaj dintr-un thriller cu psihopați. S-ar putea să am și o lacrimă-două în ochi, dar o să neg dacă mă întreabă Noah.

Încetează cu drifturile și sfârșim amândoi râzând în hohote. Mă ia de mână și o duce la buze să o sărute, iar eu uit de teamă.

— Ca să-ți răspund la întrebarea de mai devreme, da, am văzut *Burlacul*. Mi-am luat notițe. E prima din multe întâlniri la care vom merge, așa că trebuia să o fac memorabilă.

Îmi dăruiește un zâmbet diabolic înainte să-i zâmbesc la rândul meu.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI OPT

Noah

Sunt doar două lucruri care pot să-mi spulbere fericirea.

Unul este orice fel de veste despre moartea cuiva.
Al doilea este tatăl meu.

Al doilea motiv îmi afișează un zâmbet prefăcut, care îmi strânge stomacul. Stă lângă mașina mea în zona boxei și emană energie negativă. Nu e tocmai ce aveam nevoie înainte de o sesiune de antrenament.

De-a lungul anilor, am devenit as în a-l evita pe tata, o sarcină mai ușoară pentru că nu mi-a plăcut niciodată să fiu în preajma lui când se înfurie. Acum, că sunt un bărbat matur, a trecut de la lovituri fizice la cele verbale. Momentul în care Maya l-a văzut cum m-a lovit... a fost ceva neobișnuit pentru el. De obicei, își păstrează calmul, cel puțin fizic, alegând să o ia razna când am o prestație imperfectă pe circuit.

— Tată, ce cauți aici?

Ceea ce vreau să spun de fapt este „Tată, dispari dracului de aici! Nu te suport!” Dar nu spun ce aş vrea pentru că prefer profesionalismul. Din nefericire, tata mi-a finanţat o parte importantă a carierei la început, iar numele lui are trecere în echipa Bandini. La urma urmei, a fost echipa lui.

— După prestaţiile tale slabe la ultimele curse, am vrut să stăm de vorbă.

Sigur că da.

Dar asta e viaţa mea. Dacă nu mă clasez pe prima poziţie, aş putea la fel de bine să fiu pe ultimul loc. Singurul lucru care mă calmează este sunetul bolizilor pe pistă în timp ce inhalez mirosul de ceară proaspătă de maşină.

— Da! Sper că de data asta va fi mai bine.

Pot să câştig Marele Premiu al Japoniei pentru că am mai făcut-o şi în trecut.

— Şi iată că ne pregătim pentru următoarea sesiune de antrenamente. Santiago, ai ceva de spus fanilor?

Fir-ar să fie, Maya îşi alege cele mai proaste momente!

Tata îi face ochi dulci în timp ce ea se învârte prin garaj. *Scârbos!* Maya continuă, punându-i întrebări lui Santiago.

Tata îşi îndreaptă din nou atenţia spre mine.

— Acum e reporteră? Ce caută în boxă? Ăsta nu e un loc pentru femei.

Tata încă trăieşte în epoca în care femeile se mărită şi îşi duc tot restul zilelor nefericite între cei patru pereţi de acasă. *S-au mai schimbat vremurile, bătrâne!*

— Nu! Sora lui Santiago are un vlog.

„Şi e iubita mea”, aş vrea să-i spun.

Eu și Maya încă n-am discutat despre etichetele astea. Am lămurit lucrurile abia acum două săptămâni, în Singapore. Dar totul la noi pare să merite o etichetă, pentru că ne petrecem mult timp împreună când Santiago nu e de față. În patul meu, în patul ei, într-un apartament privat și la întâlnirile secrete din orașele pe care le vizităm. Libidoul meu cu Maya rivalizează cu al unui puști de 18 ani.

Nu-mi place cum se uită tata la ea, lucru care mă calcă pe nervi și mai tare.

— Hm! N-ar trebui să filmeze.

Mârâitul din vocea lui nu mă intimidează deloc.

— I-au dat deja permisiunea să o facă. A făcut reclamă bună și e bine și pentru echipă, pentru că are mulți urmăritori.

La naiba! A sunat de parcă sunt mândru de ea?

Tata mă privește curios, stârnindu-mi fiori. Receptivitatea lui îl face nemilos, deoarece nu a ajuns unde este azi pentru că e prost.

— Presupun că e în regulă, spune el.

Totul la fața lui arată că nu e în regulă. Ridică din sprâncene, ridică și bărbia, iar în ochii lui se vede o sticlire malefică. Un montaj cu toți ticăloșii din filme.

— Trebuie să mă pregătesc de încă o sesiune de antrenamente. Ne vedem mai târziu?

Nu vreau să-l las aici singur cu Maya, dar n-am încotro.

Mă furișez lângă ea înainte de a urca în mașină.

— Stai departe de tata! E un nenorocit viclean.

Ea face ochii mari.

— Baftă la antrenament!

Înțelege mesajul meu și mă liniștesc văzând-o că se retrage în timp ce urc în mașină.

Mâna Mayei îmi mângâie pieptul. În loc să mergem la un eveniment cu sponsorii în seara asta, am găsit câte un pretext ca să rămânem acasă. Împreună, urmărim un sezon nou din *Area 52* – un serial care ne place nouă, despre o bază militară secretă, creată după ce Area 51 a fost atacată de susținătorii teoriilor conspirației și cei care cred în extraterestri.

— Nu cred că o să se termine cu bine. Mereu am crezut că e personajul negativ... dar nu e. Și acum l-au ucis.

Lacrimile ei îmi umezesc tricoul. Plânge pentru un bărbat care nici măcar nu există în realitate.

Uau, se implică foarte mult în serialele astea!

— Întotdeauna plângi la scenele triste?

O îmbrățișez. E drăguț, chiar adorabil. Dar nu vreau să plângă pentru ceva ireal.

— Am multe sentimente. OK?

Ochii îi lucesc când se uită la mine.

O sărut blând pe cap, iar suspinul ei mă face să rânjesc.

Iar acțiunea continuă la televizor. Maya întoarce capul, urmărind cu atenție partea următoare.

Mi-am învățat lecția. Data viitoare, am de gând să aleg cel mai plictisitor serial, doar ca să-i pot distrage atenția Mayei. În ultimele ore, ori de câte ori am încercat, mi-a dat peste mână când am vrut să o ating.

— Trebuie să încetezi cu suspinele de fiecare dată când apare tipul ăla pe ecran. Pasiunea asta a scăpat de sub control.

Mi se strânge inima când o aud râzând. E o senzație ciudată cu care m-am obișnuit când stau cu Maya, asemănătoare cu erecția tare ca piatra cu care mă aleg ori de câte ori se apropie de mine.

— Nu mă pot abține. Părul acela, faptul că e un babysitter bun. Chiar și personalitatea lui. De vis!

Cum au mai decăzut cei puternici! Sunt gelos pe un personaj dintr-un serial.

— Și eu pot să fiu babysitter. Iar părul meu e cu siguranță mai frumos. Personalitatea? Sper că a mea e mai agreabilă, fiindcă sunt un om în carne și oase. Și sunt mai în vârstă și mai înțelept. Sunt al dracului de bun cu bâta de baseball!

Flexez brațele ca să-mi susțin ideea.

— Ce legătură au vârsta și înțelepciunea cu atracția fizică?

I se zguduie pieptul lângă al meu.

Mă tachinează. Așa că fac ceea ce ar face orice om rațional în locul meu. Închid televizorul și îi arăt că experiența vine odată cu vârsta. Nu se mai plânge de serial din secunda în care îmi lipsesc buzele de clitorisul ei.

Stau la pândă, trăgând cu urechea la discuția dintre Santi și Maya. Nu e vina mea că vorbesc atât de tare și împărțim aceiași pereți. Nu-i așa?

Sunt gelos pe Santi. Poftim! Am spus-o!

Maya își petrece toată dimineața dinaintea cursei cu el în timp ce eu rămân singur. Îi ascunde adevărul despre noi pentru că nu vrea să-l supere sau să-l deranjeze înainte de ultima cursă.

Din nefericire pentru frații Alatorre, nu mi-e rușine să trag cu urechea.

— Ce-o să faci după ce se termină sezonul? se aude vocea lui Santi prin pereții subțiri.

— Hm, nu știu. Am început să mă pricep la conținutul despre F1. Am peste 900 000 de urmăritori pe

toate platformele. Adică, e o creștere uriașă pentru o carieră care a început acum opt luni. Vloggul de călătorii e drăguț, dar scenele din culisele Formulei 1 mă fac să ies în evidență și să fiu în trend.

Mândria din vocea ei îmi aduce zâmbetul pe buze. Îi urmăresc postările când mi-e dor de ea, când mă plictisesc sau când Santi mi-o răpește, pentru că Maya se simte prea vinovată să spună nu.

Am călătorit deja timp de opt luni pentru F1, iar eu și Maya suntem împreună de numai patru săptămâni.

— Dar asta chiar e o meserie? Să mergi după mine peste tot?

Ce idiot!

— Îh! Nu merg după tine peste tot.

Vocea Mayei e șovăielnică, neștiind cum să gestioneze ignoranța lui Santi.

— Nu vreau să te jignesc. Dar nu vrei să ai o slujbă drăguță, stabilă? Una mai aproape de casă, în care să nu călătorești la fel de mult? Nu pot să te iau cu mine la nesfârșit.

Tu, nu. Eu, da.

Sau cel puțin până când Maya nu o să mai vrea să stea aici, *dacă* nu o să mai vrea. Trebuie încă să ne obișnuim unul cu altul.

Îmi dau cu părerea de parcă aș lua parte la discuție.

Ea scoate un oftat suficient de zgomotos încât să-l aud. Ăsta nu e niciodată semn bun.

— Eu trăiesc în prezent. Sunt tânără. Am timp să decid ce vreau să fac în viață. Tu nu știi prea multe despre rețelele sociale, dar sunt în dezvoltare. Vlogurile și conținutul în formate scurte sunt industrii uriașe, care plătesc bine pentru vizualizări. Și obțin sponsorizări.

— Dar asta e mereu problema ta. Poate că trăiești în prezent, dar trebuie să te maturizezi la un moment dat. Filmulețele reprezintă o carieră?

— Uau! *OK*. Nu știu ce te-a enervat azi, dar ești un frate de rahat în momentul ăsta. Mă duc să fac o plimbare.

Îmi vine o idee. Deschid ușa apartamentului în momentul în care Maya trece pe lângă mine și o trag înăuntru.

— Ce fa...

Îi acopăr gura cu mâna înainte să mai scoată o vorbă. Duc degetul la buze. Ochii ei capătă strălucire, pentru că acum pot să-i schimb starea și să o învesesc. *Fantastic, la naiba!*

Îi iau mâna de pe gură și încui ușa după ea.

Mă uit la ceas. Avem 30 de minute până trebuie să mă prezint la boxă.

— Crezi că poți să nu faci gălăgie? Îi șoptesc.

Fratele ei e la câțiva metri de noi, iar pereții sunt mai subțiri decât un prezervativ nenorocit.

Ea încuviințează din cap și i se luminează ochii de nerăbdare.

— Mereu ești entuziasmată.

Cobor cu degetul de pe gâtul pe pieptul ei. Găsesc poala tricoului Bandini și i-l trag peste cap, scoțând la iveală un sutien de dantelă albă care-mi face scula să pulseze.

Ea trage de fermoarul costumului meu de pilot.

— Arăți atât de sexy în costumul ăsta! Aproape că nu vreau să trag fermoarul.

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc.

Îi închid gura cu un sărut ca să nu ne audă Santiago. Îi explorez gura cu limba, bucurându-mă de gustul ei distinctiv, de care sunt dependent. O energie magnetică apare între noi, trăgându-mă

mereu înapoi spre ea. Nu că aş vrea să mă distanţez. Limbile noastre dansează şi se tachinează reciproc. Sărutul îi înăbuşă geamătul când îi explorez corpul cu mâinile, pipăindu-i pielea cu degetele aspre.

Îi cuprind în palme sânii perfecţi. Trag de cupele moi ale sutienului, dezvăluind sânii fermi şi sfârcurile mici şi roz. Cea mai grozavă privelişte, la naiba! Îi presar sărutări umede pe gât, sugând atât cât să nu-i las semne. La naiba, mi-aş dori să o însemn! Dar trec mai departe pentru că nu am timp destul.

Scula îmi zvâcneşte, tare ca piatra în costum şi disperată după atenţia ei.

Ea îşi strecoară mâinile în părul meu, trăgându-mă încurajator spre ea. Am o misiune de îndeplinit într-un timp scurt.

— Sst!

Îmi trec buricul degetului mare peste buzele ei. Respiraţiile ei greoaie ne-ar putea da de gol.

Ea dă din cap şi se uită cum iau în gură un sfârc ascuţit. Îşi arcuieşte spatele, împingându-se spre mine. Sug sfârcul până se întăreşte, apoi trec la celălalt, plimbându-mi limba peste adâncitura de pe pieptul ei.

Îi găsesc nasturele de la blugi cu cealaltă mână. Îmi strecur mâna înăuntru şi o găsesc umedă şi pregătită pentru mine. Futu-i, e cel mai grozav sentiment când o excit cu un minimum de efort!

Ochii ei înnebuniţi şi părul ciufulit mă scot din minţi. Nimic nu se compară cu satisfacerea dorinţei dintre noi, când sunt capabil să-i provoc plăcere până uită de ea însăşi.

Mâna Mayei îmi atinge conturul sculei prin costum. Mă cuprinde cu palma, urcând şi coborând

ușor.

— E timpul să-l scoți, spune ea cu o șoaptă răgușită.

Ce fată bună!

Sunetul încântător al fermoarului răsună prin cameră. Poate că Maya mă corupe la fel de mult cât o corup eu, pentru că niciodată nu fac așa ceva înainte de o cursă.

Îmi scot brațele din partea de sus a costumului și cobor fermoarul până pe talie. Ceasul îmi spune că mai avem 15 minute. Deși aș vrea să am mai mult timp cu ea, o partidă rapidă e suficientă. Îmi scoate scula de sub straturile de material ignifug.

Se lasă în genunchi. Scula îmi zvâcnește doar la vederea ei, iar lichidul îmi picură din vârf înainte să mă cuprindă cu mâna. Apoi scoate limba să culeagă lichidul alb.

Las capul pe spate.

La naiba, gura ei e fantastică!

Trasează linii leneșe cu limba pe toată lungimea. E perfect! Ea e perfectă! Totul e al dracului de perfect!

Mă ia în gură, și un paradis cald și umed îmi învăluie scula. Își trece limba pe sub ea și dă din cap înainte și înapoi. Suge, pompează și linge. Senzațiile îmi scurtcircuitează creierul.

Mă împinge în gură cu o mână și mă ține de fund cu alta. Îmi recapăt luciditatea destul cât să o ridic în picioare, iar ea plescăie din buze în timp ce scula mea saltă prin aer.

— Nu! Nu așa o să fie azi!

Ochii ei căprui și arămii se mijesc. Îmi trec degetul peste buzele ei pline și-mi place cum arată după ce mi-a supt-o. Un sărut scurt îi șterge încruntarea de pe față.

Trag de blugii și chiloții ei. Se mișcă odată cu mine, încercând să-și scoată încălțările. Cel mai bun lucru în echipă.

Numerele roșii de pe ceas își bat joc de mine.

— Acum trebuie să faci liniște, îi șoptesc și îi ling pavilionul urechii până i se face pielea de găină.

Îi place jocul tăcerii, întrebându-se cine o să greșească primul.

Îi pun mâinile pe marginea canapelei gri. Apartamentul e mic, nefiind făcut pentru sex. Dar să-l ia naiba, pot să mă descurc cu puțin efort.

— Ține mâinile aici!

Iau un prezervativ din portofel.

Slavă Domnului că m-am organizat dinainte!

Mă întorc spre Maya. Imaginea fundului ei obraznic în aer, sprijinită de brațul canapelei, pregătită pentru mine. Sâni care atârnă și spatele arcuit. E greu de privit. Își mușcă buza de jos în timp ce îmi privește înfometată scula.

Îmi pun prezervativul.

— Păcat că apartamentul ăsta nu e potrivit pentru sex, spune vocea ei aspră.

— Vai de mine, ai o slăbiciune pentru costumele de curse? Ar trebui să-mi fac griji? Pot să te izolez de ceilalți piloți și să te țin aici doar pentru mine.

Îi pun mâna pe fund, făcând-o să geamă ușor. Trec cu degetul printre fesele ei până ajung la carnea umedă. Înfig un deget în ea, apoi încă unul, până mă învăluie umezeala.

Mă aplec să-i șoptesc la ureche.

— Întotdeauna ești pregătită pentru mine. Spune-mi, așa ești când mă privești pilotând? Te exciți?

Ea încuviințează, iar mărturisirea ei tăcută mă incită.

— E un sport periculos. Viteze mari. Coliziuni.

Las o dâră de sărutări pe spatele ei.

Ea întoarce capul și mă privește peste umăr.

— Dar am să-ți spun un secret... Când ți-o trag e ca și cum aș câștiga Campionatul. Aș putea să nu mai câștig niciodată și aș fi mulțumit dacă ai fi lângă mine. În patul meu. Cu mine înăuntrul tău. Îmi place *mult* de tine.

Nu are nicio secundă la dispoziție să-mi proceseze vorbele. Sunt prevăzător și-i acopăr gura cu mâna înainte să pătrund în sexul ei umed. Strâng din dinți, înăbușindu-mi un geamăt în timp ce se acomodează cu scula și se contractă în jurul meu. Trupurile noastre unite se mișcă la unison și mă fascinează.

Iar chestia asta mă afectează, la naiba! Un val de posesivitate mă străbate în timp ce-mi scot scula, umezită până la rădăcină.

Pare mai strâmtă în poziția asta, iar eu mă abțin să nu gâfâi pentru că nu vreau să mă audă Santi. După ce trece șocul, iau mâna de pe gura ei.

Maya se agață de materialul canapelei, o imagine superbă a efectului pe care îl am asupra ei. Mă izbesc în ea din nou și savurez felul în care îmi strânge scula.

E divină. Perfectă pentru mine.

O prind de coadă și-mi înfășor părul ei pe braț, iar firele groase îmi mângâie pielea. Trag ușor, împlinindu-mi fantezia pe care o am de când o cunosc.

Corpul ei pulsează din pricina amestecului dintre durere și plăcere. Pielea ei se încălzește când o ating cu cealaltă mână. Îi strâng sânul, bucurându-mă de senzația sfârcului întărit în palmă.

Vreau să știe că sunt singurul care poate să i-o tragă așa, care o face să se simtă așa. Vreau să o

distrug pentru orice alt bărbat care îndrăznește să calce pe urmele mele.

I-o trag de parcă e ultima femeie de pe pământ. Pentru că pentru mine e ca și cum ar fi.

Se descurcă să păstreze tăcerea, scoțând doar câte un scâncet din când în când. O trag de păr din nou, cerându-i tacit să se uite la mine. Mă spulberă cu imaginea ochilor ei căprui, întunecați de dorință, la un loc cu obraji roșii și buzele umflate de mișcările mele. Aș putea să-mi dau drumul doar văzând-o așa.

Dar nu o fac.

Pentru că băieții de treabă termină ultimii.

O strâng mai posesiv de șold și pompez fără oprire în ea. Găsesc unghiul în care îi ating punctul G. Corpul îi intră în convulsii în jurul meu, iar reacția ei mă face să rânjesc.

Îi ating locul special și-i ofer toată atenția mea. Scula mea alunecă înainte și înapoi ca niciodată până acum, iar excitația ei mă încurajează când mișcările devin mai neglijente, mai puțin controlate. Mi se pare magic când se destramă în jurul meu. Răsuflările ei greoaie umplu camera, iar pieptul îi urcă și coboară în timp ce mă privește cu un zâmbet leneș.

Orgasmul ei e ultimul meu stimulent. Mă înfig în ea fără rețineri, iar testiculele îi lovesc fundul în timp ce mă primește cu totul. Mă eliberez cu un geamăt. Strâng din degetele de la picioare când o simt cum se contractă, de parcă ar cere mai mult. Toată chestia mi se pare al naibii de poetică.

O sărut pe gât și ies din ea. Arunc prezervativul în coș și îmbrac costumul, dorindu-mi să fi avut mai mult timp la dispoziție.

Maya rămâne pe loc, întinsă pe marginea canapelei cu ochii închiși. Spatele ei se mișcă în ritmul respirațiilor întretăiate. Îi iau hainele de pe jos, vrând să o ajut cum pot, când vorbește în cele din urmă:

— Cred că m-ai distrus.

Vocea ei răsună în liniștea din cameră.

La naiba! E cel mai bun lucru pe care l-am auzit toată ziua.

CAPITOLUL DOUĂ- ZECI ȘI NOUĂ

Maya

Intru în zona boxei ca să-i urez baftă lui Santi. Noah mi-a tras-o până mi-am schimbat dispoziția, vindându-mă de cuvintele negative ale lui Santi.

— Unde ai plecat?

Se uită la mine cu ochi blânzi și un zâmbet vag.

— Am făcut o plimbare. Aveam nevoie de o pauză după discuția noastră.

Oare își dă seama că Noah tocmai mi-a tras-o? Strălucirea după sex tinde să fie reală.

— Arăți de parcă ai plâns. Îmi pare rău dacă te-am supărat. Vreau doar să mă asigur că o să fii bine și o să găsești ce-ți place să faci.

Mi se încing obrajii. Nu a fost genul de plâns la care se gândește el. Scuzele lui îmi dau o strângere de inimă, iar vinovăția îmi alungă dorința sexuală rămasă.

— Mm, da! Apreciez scuzele tale, dar sunt fericită, și totul va fi bine. Îmi place să-i urmăresc pe toți și mi-am făcut prieteni buni. Nu e cazul să-ți mai faci griji pentru mine.

Mă ia în brațe, renunțând la conversația de mai înainte.

— Știi că te iubesc, nu?

Îmi dau ochii peste cap, pentru că expresia asta siropoasă mă înduioșează de fiecare dată. Oricum nu pot să rămân certată cu el mai mult de o oră.

— Așa îmi spui mereu. Și eu te iubesc! Acum du-te și tăbăcește-le fundu'! De preferat, pe al lui Slade.

— Hei! Te-am auzit. Vă purtați de parcă n-aș fi aici.

Vocea lui Noah bubuie pe deasupra zumzetului din boxă și al mașinărilor.

Corpul mi se înfierbântă, recunoscându-l. Sunt praf din cauza lui, la propriu și la figurat.

— Ai câștigat trei Campionate Mondiale deja. Mai lasă ceva și pentru cei mai mărunți.

Vocea lui Santi răsună peste celelalte zgomote.

— Mă bucur că nu ți-e rușine că ești mărunț. E o dovadă de maturitate din partea ta. Știi ce se spune – nu mărimea contează, ci ceea ce faci cu ea.

Noah rânjește la fratele meu.

Santi geme, iar eu râd în hohote.

— Ești un nenorocit, Slade!

Cuvintele lui Santi nu mai sunt la fel de brutale.

— Apropo de scule, ce naiba se întâmplă în camera ta? Schimbi rutina dinaintea cursei? De obicei e liniște, dar canapeaua ta se tot lovea de perete, într-un ritm anume, aș putea adăuga.

Zâmbetul cu subînțeles al lui Santi spune tot adevărul.

Mi se contractă gâtul, iar mintea mea trage cele mai urâte concluzii. Răsufu ușurată când observ că Santi nu se uită la mine.

Noah îi răspunde cu un zâmbet machiavelic și ridică din umeri.

— Scuze pentru asta! O să fac liniște data viitoare.

Dacă m-ar putea înghiți pământul acum, ar fi momentul perfect.

Dar nu mă înghite.

— Poate ar trebui să am același ritual. Mă întreb dacă de-asta câștigi atât de multe curse.

Fratele meu, idiotul, îi zâmbește lui Noah.

Dacă beam ceva, acesta ar fi fost momentul în care aş fi scuipat conținutul pe fratele meu. *O, Doamne! În mod sigur nu asta vrei, Santi. Nu mai taci odată?*

Arunc o privire prin garaj, evitând din răspuțeri să mă uit la ei. Santi mă pupă grăbit pe cap și urcă în mașină.

Noah și Santi își urează baftă și pornesc către grila de start. Rămân în boxă pentru cursa asta, uitându-mă la monitoarele de deasupra capului, în timp ce Sophie stă lângă tatăl ei. Un membru al echipei îmi întinde o cască radio ca să aud ce spune Santi în timpul cursei.

Noah pleacă de pe prima poziție, ceea ce nu surprinde pe nimeni. Camerele trec de la cadre din aer la filmări cu piloții. În timpul curselor din trecut, m-am trezit încurajându-l la fel de mult ca pe Santi.

Noah conduce repede, alunecând pe asfalt. Fratele meu rămâne aproape de el și se luptă cu Liam pentru locul al doilea. Noah păstrează distanța în față și evită coliziunile grave cu alți piloți. Fratele meu impune un ritm grozav, cu Liam în dreptul aripii drepte din spate. Aerodinamica mașinii îl împiedică pe Liam să-l depășească. Aerul devine un vortex pe

pistă și compromite viteza oricărui pilot care încearcă să depășească liderul.

Santi îl prinde din urmă pe Noah, dar nu se potrivește cu stilul defensiv al lui Noah pe pistă. Noah face viraje strânse, rămânând pe mijloc și asigurându-se că nu-l poate depăși niciun pilot. Inima îmi bate cu putere în timp ce lasă o distanță confortabilă între el și fratele meu.

Comentatorii o iau razna în timp ce piloții se bat pe locurile al doilea și al treilea. Jax zboară pe lângă Liam, apropiindu-se în spatele fratelui meu. O oprire la boxă va decide cine va ieși în frunte. Jax îl depășește pe Santi cu un viraj îngust, făcându-l pe fratele meu să se învârtă înainte să preia din nou controlul.

Mașinile fac tură după tură, iar clasamentul se schimbă. Jax câștigă viteză și se apropie de Noah, fiindcă nu vrea să compromită un posibil loc întâi pentru McCoy. Îmi place stilul lui Jax prin comparație cu al băieților de la Bandini. Face mișcări atente, care rivalizează cu ale lui Noah, dispus la orice ca să obțină un avantaj în fața pilotului de pe primul loc.

Tatăl lui Noah mă întrerupe, iar vocea lui îmi distrage atenția de la monitor. Mă abțin să nu pufnesc cu dispreț. Noah mi-a povestit despre problemele tatălui său cu furia, arătându-mi latura necunoscută a lui Nicholas Slade.

Se oprește lângă mine, uitându-se la televizor de parcă ar fi la fel de implicat emoțional ca mine. O manifestare comică, pentru că intențiile lui devin clare după ce deschide gura.

— Credeți că sunteți tare deștepți, ascunzând ceea ce faceți.

Mă crispez, dar rămân cu ochii la monitor. Noah și Jax se întrec pentru primul loc. Mecanicii se pun în mișcare când Noah intră la boxă, distrăgându-mi atenția de la tatăl lui în timp ce echipa îi schimbă cauciucurile. Tot procesul durează două secunde. Uit că tatăl lui stă lângă mine până când se preface că tușește.

— Ce anume crezi că facem eu și Santiago?

Îmi reprim dorința de-a o lua la fugă.

Râsul lui îmi dă fiori.

E posibil să urăști pe cineva fără să știi prea multe despre el? Pentru că ceea ce știi e suficient. Cine naiba își lovește copilul pentru că pierde curse de karturi? Un bărbat cu o sculă mică și un orgoliu fragil.

— Ți-o tragi cu fiul meu. E evident, după ce v-am văzut mai devreme în zona boxei.

Căldura mi se ridică pe gât, și mă trec fiori din cauza bărbatului periculos de lângă mine. Învârt o șuviță de păr pe deget ca să nu mă mai frământ. Îmi feresc privirea și mă uit la monitor.

— Ce teorie interesantă! Ești atât de plictisit de curse că trebuie să inventezi povești?

Par mult mai încrezătoare decât sunt în realitate.

— Ești fată deșteaptă. Dacă îți faci de cap cu Noah, iar prestația lui nu e cea la care mă aștept...

Păstrez tăcerea. Vrea să se certe, iar eu n-am de gând să-i fac pe plac.

— O să mă asigur că fratelui tău nu i se reînnoiește contractul. Ca să nu mai spun că n-ai să mai intri niciodată într-un apartament Bandini. Eu nu mă prostesc. Joc ca să câștig.

Întorc capul și îi văd privirea rece la care răspund cu una asemănătoare. Amenințările lui nu mă spe-

rie. Nu trebuie să-i las impresia că mă poate controla.

— Nu știu ce crezi că se întâmplă. Îmi pare rău dacă îți faci griji pentru prestația lui Noah. Dar ceea ce face acolo e numai treaba lui.

Vocea îmi sună greșos de dulce, chiar și eu îmi dau seama de asta.

Se îndepărtează cu un rânjet pe buze, dovedindu-mi că este exact atât de ticălos pe cât l-a descris Noah.

— Trebuie să vorbim!

Santi se sprijină de tăblia patului meu, ocupând locul de lângă mine. Ieri a avut o zi grea, după ce s-a clasat pe locul al patrulea în cursă. A făcut turul de onoare ca să le facă pe plac fanilor, dar eșecul îl macină și s-a închis tot restul serii în camera de hotel. Numai serviciul în cameră l-a făcut să abandoneze cei patru pereți din dormitor.

— Despre ce? îl întreb, gâtuită.

Paranoia îmi întunecă mintea și-mi joacă feste, îngrijorată că tatăl lui Noah i-a spus lui Santi despre relația mea secretă. Îl cred în stare de orice pe bărbatul acela abject.

— N-am avut ocazia să vorbim în privat despre ce s-a întâmplat ieri. M-am purtat ca un nemernic și îmi pare rău. Am avut multe pe cap cu Bandini și îmi fac griji pentru tine, pe lângă toate celelalte.

Ochii lui căprui mă fixează.

— Nu mai e nimic altceva de discutat. Înțeleg că îți dorești ce e mai bun pentru mine.

Mă foiesc pe cuvertură, fiindcă nu găsesc o poziție confortabilă.

— Ai fost puțin distantă și nu știu ce se întâmplă. Credeam că poate vrei să te întorci acasă, dar am exagerat.

Sinceritatea lui îmi stârnește o împunsătură în piept.

— Nu! Nu e vorba de asta.

— Mi-ai spune dacă te-ar supăra altceva, nu-i așa? E o lume obositoare și apreciez că ești lângă mine. Acesta e motivul pentru care am avut un sezon mult mai bun.

Te rog, mai înjunghie-mă o dată în inimă!

— Desigur. Ești cel mai bun prieten al meu!

Mi se pune un nod în gât care mă împiedică să înghit.

— Acum, că am terminat de vorbit despre porcăriile astea sentimentale, abia aștept să mă uit la noul sezon din *Area 52*. Hai să-l vedem cât am puțin timp liber!

Mă uit a doua oară la același sezon, pentru că vinovăția are un fel ciudat de-a mă convinge să fac orice pentru fratele meu.

CAPITOLUL TREI- ZECI

Noah

La cursa de ieri, m-am clasat pe locul al doilea. Jax s-a bătut cu disperare pentru primul loc și a meritat să câștige. Pista dură și clasamentul mă ajută să mă bucur de prestația mea.

Tata, pe de altă parte, nu se bucură.

În mod regretabil, m-a invitat la cină, ceea ce se întâmplă foarte rar, fiindcă nu rămâne niciodată după o cursă, alegând să plece cât mai repede. Ideea acestei întâlniri mă ține în alertă. Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori am ieșit împreună de când am intrat în F1.

Pe scurt, tata merită să i-o tragă cineva pe la spate cu un tub de lubrifiant Icy Hot cu un plus de intensitate.

Vorbește disprețuitor cu mine și cu ospătarii. Încleștez pumnul ori de câte ori sfidează pe cineva de parcă ar fi cu capsă pusă. Am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu sar peste masă și să nu-l trag de cămașă, să-l scuipe în față și să-i pocesc mutra în așa fel încât să se asorteze cu personalitatea lui.

Simt o apăsare în piept la gândul că m-aș purta la fel ca el. Vreau să uit de fetele nenumărate care mi-au trecut prin pat, de înfumurarea și de atitudinea mea. Ca să mă protejez, am renunțat la frânturi din mine până am rămas lipsit de orice sentiment. Viclenia le joacă oamenilor feste oribile. Se pare că, în timp ce eram ocupat să port o mască, cel mai mult mă mințeam pe mine însumi. În cele din urmă, am ajuns să-mi cred propriile minciuni, scuzele pe care le găseam pentru atitudinea mea de rahat și pentru toate, devenind tocmai ticălosul de care fugeam.

Atitudinea urâcioasă a tatei confirmă tot ce am învățat de-a lungul acestui an. Iar cea mai rea parte? Chiar îmi pare rău pentru tata. Mi-e milă de el!

Nicholas Slade nu are pe nimeni și își folosește banii și puterea ca să obțină ceea ce vrea, dar nu iubește pe nimeni. Cum ar putea, când bărbatul pe care îl adoră este chiar cel din oglindă? Sincer să fiu, pe mine nu mă iubește. Futu-i, nici măcar nu mă *place*, darămite să lase impresia că simte ceva asemănător cuvântului cu „i”. E un ticălos egoist care trăiește prin intermediul meu.

Dar, dacă vreau să trec mai departe și să-mi văd de viața mea, trebuie să-mi înfrunt problemele din trecut. Psihologul va fi mulțumit de felul în care stau tăcut, respir adânc și suport porcăriile tatei.

Îi întind un colac de salvare. Un fel de test.

— Maya mi-a spus că ați stat de vorbă la cursă.

Am o voce relaxată în ciuda fiorilor pe care îi simt în interior.

— Hm, da. E o bucătică bună! Când o să-i dai vestea lui Santiago? E un plan ingenios să-i faci mintea praf înainte de ultima cursă din sezon.

Rânjetul lui îmi lasă un gust amar. Oare cum reușește să doarmă noaptea? Probabil doarme agitat,

cu sufletul la fel de negru ca bezna care îl înconjoară.

— E iubita mea.

Nu oficial. Dar nu e nevoie s-o știe și el.

Își înclină capul spre mine, arătându-mi un zâmbet sinistru.

— Dacă așa se cheamă acum partenerii de sex, cu atât mai bine pentru tine.

Îmi vine să-mi jupoi pielea și să îmbrac pe altul cu ea. Încerc să-i dau o șansă, deși e război în sufletul meu.

— Probabil o să mă însor cu ea într-o bună zi. Cred că ea e aleasa.

Pronunț cuvintele cu încredere.

Ideea e puțin prematură, desigur. Dar am un presentiment bun în privința ei. Maya îmi dă un suflu nou, fiindcă nu vrea să mă repare, ci îmi acceptă și laturile mai neșlefuite. E grozav să mă trezesc dimineața alături de ea, nu pentru felațiile fenomenale, ci pentru zâmbetul acela special pe care mi-l arată când amân alarma de cinci ori. Îmi place cum se întinde în pat și citește cărți în mijlocul zilei, fără să-mi dea atenție și gonindu-mă când ajunge la o pagină interesantă. Trece peste atitudinea mea morocănoasă cu un zâmbet și un sărut, pentru că pot fi un ticălos ursuz când nu sunt pe primul loc – condiționat în acest fel de nenorocitul care stă în fața mea. Mai mult decât orice, îmi place că datorită ei vreau să fiu un om mai bun. Pentru ea, pentru mine, pentru întreaga lume.

Tata îmi zâmbește crispat.

— Atunci, ar fi bine să-ți angajezi un avocat pentru un contract prenuptial. Femeile ca ea urmăresc un singur lucru, și nu e vorba de personalitatea ta exuberantă și de înfățișarea plăcută.

Expresia de fațadă dispare. M-am săturat de el ca de mere pădurețe, pentru că e un caz fără speranță. Am avut grijă să mă pregătesc pentru acest moment, pentru că am anticipat manevra pe care a făcut-o cu Maya. La urma urmei, l-am studiat ani de zile. Nu mă așteptam să mă amenințe cu contractul lui Santi, pentru că bănuiam că îl va lua la ochi pe al meu.

Răsufli adânc. Tata mă privește cu ochi negri și o căutătură încruntată.

— După ce am petrecut timp cu oameni care țin la mine, mi-am dat seama de unele lucruri. Oamenii care te iubesc își petrec timpul cu tine și pe pistă, și în afara ei. Merg la evenimente și rămân până la sfârșit ca să fie alături de tine, pentru că asta vor să facă. Nu contează dacă pierzi sau câștigi. Sunt campion mondial, iar tu mă tratezi ca pe un rahat în care ai călcat. Ceva neplăcut și nedorit.

Încearcă să spună ceva, dar ridic mâna să-i închid gura. Restaurantul elegant pe care l-a ales ne acordă intimitatea de care avem nevoie pentru discuția asta sinceră și otrăvită.

— Și o mai și ameninți pe iubita mea? Chiar i-ai zis naibii că fratele ei ar putea pierde contractul cu Bandini? Cât de tristă și de nasoală e viața ta, încât să faci așa ceva? M-am săturat să mă străduiesc pentru tine! Ai fost un tată de rahat toată viața mea și ți-a păsat doar de ceea ce era în beneficiul tău. De fapt, faci parte din viața mea, pentru că te interesează imaginea ta, nu pentru că vrei să fii alături de mine.

Sunt atent doar la cât de repede clipește el și la cum pot să-mi domolesc bătăile inimii.

— Nu poți să scapi de mine, fiindcă îți sponsori-
zez echipa. Vorbeam serios despre reînnoirea con-

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI UNU

Maya

— Astăzi suntem aici alături de Santiago, fiindcă e gelos pe atenția pe care le-o acord altor piloți.

Eu și fratele meu stăm lângă tejgheaua lucioasă a barului din structura mobilă a echipei Bandini. Aliniez două pahărele lângă o sticlă de tequila, iar Santi zâmbește la camera amplasată pe o masă adiacentă.

— Santi a recunoscut că e dezamăgit fiindcă nu a urcat pe podium zilele trecute. Așa că vom face un episod exclusiv din „Discuții la tequila” pentru că noi încă n-am învățat că tequila nu-ți rezolvă problemele. Sper ca acest episod să decurgă mai bine decât următorul. Am să-i pun o serie de întrebări și trebuie să bea un shot de câte ori refuză să răspundă. Închei episodul după patru pahare, pentru că e greu și nu pot să-l ridic de pe jos. Puteți da vina pe regimul strict de antrenament și masa lui musculară.

Fratele meu își flexează bicepsul la cameră.

— Vă avertizez: n-am inventat eu întrebările astea. Vreau să clarific, fiindcă fanii vor răspunsuri

tractului lui Santiago. Pune-mă la încercare!

Șuieră ca un șarpe nenorocit ce este.

— O, tată! Chestia este că am rezolvat problema deja. Bandini nu mai are nevoie de donațiile tale generoase. Am participat la aproape toate evenimentele, întâlnirile și galele cu sponsori de anul acesta, așa că am făcut treptat rost de sponsorizări care le întrec pe ale tale. Ai terminat-o cu echipa *mea*. N-ai decât să susții alt grup dacă vrei. Nu știu dacă vor avea nevoie de un donator cu o atitudine mai împuțită decât canalul din care ai ieșit tu, dar, hei, ești o legendă până la urmă.

— Nu s-a terminat. Încă sunt sponsor anul ăsta, așa că o să fac ce naiba vreau eu!

Îmi arunc șervetul pe masă.

— Mă doare-n cur! Fă ce vrei, dar dă-te naibii din calea mea!

Nu am de ce să mai stau nici măcar un minut cu bărbatul acesta, iar stomacul mă amenință că e gata să scape de rușine și de friptura de 60 de dolari.

Tata nici măcar nu încearcă să-și ceară iertare.

Las trecutul în urmă, la masa unui restaurant luxos. Să se ducă dracului în cea mai îndepărtată galaxie, pentru că dacă zboară pe Lună tot e prea aproape pentru mine.

despre fratele meu pe care eu *nu vreau* să le știu.

Strâng din buze către fanii excitați care ne urmăresc – mult mai mulți decât mă aștept, scriindu-mi mereu despre băieții ăștia.

Mă cutremur exagerat când îi văd rânjetul obraznic și scot limba la el.

— Ce îți place cel mai mult la sora ta? îl întreb, fluturând din gene.

— Hm, cine a pus întrebarea asta? zice și ridică din sprâncene.

Ridic din umăr și nu-i răspund.

— Îmi place pasiunea ei, faptul că e neînfricată și are o personalitate senină.

Vai, ce drăguț!

— Cine ar fi crezut că ai părere atât de frumoasă despre mine? OK, întrebarea următoare. Care e cel mai neplăcut aspect în F1?

— De departe, faptul că nu dorm în patul meu câteva luni la rând. Mi-e dor să merg acasă!

Ah, latura nu tocmai strălucitoare a călătoriilor în jurul lumii!

— De fapt, ți-e dor de sala ta de forță și de băile cu spumă, clarific cu un zâmbet.

— Bombele pentru baie nu au același efect în cada unui hotel, zice și se bosumflă.

Mă abțin să nu râd.

— Care e cea mai bună parte la un coleg de echipă?

— Punctele pe care le obținem împreună. În plus, indiciile și recomandările personale.

Santi zâmbește sincer la cameră.

— Îh! Urăsc întrebarea asta. Poziția sexuală preferată?

El face cu ochiul la cameră și golește un pahar.
Bun răspuns!

— Mă bucur că am scăpat de asta. Mai departe, există o fată specială în viața ta?

Răstoarnă paharul gol.

— Nu, de când eram în liceu.

— Vedeți, fetelor, băieții sunt la fel de sensibili ca noi. Dacă cineva le frânge inima, s-a terminat jocul!

Santi chicotește în barbă.

— Vedeți, băieți, fetele sunt la fel de enervante ca întotdeauna, orice vârstă ar avea.

Au, m-a ars!

— Să trecem mai departe...

— Ce faceți aici?

Îmi tresaltă stomacul când aud vocea lui Noah.

— „Discuții la tequila.” Vrei să participi?

După un singur pahar, lui Santi i s-a dezlegat limba.

Noah ia imediat paharul în plus și-l umple. Se așază pe scaunul de lângă mine, gata pentru întrebări.

Mă uit de la Noah la Santi.

— Stai, nu poate să participe! N-am întrebări pentru el.

— Întreabă-l ce m-ai întrebat și pe mine.

Santi se uită derutat la mine.

— Minunat!

Strâng din dinți atât de tare, încât mă doare.

Noah îndrăznește să o facă pe înfumuratul. *Bine, el a vrut-o!*

— Dacă ai putea să ieși la o întâlnire cu o celebritate, cine ar fi?

Zâmbesc călduros la cameră și mă întorc spre băieți.

Noah tușește. Am încercat totuși să-l opresc.

— În mod clar, Taylor Hill. Fata aia e grozavă, răspunde Santi repede.

Îmi frământ mâinile, anticipând răspunsul pe care îl va da Noah.

Trage o înjurătură înainte să răspundă.

— Hm! Adriana Lima?

Dacă privirile ar putea să ucidă, bărbatul ăsta ar cădea secerat.

— Dacă mă ascultă cineva de la prezentarea pentru Victoria's Secret, vă rog să-i invitați și pe băieți. Va fi evenimentul anului pentru ei.

Fratele meu chicotește, dar Noah rămâne tăcut, făcându-mi pe plac.

— Echipa preferată din F1 în afară de Bandini?

Fratele meu își mângâie bărbia, lăsându-l pe Noah să răspundă.

— Pentru mine, e McCoy. Îmi plac băieții și etica lor. Sunt concurenți grozavi și ne forțează să dăm tot ce avem mai bun.

— Mie îmi place Kulikov. E de la sine înțeles, după trecutul nostru comun. Nu au rămas resentimente după ce am plecat. Iar băieții sunt descurcări.

Trec mai departe.

— Numiți cinci lucruri pe care le căutați la fata visurilor voastre!

— Atrăgătoare, inteligentă, amatoare de F1...

Santi face o pauză.

— Să-și dorească o familie și să fie de treabă.

Noah stă câteva secunde să se gândească, iar privirea lui intensă îmi încălzește sufletul. Brusc, mă fascinează eticheta pe care o dezlipesc de pe sticla de tequila.

— Să fie frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară. Să fie destul de amuzantă ca să-mi înțeleagă simțul meu cretin al umorului. Să își dorească o familie și să mă placă pentru personalitatea mea, nu pentru

faimă. Să vrea să călătorească prin lume alături de mine, pentru că în meseria asta trebuie să fiu mereu în mișcare.

Cred că îmi explodează ovarele, dar mi-e greu să-mi dau seama. *Să trecem mai departe.*

— Cea mai tare întâmplare sexuală?

S-a văzut pe cameră că m-am strâmbat? Trebuie să mă uit mai târziu, când montez.

Fratele meu respiră adânc înainte de a răspunde:

— Păi, a fost atunci când...

Îi trag una în coaste. *Nu, la naiba!*

Noah îmi face cu ochiul și dă paharul pe gât ca un campion adevărat. *O, ce face din mine un simplu semn cu ochiul!* Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet grăitor.

Jocul continuă cu întrebări care deviază discuția de la sex și preferințe amoroase. *Slavă Domnului!*

Pentru prima dată de când Santi a început să lucreze cu Bandini, el și Noah se înțeleg bine. Asta îmi dă speranță că pot fi prieteni și după ce se va afla adevărul despre relația noastră.

Dar știți ce se spune despre planuri...

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI DOI

Noah

Maya îi spune fratelui ei că vrea să doarmă în apartamentul lui Sophie în seara asta. De fapt, am plănit să facem o noapte albă după vlogul ei cu „Discuții la tequila”, dezbrăcați în patul de la hotel.

— Știi că nu vreau să fiu cu Adriana Lima, nu? Trebuia să dau un nume.

Ea oftează. Nu e tocmai reacția pe care mi-o doresc.

— Da! Dar ai mai fost cu modele ca ea. E greu să concurez cu așa ceva, pentru că nu sunt ca acele fete.

Deciziile mele nepotrivite scot din nou capul la suprafață. Numai că de data asta vreau să scap de ele definitiv, fiindcă nu mai sunt mândru de trecutul meu dezgustător. Le pun într-o cutie de carton alături de amintirile neplăcute.

— M-ai căutat pe Google?

Mă rostogolesc peste ea. Îi prind bărbia cu mâna, mângâindu-i pielea catifelată.

— *Poate.* Eram curioasă.

Maya ridică ochii către tavan.

— Google o să mă omoare cu zile. Nu te mai uita la prostiile alea! Nu merită să-ți irosești timpul și energia când oamenii nu fac decât să inventeze povești pentru bani.

Îi sărut obrazii între două cuvinte.

— Ești. Cea. Mai. Frumoasă. Femeie. Pentru. Mine.

O sărut pe față, făcând-o să chicotească. Îi găsesc buzele, mângâindu-i gura închisă cu limba și căutând să intru. La naiba, urăsc când se închide în ea! Îmi cobor mâinile pe corpul ei, vrând să stârnesc o reacție. Îi mângâi sexul și o tachinez ca să-mi dea ceea ce vreau.

Scoate un geamăt când strecur un deget înăuntrul ei, și îmi zvâcnește scula văzând că e excitată. O sărut mai apăsător, vrând să-i arăt cât de mult o doresc. Dorința și disperarea se învârt înăuntrul meu ca într-un vârtej. Îi desfac picioarele cu genunchiul și-mi apropii penisul rigid de mijlocul ei. Geamătul Mayei îmi face scula să pulseze pe pielea netedă, iar excitația ei mi-o acoperă când o pătrund. Dorința îmi întunecă mințile, dar trebuie să-i demonstrez ceva.

— Te plac cu adevărat, Maya! Vreau să-mi petrec fiecare zi cu tine, și aici, și acolo, dacă mă lași. Vrei să fii iubita mea? Oficială?

Zâmbetul ei îmi oprește inima și-mi face scula să zvâcnească. Mă trage spre ea pentru un sărut care spune tot adevărul, pentru că cine naiba are nevoie de cuvinte când corpul vorbește în locul ei?

Mă chinui să nu adorm la un eveniment cu sponsori, încă o gală unde mulți bărbați în vârstă își deschid

portofelele doldora. Sunt din belșug pe aici. Odată cu vârsta, scade și dorința de a participa la aceste evenimente, și îmi vine să plec de cum ajung, pentru că n-am chef să pup pe nimeni în fund. Ca să nu mai spun că nici măcar nu am iubita lângă mine fiindcă stă cu Santi.

Așa că fac orice ar face un mascul excitat. Îi trimit mesaj Mayei să ne întâlnim în sala goală de bal de alături.

Apare după zece minute, iar întunericul din sală o învăluie în dreptul ușilor duble de la intrare. Lumina slabă mă împiedică să-i disting silueta.

— Ai un fetiș pentru spațiile publice care ar trebui să mă pună pe gânduri? mă întreabă cu vocea joasă și răgușită. Începe să fie ceva obișnuit pentru noi.

— Ce-ar fi să vii aici și să afli?

Se îndreaptă spre mine, ocolind scaunele stivuite și mesele goale împrăștiate prin sală. Plămânii mi se umplu de mirosul șamponului ei, amestecat cu un parfum floral delicat. Aș putea să mă amețesc doar de la acest miros.

Mă trage de papion și-l desface.

— Îmi place să te văd în smoching. E unul dintre lucrurile mele preferate.

Pot să port smoching în fiecare zi dacă o face fericită.

— Mie îmi place să te văd goală. Dar e bine și așa deocamdată.

Șuier printre dinți când trag de poalele rochiei de dantelă.

— Nu porți lenjerie intimă? În tot acest timp?

Îmi răspunde cu un râset înăbușit.

Îmi mușcă buza de jos.

— Să-mi trag una! Nu poți să faci astfel de lucruri. Dacă aş fi ştiut...

Îmi închide gura cu un sărut. Un sărut leneş, lent. Aţâţător de dulce – şi tipic pentru ea. Îşi coboară mâinile pe pieptul meu înainte de a se opri la cureaua. Vocea răguşită îmi şopteşte la ureche, iar îndrăzneala ei îmi stârneşte fiori pe şira spinării.

— N-avem nevoie de asta acum.

Respiraţiile noastre îngreunate fac ecou în sală, amestecate cu geamătul meu când catarama de metal a curelei cade pe podea. Maya îmi trage uşor fermoarul. Scula mea stă în poziţie de drepti, cu o picătură de lichid în vârf. Mi-o scoate din pantaloni şi trece cu degetul peste picătura translucidă.

— Rahat! gem eu.

— *Sst!* Vorbeşti prea tare! spune şi face un pas în spate, scoţând un prezervativ din poşetă.

Faptul că e pregătită mă face să zâmbesc.

— Credeai că o să ai parte de ceva bun în această seară?

— Mă aşteptam la asta.

Ochii îi strălucesc.

— Mereu mi-am dorit să ţi-o trag până uiţi de impertinenţă.

O împing în perete, sătul de vorbă.

Îi găsesc buzele în timp ce îi mângâi sexul, făcând-o să icnească. Nu trebuie să mă străduiesc prea mult cu ea, lucru care îmi place la nebunie. Îmi place cum mă motivează să fac mai mult. Să simt, să trăiesc, să-i respir aerul şi să nu o mai las să plece. Să o țin pe Maya doar pentru mine, iar lumea să se ducă la dracu', fiindcă nu o merită. *Rahat! Nici eu nu o merit.* Dar nu mă pot abţine să nu fiu egoist şi posesiv în preajma ei. Simt nevoia să o însemn şi să-i las o dâră de vânătăi cu buzele. Să o împing la

limită și să o trag înapoi, să o fac să se destrame pe scula mea la fel cum ea îmi dăreamă toată zidurile.

Îmi pune preservativul, rulându-l pe penis și făcând cel mai simplu lucru să pară erotic.

O ridic și își înfășoară picioarele pe talia mea. Sexul ei strâmt se încleștează în jurul meu, strângându-mă tot așa cum mâini invizibile se strâng în jurul inimii mele. Dar nu vreau să-mi dea drumul. Poate să preia controlul asupra vieții mele întregi cu zâmbetul pe buze și i-aș mulțumi pentru asta. Se lovește cu spatele de perete în timp ce-i sărut buzele, zdrobindu-le, mușcându-le și trăgând de carnea moale.

O pătrund încet, vrând să mă bucur de senzația primei mișcări. Închid ochii când mă cuprinde în întregime. Oftatul ei mă împinge să mă mișc după ceea ce pare un minut întreg în care încerc să-mi reglez respirația.

Mă retrag până la vârf și alunec înapoi într-un ritm lent.

— O, Doamne! Noah!

Mâinile ei îmi zgârie spatele sacoului.

Îmi lipesc buzele de gâtul ei, găsind locul care o înnebunește. Sug și-i las semn, pentru că vreau să știe orice nenorocit că mă scoate din minți.

— Ești udă pentru mine. Te excită să știi că ar putea să intre oricine și să ne găsească? Să vadă cum ți-o trag la perete. S-ar putea să vrea să privească. La naiba, și eu aș vrea!

O strâng de fund când încearcă să se ridice.

— Nu! mârâi. Eu conduc aici.

Slavă Domnului că fac sport în fiecare afurisită de zi și că ea nu cântărește prea mult, pentru că nu vreau să întrerup conexiunea ca să ne mutăm la o masă. Cel puțin, nu înainte de primul ei orgasm. Se

dovedește că tind să fiu egoist peste tot, dar nu și în dormitor.

— E prea mult!

Vocea ei gătită îmi face scula să pulseze. Înțeleg ce vrea să spună. Relația noastră nu e doar atracție fizică și nu e limitată la un maraton sexual alimentat de dorință. Nu mă tem de legătura noastră emoțională, ci aleg să o accept, pentru că sunt singurul care i-o trage și o iubește atât de mult.

Iubire. Un cuvânt pe care nu l-am înțeles până la Maya.

Ne privim în ochi cu intensitate în timp ce intru și ies din ea, făcând-o să geamă și să mă tragă de păr. În ceea ce mă privește, sexul nu a însemnat niciodată o apropiere atât de mare. E ca și cum Maya rupe bucăți din mine, lăsând o parte din ea în loc pentru totdeauna.

Ritmul meu leneș continuă. Vreau să o însemn, să o fac a mea, să o înnebunesc așa cum face și ea cu mine. Are orgasm prima dată când îi ating punctul G. O țin în brațe în timp ce se cutremură, apucând-o de fund și refuzând să-i dau drumul.

Trăiesc ca să o aud cum mă strigă pe mine și ca să-i provoc plăcere. Evident, sunt un ticălos egoist, dar mă place, și așa, în concluzie, nu contează.

În cele din urmă, încep să mă mișc mai repede, atingând-o în toate locurile potrivite în timp ce mă străduiesc să-mi amân orgasmul. Trebuie să-și dea drumul din nou, fiindcă îmi doresc orgasmul ei mai mult decât pe al meu. Ca și cum aș fi în căutarea adrenalinei.

— Da! Exact așa! Futu-i, Noah!

Mâinile ei îmi trec prin păr și mă trag de rădăcini. Îmi place când îmi spune ce-i face plăcere, când mă încurajează și-mi sporește stima de sine.

— Ești spectaculoasă când ai orgasm. Nu știu dacă am văzut vreodată ceva atât de desăvârșit.

Îi depun un sărut fierbinte pe buzele cărnoase.

O duc în brațe către o masă goală din apropiere care pare suficient de solidă, fiindcă trebuie să schimb unghiul. Îi găsesc clitorisul cu o mână, iar cu cealaltă îi ating sânii peste materialul rochiei.

— Nu. Te. Opri! îmi spune între două mișcări.

Rugămintea ei mă face să gem, iar scula îmi zvâcnește auzindu-i disperarea din voce. Ritmul îmi devine mai rapid și mai neglijent. Gâfâielile ei și respirațiile mele adânci îmi răsună în urechi. Mă privește cu ochii încețoșați, pe jumătate deschiși, o capodoperă a dorinței și a dragostei.

Cu câteva cuvinte dulci de încurajare, explodează din nou pe scula mea, storcându-mă de tot. Zgârie cu unghiile materialul smochingului. Futu-i, cât de sexy e!

Intru și ies încet din ea, învăluit de excitație. Apoi cresc presiunea și ritmul. Împing în grabă, fiindcă abia mă mai pot controla, și fiecare mișcare e din ce în ce mai rapidă. Inima îmi bate cu repeziciune în piept. Explodez înăuntrul ei cu un strigăt de plăcere, iar eliberarea îmi stârnește fiori pe șira spinării. Mă mișc alene, pentru că nu mai am nimic de dat.

Îmi relaxez corpul și mă întind peste ea cât ne tragem sufletul.

— Cred că-mi scurtezi viața cu un an în fiecare săptămână, se aude vocea ei răgușită.

— Dar e un an petrecut frumos.

Pieptul i se zguduie sub mine și zâmbesc, lipit de gâtul ei.

Ne îngrijim apoi unul de altul. Îi aranjez părul, iar ea îmi așază papionul la loc. Ce tablou facem împreună!

— Am o ultimă rugămintă.

O iau de mână. Mă privește, vizibil curioasă.

— Vrei să dansezi cu mine?

Dă din cap entuziasmată și îmi aruncă un zâmbet strălucitor.

Deschid o aplicație pe telefon și-l pun pe o masă. Din difuzoarele mici se aude „Die a Happy Man” de Thomas Rhett, dar e destul cât să auzim. O iau de mână și o trag spre o zonă mai liberă. Cu o mână pe spatele ei și cu cealaltă ținând-o de mână, încep să mă legăn în ritmul muzicii.

E tot ce pot deocamdată, pentru că încă nu putem dansa împreună în public. Pare un moment potrivit după partida de sex, iar ea își lasă capul pe pieptul meu în timp ce ne învârtim într-un cerc mic. O sărut pe cap și o rotesc într-o piruetă.

Își dă capul pe spate fără jenă și scoate un hohot de râs clocotitor. E scopul meu să o fac să râdă așa în fiecare zi a vieții mele. Maya mă transformă într-un nenorocit sentimental care nu se poate abține în preajma ei, căutând mereu feluri în care să o facă fericită și satisfăcută.

Îmi adun curajul în timp ce piesa continuă, pentru că vreau să știe. Pentru că nu vreau să mai treacă nicio zi fără ca ea să o audă.

— Te iubesc!

Vocea îmi sună răgușit peste sunetul muzicii.

Maya e mereu frumoasă în ochii mei. Dar în momentul în care recunosc că o iubesc? Îmi arată ceea ce este, de departe, cel mai strălucitor zâmbet pe care l-am văzut vreodată, menit doar pentru mine.

Spun deseori chestia asta. Dar n-am să uit acest zâmbet niciodată.

— Și eu te iubesc! îi aud vocea pe deasupra melodiei frumoase.

O trag mai aproape după ce îmi spune cuvintele pe care voiam să le aud de câteva săptămâni și mi le imprim în memorie.

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI TREI

Maya

Brazilia! Casa Adrianei Lima, femeia pe care o îndrăgește Noah.

Glumesc! Nu mai am resentimente din pricina acelui comentariu, fiindcă „Discuții la tequila” a fost acum câteva săptămâni. Sunt mai matură de atât. În plus, Noah mă iubește. În sala de bal m-a luat pe nepregătite și a părut încântat să spună cele două cuvinte. Acum, nu trece o zi fără să le rostească.

Mă umple de groază să-l mint pe fratele meu în privința locului în care mă aflu. I-am spus azi-dimineață că zbor spre Brazilia mai devreme împreună cu Sophie pentru că vrem să explorăm Rio de Janeiro înainte de următorul Grand Prix. Minciuna mea nu e departe de adevăr. Pentru că sunt în Rio de Janeiro... dar de fapt sunt aici cu Noah.

Șocant! Știu.

Dar avem o săptămână liberă între ultima cursă și Marele Premiu al Braziliei. Am venit mai devreme ca să ne bucurăm de șederea pe care a planificat-o. Îmi arată că ține la mine și face lucruri care mă

îndeamnă să-l apreciez și mai mult. De exemplu, mi-a cumpărat toate ciocolatele posibile când mi-a venit ciclul și n-am mai putut face sex. Sau mi-a adus sangria când mi s-a făcut dor de casă și ne-am îmbătat jucând încă o rundă de două adevăruri și-o minciună.

Țin camera în mână în timp ce rătăcim pe străzile din Rio, filmând momente private cu noi. Nimic nu se compară cu freamătul unui oraș mare. Noah pare interesat de camera mea și roagă oamenii să ne facă poze, spunând că vrea să avem amintiri din prima noastră călătorie împreună. Urăște toate camerele în afară de a mea. Nu-mi imaginez cum e să fii celebru și să nu te poți bucura de intimitate.

Ne costumăm amândoi, ieșind incognito, fiindcă a devenit o slujbă în sine să evităm fanii. Nu vreau să apară poze cu noi pe internet. Cel puțin, nu cele în care putem fi identificați, așa că mă ocup eu de ținute.

— Mustața falsă chiar e necesară? Mă cam mănâncă.

Noah se scarpină la față pentru a patra oară pe ziua de azi. Nu-mi place s-o spun, dar mustățile nu i se potrivesc, mai ales cea răsucită.

— Nu te mai plânge! Eu sunt cea care poartă tricou cu echipa Albrecht. E cea mai slabă echipă din tot circuitul F1, așa că eu am tras paiul scurt.

Râsul lui gutural mă face să chicotesc la rândul meu.

Noah bate cu degetul în cozorocul șepcii mele.

— Ți-am zis să porți perucă. N-ai vrut.

— E cald afară și mă mănâncă pielea de la peruci.

Nici nu știu de ce am cumpărat atrocitatea aia. Mă face să par o vedetă porno și nici măcar din cele

bine plătite.

— Va trebui să o păstrăm pentru altă zi.

Zâmbetul lasciv al lui Noah îmi stârnește fiori pe spate. Mă sărută pe gât la baza scărilor către statuia lui Cristos Mântuitorul, în timp ce oamenii se înghesuie în jurul nostru și bombănesc în portugheză.

— Ai multe perversități! Nu știu dacă aș mai fi fost de acord cu relația asta de-aș fi știut dinainte.

Fac un pas în spate și ridic din umeri. Apetitul lui sexual mă lasă cu dureri zile întregi, pentru că o singură partidă nu e niciodată de ajuns pentru el.

Îmi trage o palmă la fund în timp ce urcăm scările ca să vizităm statuia. Până ajungem sus, mă dor plămânii și mi se înmoaie genunchii.

— Niciodată nu ești atât de transpirată după ce faci sex cu mine. Nu te pun destul de la treabă?

Noah zâmbește, cu o sticlire diabolică în ochi.

Îi arunc o privire puțin chiorâșă.

— Nu toți mergem la sală la cinci dimineața. N-am făcut niciodată atâta sport ca anul ăsta.

El clatină din cap.

— Nu uita de toate momentele în care ți-am tras-o! Sexul e mai bun decât toate exercițiile cardio la sala hotelului.

— Ia uite cum îmi rezolvi tu toate problemele, îi spun cu un zâmbet sincer.

Îmi sună telefonul, vibrând în buzunarul de la colanți. Poate că nu fac sport, dar măcar mă îmbrac de parcă aș face-o.

— Lasă-mă să răspund! E Santi!

Mă îndepărtez înainte ca Noah să protesteze. Rămâne pe loc, uitându-se la prveliște în timp ce mă așez pe o bancă.

— *Hola, hermana!* Ai uitat să mă suni mai devreme.

Vocea lui Santi răsună din difuzorul mic.

Îmi tremură mâna pe telefon și simt stânjeneala în stomac.

— Iartă-mă! Am fost ocupate.

Nu e neapărat o minciună.

— Cum e vremea acolo? Am auzit că s-ar putea să fie furtună înainte de cursă.

Soarele strălucește deasupra mea și nu se zărește niciun nor. Rămân în umbra unui braț al lui Cristos, ceea ce e ironic, fiindcă îl mint pe fratele meu.

— Nu-ți face griji pentru asta, pentru că aici e frumos și însorit! Oricum, mai sunt câteva zile până vii.

— Ce mai face micuța domnișoară Sophie?

— Bine! Îi spun gătită. Stăm lângă statuia celebră înainte să vizităm Muntele Pâine de Zahăr.

Promit că după ce se termină sezonul am să-i spun adevărul, orice ar fi. Noah îmi spune cât de mult vrea să ieșim împreună după finalul sezonului. Sper că relația mea cu el merită greața pe care o simt de fiecare dată când îmi mint fratele.

— Ei bine, noroc că te distrezi! Noah mi-a tras țeapă la un eveniment cu sponsorii, ceea ce a însemnat că am stat de vorbă cinci ore cu oamenii ăia de unul singur. Și am detestat fiecare secundă.

Mi se strânge pieptul.

— O, nu!

Uau, Maya! Te rog, nu te mai preface atât de șocată!

— Da, bine zis „o, nu”! O face pe durul și înfumatul, și e prea șmecher să răspundă la telefon și să-mi spună că nu o să mă scape de conversațiile astea fără rost. Dar, în fine. Am supraviețuit.

Avem nevoie toți trei de o apropiere la un pahar de tequila.

— Măcar ție îți plac evenimentele astea. Ce nasol că el nu a venit!

Nasol că el era cu mine în pat în timp ce tu îi linguseai pe alții. Ar trebui să fac duș cu apă sfințită ca să mă curăț de atâtea minciuni.

— Da, poate în prima oră. Dar nici la baie nu pot să merg fără să mă întrebe cineva despre sezon sau despre colegul meu.

Imaginea descrisă de Santi mă face să râd.

— Păi, ar trebui să închid.

— Da! Partenera ta de călătorii m-a înlocuit.

Santi îmi strânge inima în pumn fără să-și dea seama.

Mă lupt să scot cuvintele.

— Niciodată. Întotdeauna vei fi numărul unu pentru mine.

— Ar fi bine să fie așa. Vorbim mai târziu.

Santi închide telefonul.

Noah îmi zâmbeste de pe platforma pietruită. Îi zâmbesc reținut și îi fac cu mâna, răsuflând adânc ca să scap de tensiunea pe care o resimt în cap.

Sper ca toate grijile astea să merite pentru că, spre deosebire de Noah, eu nu întâmpin problemele cu brațele deschise și un sărut.

— Ai dispărut de trei ori deja în seara asta. M-ai lăsat singur cu Charles Wolfe. Dintre toți oamenii din lume! A fost ceva josnic, Maya!

Santi pare că se văicărește.

Îi zâmbesc dulce și ridic din umeri. Nu-l agreează pe sponsorul acela și îmi povestește că tipul respectiv se îmbată și ia lumea în brațe. Ochii lui căprui mă privesc încruntați și amuzați totodată.

— Îmi pare rău! Mi-a distras ceva atenția.

Duc paharul la buze, pentru că trebuie să am mâinile ocupate. Dacă nu, emoțiile mă vor da de gol.

— Ai fost mai mult decât distrată în ultima vreme. Va trebui să am o discuție cu Sophie, pentru că îți ocupă prea mult timp, iar eu devin gelos și disperat.

Nu observă că mă înec cu băutura.

Ce tare te-ai ținut, Maya!

Santi continuă, fără să-mi bage de seamă conflictul interior.

— Lucrurile scapă de sub control. Să-mi dea sora înapoi! Mai avem doar două curse și abia dacă te mai văd. Nici măcar la conferințele de presă nu vii.

— Păi, sunt plictisitoare. Aproape am adormit la una... În picioare, aș putea adăuga.

Nu includ faptul că Noah m-a ținut trează ore întregi cu o seară înainte.

Privirea lui rece mă măsoară în timp ce rămân tăcută.

— Am să stau lângă tine tot restul serii. O să te ajut chiar și să-l eviți pe Charles; oricum, nu cred că mă place prea mult.

Îl iau de braț, ignorând faptul că mă ustură gâtul de parcă am înghițit nisip.

— Ar fi bine! M-a îmbrățișat de două ori și și-a frecat fața asudată de a mea. Fie-ți milă de fratele tău mai mare! se vaită Santi.

Îl strâng de braț ca să-l încurajez.

— Vai, bietul copil! Acum sunt aici și am să stau cu ochii pe el.

Noah mă găsește din nou în scurt timp. Dar de data asta se încruntă când îl vede pe Santi lângă mine. Privirea lui arată că e pus pe scandal. Tipul acela delicios de scandal, dar totuși scandal, dat fiind că e fratele meu aici. Clatin subtil din cap, spe-

rând să-i descurajez avansurile. Buzele i se ridică la colțuri.

— Noah, mă bucur să te văd, frate! Mi se pare că abia îți mai faci apariția la evenimentele astea. L-ai ratat pe Charles azi. M-a îmbrățișat.

Fratele meu și Noah se salută în stilul obișnuit al bărbaților: își dau mâna și se bat reciproc pe spate.

Vina mă mănâncă de vie ca o baterie corozivă în stomac. Cum reușește Noah să-și păstreze mereu expresia asta neutră? Trebuie să fixez o întâlnire cu managerul Bandini pentru relații cu publicul, pentru că aș avea nevoie de niște trucuri din culise.

— Da, evenimentele astea nu prea îmi mai plac în ultima vreme. Mai ales Charles. E de treabă, dar e prea lipicios.

Noah rânjește la fratele meu.

Știm amândoi ce i-a *plăcut* să facă în ultima vreme.

Spoiler: nu e vorba de Charles sau de câștigarea curselor.

Deși Noah câștigă oricum majoritatea curselor. Comentatorii cred că Noah ar putea fi cel mai bun pilot din generația noastră și din istoria F1. Fanii sunt obsedați de el și participă la curse cu postere uriașe, care includ și numerele de telefon ale femeilor. Stau la rând cu orele ca să-l roage să semneze tot felul de obiecte. Sâni nu sunt incluși.

Fratele meu și Noah stau de vorbă în timp ce strecur comentarii aleatorii care par cel puțin chinuite. Apropierea de Noah îmi distrage atenția. Smochingul lui mă ametește, iar zâmbetul năstrușnic mă răscolește pe dinăuntru. Din fericire, Santi nu observă nimic. Am să-i spun destul de curând, pentru că nu suport să-l mai mint.

Curând după aceea, eu și Santi ne retragem de vreme, vrând să dormim puțin înainte de calificări.

Pentru prima dată după multă vreme, rămân cu Santi, pentru că a recunoscut că se simte singur. Face multe pentru mine, iar eu îl mint, păstrând un secret pe care ar fi trebuit să-l cunoască.

Nu pun geană pe geană. În schimb, mă foiesc și mă răsucesc fără să găsesc o poziție confortabilă. Se pare că somnul e pentru cei nevinovați.

— Nu-mi place cum se uită la tine, mârâie fratele meu înainte să ia încă o gură din sticla de bere.

Noah ne privește din partea opusă a boxei, zâmbind și întorcându-se apoi către bărbatul cu care stă de vorbă.

Nu se pricepe deloc să fie calm. A vorbit deja de două ori cu noi la evenimentul ăsta pentru copii, o cursă de karturi care strânge fonduri pentru micuții diagnosticați cu cancer. Când eu și Santi am urcat în două karturi, Noah a decis să ni se alăture, pretinzând că vrea să-și petreacă timpul cu colegii săi.

De preferat, colega alături de care își petrece nopțile.

Naiba să-l ia, fiindcă mi s-a topit inima pe asfalt când l-am văzut jucându-se cu copiii, aruncându-i în sus și prinzându-i în brațe. O mișcare tipică pentru un tată, ceea ce-mi bucură ovarele.

Fratele meu se holbează la el, cu sprâncenele negre împreunate în timp ce ține strâns sticla de bere.

Apoi îmi aruncă o privire. *La naiba!* Am și uitat că a spus ceva.

— Așa se uită el la toată lumea. Nu te mai enerva degeaba!

Iau o gură de apă, deși aș vrea să dau peste cap berea lui Santi.

— Ba nu! Se uită prea mult după tine. S-ar putea să am o discuție cu el, pentru că tu ești sora mea, iar el e un afemeiat care trebuie să-și țină mâinile acasă.

Fratele meu face amenințarea asta cu vreo 50 de orgasme prea târziu.

— Îți găsești pretexte fiindcă vrei să-l placi, dar e o rivalitate prostească între voi.

Unii ar spune că e o exagerare, dar s-au apropiat când au băut tequila. Dacă asta nu înseamnă că vor fi prieteni în viitor, nu știu ce e.

— Slavă Domnului că nu-ți plac bărbații ca el! bombăne el pe înfundate.

Oare ar trebui să mă tem de strânsoarea pe care o simt în piept în preajma lui Santi?

— De ce? întreb în șoaptă.

— Chiar ai nevoie de încă un motiv în afară de faptul că și-o trage cu tot ce mișcă?

Nu reușesc să-mi ascund spasmul, dar el nu observă, prea ocupat să se uite urât la Noah. Cuvintele lui îmi străpung armura și mă lasă sângerând.

— Ei bine, oamenii se mai schimbă. Nu vreau să-l judec, pentru că s-a purtat frumos cu mine tot sezonul.

Ridic bărbia și încruciesc brațele la piept. Oamenii îți pot călca inima în picioare dacă îi lași.

Santi scoate un râset amar.

— Ăsta e unul din motivele pentru care te iubesc. Ești inocentă și ai încredere în lume și în oamenii din ea.

Declarația lui îmi dezumflă inima ca pe un balon.

— Poate că ar trebui să ai mai multă încredere în colegul tău în loc să cauți orice e în neregulă cu el. Ai avea ce învăța de la mine.

Uau! N-am idee de unde am scos vorbele astea.

Santi se uită lung la mine, fără să clipească sau să se miște. Schimbă subiectul după ce golește sticla. Dar atmosfera rămâne tensionată între noi, și un nor negru se oprește deasupra mea, iar vinovăția mă lovește ca grindina.

⁵ „Bună, surioară!” (în spaniolă în original) (n. tr.).

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI PATRU

Noah

Fac eforturi disperate să nu explodez. Strâng din dinți și îmi încheștez pumnii în timp ce calc apăsat când dau nas în nas cu tata.

Și uite, a venit și cu o echipă de filmare!

— Noah, chiar pe tine voiam să te văd! Cei de la *Sports Daily* au vrut să facă o emisiune despre mine cu ocazia împlinirii a 20 de ani de când am câștigat Campionatul Mondial ultima dată.

Zâmbetul lui sinistru îmi stârnește fiori pe șira spinării de parcă nervii mei ar ști ce ticălos alunecos este.

Dau din cap de parcă aș da doi bani pe el. Camerele mă filmează, așa că mi-e imposibil să-mi ascund expresia morocănoasă din pricina atenției nedorite, spre deosebire de orice filmare făcută de Maya. Mă surprinde că tata s-a întors după ce l-am făcut praf la cină acum o lună. Ignoră faptul că i-am cerut să stea naibii departe de mine, pentru că nu face niciodată ce-i cer. *Ce noroc pe mine!* Se pare că am deprins abilitățile de ascultare de la tata.

— Te bucuri să concurezi la Marele Premiu al Braziliei mâine?

Zâmbetul său luminos nu-i cuprinde și ochii.

— Desigur!

Strâng buzele într-o linie dreaptă, deloc interesat de discuția asta.

Reușesc să fac un pas în spate înainte să mă tragă spre el, apucându-mă de umeri cu brațul lui gros și ținându-mă pe loc.

— Vrei să spui la camere cum te-ai pregătit în ultima vreme pentru curse? Fanii se întreabă ce te motivează, ce face un câștigător să iasă în evidență. Ce strategie interesantă să-ți iei liber o săptămână întreagă înainte de cursă!

Ochii îi sclipesc în lumina soarelui. Îi urăsc expresia și rânjetul încrezut care ar trebui să mă intimideze și să mă controleze.

— Nimic deosebit, doar m-am odihnit și m-am pregătit conform programului. Nu vrem să stricăm perfecțiunea.

Afișez un zâmbet reținut în timp ce îi dau mâna la o parte.

— Ar fi bine să ai grijă! Nu vrem să se afle secretul care stă în spatele victoriilor tale în curse.

Zâmbetul lui viclean îmi întoarce stomacul pe dos.

Mă îndepărtez de luminile strălucitoare ale camerei, punând distanță între mine și ticălosul de tata. Mai întâi a fost contractul lui Santi, iar acum mă amenință. E un ciclu nesfârșit cu noi. Eu forțez, el forțează. O relație dată peste cap, care nu va fi nicio dată normală, dar ce bine că am sponsori noi și un început nou!

Jocul lui nu mă interesează și, pentru prima dată, deciziile mele pot afecta pe altcineva. Mă simt ca un idiot fiindcă i-am spus despre mine și Maya, pentru că felul în care mă privește îmi spune că ce este între noi nu se va termina decât atunci când hotărăște el. E cel mai mare obsedat de control. Mai rău decât atât, chestia asta îl încântă.

Futu-i, am dat-o în bară de data asta!

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI CINCI

Maya

O zi de cursă ploioasă. Cea mai proastă veste pentru piloți și pentru fani.

Pista lucește, alunecoasă din cauza ploii, iar membrii echipei dau zor să schimbe cauciucurile obișnuite cu cele pentru ploaie. Unii piloți se descurcă mai bine decât alții în condiții de umezeală, dar fratele meu nu se află printre ei. E nevoie de mult talent să conduci cu succes o mașină când ai vizibilitate redusă și un control limitat asupra pistei.

Echipa din boxă aleargă de colo-colo în timp ce se pregătesc componentele în plus pentru mașini. Piese în plus sunt întinse afară pentru orice accident minor, în cazul în care băieții Bandini s-ar ciocni.

Santi și Noah discută despre planul de bătaie cu tatăl lui Sophie. Eu rămân pe loc, stând în drumul mecanicilor, care mă ocolesc cu amabilitate și nu-mi cer să mă dau la o parte decât după ce răstorn o bormașină. Mă conduc în zona computerelor, unde

le dau mai puține bătăi de cap. Sophie se apropie de mine.

— Tata a pus pariu pe 50 de dolari că Albrecht nu trece de 30 de ture. Te bagi?

Ochii ei verzi strălucesc, complimentându-i pielea bronzată. Îi stă bine cu pieptănătura franțuzească, fusta de blugi și un tricou cu un slogan.

Pufnesc în râs.

— Înveți vreodată ceva din pariurile astea?

— Nu! De-asta am pariat că nu vor trece de 27 de ture.

Face un balon roz din gumă și îl sparge.

— Dar sunt doar 27 de ture.

— Exact! Tata a crescut o fetiță isteată.

Se bate cu degetul în tâmplă, afișând un rânjet strălucitor cu tot cu gropițele din obraji.

Ploaia se mai domolește, lăsând piloții să concureze, dar nu e suficient pentru ca pista să se usuce complet înainte de începutul cursei. Tatăl lui Sophie anunță că Marele Premiu va începe peste 20 de minute. Noah și Santi se întâlnesc cu inginerii în apropierea de intrarea în garaj și trec în revistă strategia pentru cursă, având în vedere condițiile meteo, iar cei doi bărbați din viața mea chiar colaborează. După ce echipa le dă undă verde, Santi vine spre noi în zona computerelor.

— O să fie bine! Îți faci prea multe griji în ultima vreme. E doar o ploicică, ca o ploaie de vară.

Santi mă îmbrățișează.

Asfaltul ud parcă mă ia în râs. Arunc o căutătură în ciudată spre ploaie, de parcă aș fi capabilă să conving Mama Natură să se răzgândească.

— Aș vrea să nu vă oblige să concurați în asemenea condiții. E puțin periculos. Mă gândesc tot timpul la accidentul cu Albrecht.

Santi chicotește.

— Nu ne-ar lăsa să concurăm dacă ar fi un risc prea mare. Nimic mai mult decât ce se întâmplă de obicei, cum ar fi să ne lovim de bariere cu daune minime.

— Se pregătesc pentru asta. În plus, tata va avea o discuție cu ei și le oferi da cele mai bune sfaturi.

Sophie își dă coada peste umăr.

Îi zâmbesc crispată.

— Ai grijă pe pistă! Am să pun căștile ca să aud tot ce se întâmplă cu echipa Bandini.

Nu îi spun că voi asculta și radioul lui Noah.

— Bravo ție! Ne vedem în curând!

Bate apoi cu degetul în șapca mea, cea care îi poartă numărul.

Îi fac semn lui Noah peste umărul lui Santi, dorindu-mi să-l fi putut îmbrățișa înainte să iasă pe pistă. Secretul nostru mă apasă și nu mă lasă să dorm. Mai sunt două curse până când îi voi spune lui Santi totul și mă rog să aibă o reacție bună, fiindcă se supără cu ușurință.

Noah îmi oferă un zâmbet superb înainte de a urca în mașină.

— La naiba, fată, nu știu cum ai pus mâna pe el! E sex pe două picioare!

Sophie îmi face cu ochiul, numai că pare mai degrabă un spasm.

Pufnesc în râs pentru prima dată pe ziua de azi.

Nu se întâmplă nimic special când începe cursa. În grilă apare Liam pe prima poziție, urmat de Noah, Jax și fratele meu. Nu știu cum de nu se plictisesc celelalte echipe în spatele grilei. Dar cred că oricum duc o viață de pomină și se bucură să concureze și să facă ceea ce le place în fiecare zi. F1 îi numește „cei mai buni dintre toți ceilalți”.

Piloții pleacă în cursă, iar câteva mașini alunecă pe asfaltul ud. Din fericire, echipele McCoy și Bandidi reușesc să se îndepărteze de punctul de plecare cu mașinile intacte. Băieții noștri conduc pe o porțiune dreaptă și îngustă cu Liam la conducere. Sophie zâmbește și bate din palme când Noah nu reușește să-l depășească.

Primim vești proaste prin radio și canalele de televiziune. Santi virează brusc și, din cauza pistei alunecoase, face accident într-o curbă strânsă. Monopostul se oprește lângă o barieră cu roata din stânga desprinsă, rostogolindu-se până departe. Se retrage după o singură tură.

Fratele meu își dă frâu liber frustrării în fața camerei. Aud bolboroseli prin radio în timp ce tatăl lui Sophie îl calmează, consolându-l așa cum ar face un părinte cu un copil isteric. Ce slujbă dificilă, să ai de-a face cu piloți temperamentalii!

— Tata face față furiei ca un campion. Nu-i de mirare că s-a descurcat atât de bine cu furiile mele adolescente, bombăne Sophie.

— Îi suportă pe ăștia doi tot sezonul, așa că trebuie să aibă o răbdare fără margini.

Încerc să-mi imaginez izbucnirile ei din adolescență și parcă o văd pe Clopoțica bătând din picior.

Rămân cu ochii la ecran.

— Santi o să fie nervos pentru că s-a retras de vreme.

Fratele meu stă lângă mașină, iar echipa de filmare îl surprinde lovind cadrul roșu de metal.

Mașina de siguranță îl aduce pe fratele meu la garaj după 10 minute. Îl îmbrățișez în grabă și îi spun câteva vorbe de încurajare înainte să urce în apartament, spunând că are nevoie de o pauză și

de timp de gândire. Inima îmi bate cu putere văzând cât de descurajat pare, dispărând pe scări cu umerii pleoștiți.

Sophie îmi trage un ghiont.

— A mers mai bine decât mă așteptam. Nu a aruncat casca și nici nu a măturat cu brațul unelte de pe banc.

— Îți mai critică și alții imaginația prea bogată?

— Pf, Liam – tot timpul. Spune că ar trebui să scriu cărți și să fac bani din nebunia mea.

Dă din cap de parcă a luat ideea în calcul.

Liam și Noah se luptă pentru prima poziție. Amândoi fac manevre riscante, încercând să se depășească unul pe altul. Nerăbdarea și emoțiile mi se amestecă în suflet. De câteva ori, pierd aderența, dar iau avânt din nou și reintră pe pistă înainte de a se opri. Mașina lui Liam se învâрте o dată, însă el se ferește cu îndemânare de o barieră și reușește să-și păstreze forța pentru a pilota mai departe. Mai sunt zece ture. Noah încearcă să-l depășească pe Liam în curbă, dar pista pare prea udă.

Mi se strânge stomacul urmărind filmările, un martor neajutorat la zgomotul de metal, scrâșnetul de cauciucuri și icnetele din boxă. Tatăl lui Sophie urlă în cască, dar cuvintele lui sunt greu de înțeles.

Aripa și cauciucul lui Liam se ating de partea inferioară a mașinii lui Noah. Sângele îmi pompează zgomotos în urechi, împiedicându-mă să aud ceva prin radio. Stau tăcută, cu inima cât un purice, iar timpul își încetinește trecerea, cadru cu cadru, și atunci se produce accidentul.

Mașina lui Noah se răstoarnă pe o parte și începe să se rostogolească. O dată. De două ori. De trei ori, la dracu'! Saltă din nou și se târăște pe pistă, izbindu-se în barieră cu aproximativ 270 km/h. Ce-

rule mare! Burta mașinii este expusă, roțile se învârt, iar din metal se scurge lichid.

Mi se umplu ochii de lacrimi când Noah nu reacționează la mesajele prin radio. Simt umezeala pe obraji. Tatăl lui Sophie vorbește în stație și doar vocea lui se aude în garajul amuțit.

Iese fum din mașină, deși încă mai plouă. Se înalță și întunecă aerul de deasupra. În stație e tot liniște. Flăcări portocalii ling vopseaua roșie a mașinii Bandini și o murdăresc, dându-i un aspect complet greșit.

Noah vorbește prin radio.

— Futu-i, a luat foc! M-am răsturnat. Vă rog, scoateți-mă dracului de aici! Acum!

Inima mi se strânge auzindu-l cum găfâie, iar vocea îi trădează teama.

Flăcările cuprind cockpitul. Simt fierea urcându-mi pe gât, iar corpul meu se străduiește să o împingă la loc.

Tatăl lui Sophie vorbește la microfon.

— Echipa e pe drum. Rămâi calm, Noah! Te scoatem de acolo! Respiră adânc de câteva ori. Vin acum cu stingătoarele.

— Unde dracu' e echipa de siguranță? Unde e macaraua? Mi-a luat foc costumul! Intră o tonă de fum în mașină și nu pot să respir.

Respirațiile lui îngreunate se aud bolborosite prin radio.

Tatăl lui Sophie preia controlul situației și îl întreabă pe Noah dacă e rănit. Îmi zvâcnește inima când aud panica din vocea lui.

Nu pot decât să privesc. Sunt neajutorată, lipsită de orice control. Echipa de siguranță ajunge în sfârșit cu stingătoarele de incendii, iar spuma albă se revarsă peste mașina lui Noah, prelingându-se pe

vopsea roșie ca un nor. Echipa stinge flăcările în timp record, dar mie mi se pare o veșnicie. Ignor comentariile de la televizor. Picioarele mi se mișcă singure și mă așez înainte să mă lase genunchii.

Echipa aduce o macara ca să dezlipească mașina lui Noah de barieră.

Scâncesc când aud rugămințile lui desperate să fie scos afară, supărat că durează prea mult. Doamne, e o tortură! Când știu cât de slab se simte și că nu pot să fac nimic decât să stau și să văd echipa de siguranță ocupându-se de toate. E o porcărie de nivelul zece că nu pot să-l ajut pe bărbatul pe care îl iubesc.

Respir adânc când macaraua ridică mașina. Corpul lui se strecoară de sub mormanul de metal cu ajutorul echipei. O imagine pe care n-am să mi-o pot șterge din minte niciodată. Aruncă pe iarbă cască, făcând-o să se rostogolească, și se scutură din tot corpul în timp ce-și umple plămânii cu aer curat.

Ace invizibile îmi înțepă inima, văzându-l cum se enervează pe iarbă. Stă întins acolo, vulnerabil, departe de felul lui obișnuit de-a fi, dur, competitiv și curajos. Îmi curg lacrimile pe față, la fel ca tuturor celor de la televizor. Nu există intimitate într-un asemenea moment.

Lacrimile mele de tristețe se transformă în lacrimi de ușurare când echipa de siguranță îl verifică și îi dau undă verde. Are noroc chior că a scăpat teafăr dintr-un asemenea accident.

Sophie mă îmbrățișează și mă strânge cu putere, iar mirosul ei de nucă-de-cocos și de vară mă înconjoară. Îmi curge nasul și mi se întunecă vederea când echipa de siguranță îl ia pe Noah din zona accidentului.

— O să fie bine! Mașinile sunt construite pentru astfel de lucruri și există toate măsurile noi de precauție.

O îmbrățișez din nou pe Sophie, recunoscătoare pentru prietenia ei într-un astfel de moment. Încrămenesc când aud vocea lui Noah. O dau pe Sophie la o parte și mă arunc în brațele lui.

El se crispează, apoi mă cuprinde în brațe fără să-i pese cine ne vede. Îmi inspiră mirosul, făcându-mă să lăcrimez din nou și să simt o sumedenie de lucruri. Plâng la pieptul lui în timp ce mă ține lângă el.

— M-am speriat îngrozitor! Mă bucur că ești bine! murmur la pieptul lui.

— Întotdeauna o să fiu bine și o să mă întorc la tine. Mașinile acelea sunt construite pentru o bombă. Te iubesc!

Mă strânge în brațe în timp ce-mi șoptește cuvintele în ureche.

Respir adânc încă o dată, iar mirosul urât al lui Noah îmi invadează plămânii. Ca un amestec de cauciuc ars, de fum și sudoare. Încerc să nu vomit în timp ce mă agăț de el.

După ce mă calmez, mă dau înapoi și mă uit să nu fie rănit. În afară de obraji înroșiți, pare OK. Slavă Domnului! Ochii lui încețoșați se uită la mine, strălucind sub luminile fluorescente.

Scot un oftat adânc. Îndrept spatele în zumzetul echipamentelor din boxă. După tot ce s-a întâmplat azi, trebuie să vorbesc cu Santi. Mai este o singură cursă, iar el merită să știe adevărul, pentru că țin la amândoi băieții din echipa Bandini.

Ne desprindem din îmbrățișare și las ochii în pământ.

Culoarea gresiei este fascinantă.

O ating cu vârful încălțărilor în timp ce Noah este felicitat fiindcă a scăpat cu bine. Chicotitul lui răsună pe pereții garajului. Am nevoie de un moment să mă adun, așa că mă întorc către apartamente, spunându-i că merg la toaletă.

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI ȘASE

Noah

Accidentul de azi este cu siguranță cel mai urât din cariera mea în F1. Mai urât decât cel din Abu Dhabi de acum doi ani. Sper să nu devină publice înregistrările cu comunicările prin radio, fiindcă m-aș face de râs.

Maya a plecat acum zece minute și nu s-a întors, după ce a zis că trebuie să meargă la baie. Ar fi trebuit să fie primul semn că ceva nu este în regulă. S-ar fi întors după accidentul meu îngrozitor.

Am o senzație neplăcută pe șira spinării când o iau pe scări către apartamentele private.

Ajung pe hol și dau cu ochii de fața înlăcrimată a Mayei, de un Santi furios și de rânjetul tatei. Mda, tata își alege întotdeauna perfect momentul. Calculat, așteptând clipa ideală când am garda coborâtă și nu pot face nimic să-l opresc.

Mi-e groază să mă uit la Maya. Mă privește o secundă, apoi întoarce capul către Santi.

— Noah, exact omul pe care îl căutam. Cred că ești ocupat după rostogolirea aceea. Tocmai stă-

team de vorbă cu Santiago și i-am dat câteva ponturi și sugestii cum să se descurce mai bine în zilele ploioase.

Îmi încleștez pumnul văzându-l pe tata cum jubilează. Credeam că am ajuns deja la treapta de jos, dar, frate, cât m-am înșelat! Bărbatul acesta care mă dezgustă mă privește disprețuitor.

— Aș vrea să vorbesc cu Santiago și Maya, dacă nu te superi.

Pentru că mă deranjează al dracului de tare că tata stă aici și se bucură de drama care se desfășoară.

Tensiunea plutește în cameră. Inconfortabilă, nepoftită și al dracului de nepotrivită într-o zi ca asta.

— De fapt, m-am gândit că am putea avea cu toții o discuție despre campionatul final, mai ales pentru că ați spus adevărul despre relația voastră. Ce dovadă de maturitate din partea lui Santiago că este de acord cu toate astea!

Tata dă din cap către Santiago.

Mi se strânge stomacul văzând uimirea de pe fața lui Santiago. Maya își acoperă fața cu mâinile, înroșindu-se pe gât și în obraji.

— Taci odată!

Mă uit încruntat la bărbatul care e mort pentru mine. *S-a terminat! Gata! Pentru totdeauna, la naiba!*

Santiago întoarce capul de la mine la Maya și din nou la mine. Își încleștează pumnii când pune totul cap la cap. Parcurge distanța într-o secundă și mă împinge în perete, apucându-mă de costum. Se bagă în sufletul meu, cu nările fremătând și ochii aprigi. Nu mă împotrivesc, pentru că o merit cu vârf și îndesat. Mă împinge în perete, iar eu las brațele pe lângă corp.

— I-ai *tras-o* surorii mele? mă întreabă printre dinți.

Urăsc cât de supărat arată, cum strânge din buze și cum se înroșește la față. Urăsc că l-am făcut să sufere, chiar dacă o iubesc pe sora lui.

— Ia te uită! Nimic nu se compară cu prietenia între membrii echipei.

Vocea tatei pare plină de admirație.

Nu e nevoie să mă uit peste umărul lui Santi ca să știu cât de mult se bucură de chestia asta. De ce ar folosi Viagra când are la dispoziție resurse de dramă cât pentru o viață ca să-i satisfacă poftele?

— Cum ai putut? O aduc aici, sperând să te porți frumos cu ea, nu să fii ticălos ca de obicei, și tu ce faci? Îți faci de cap cu ea de parcă e un nimeni și pe urmă o pui să mă mintă. Asta e plăcerea ta? Să distrugi o familie, pentru că a ta e de rahat?

Maya geme și îl trage de umăr pe Santi.

— Termină, Santi! Nu e vina lui că am mințit. Eu sunt cea care nu a vrut să-ți spună, nu el. *Dă-i drumul!*

Santi nu se clintește. Se uită urât la mine, iar degetele îi zvâcnesc pe costumul meu, vrând să mă lovească. Recunosc privirea aceea de la tatăl meu. Dar sunt băiat mare. Și pot să îndur.

— De ce să te învingă doar pe circuit când poate să se joace și cu mintea ta?

Tata pune paie pe foc, transformând relația mea specială cu Maya în ceva urât și livrându-i colegului meu o variantă murdară.

Santi își încleștează pumnii și mai tare. Aștept să-mi tragă una, orice, ca să mă scutească de suferință. Urăsc cât de supărată e Maya. Are ochii roșii și umflați, iar pielea ei are o culoare bolnăvicioasă în timp ce ne privește.

— Nu mi-am făcut de cap cu ea. O iubesc. Și am s-o iubesc indiferent ce va fi, indiferent ce spui tu sau oricine altcineva, indiferent ce vei încerca să faci ca să ne desparți. E jignitor să crezi că aș fi cu Maya ca să-ți influențez prestația în curse. Ea este scopul meu final. Nu m-am cuplat cu ea pentru un trofeu de rahat și cu siguranță nu ca să câștig campionatul. Vreau să am totul cu ea. Totul, în afară de *asta*.

Maya trage aer în piept și mă privește cu ochii mari. Îi zâmbesc, deși Santi, încă furios, mă ține lipit de perete, la distanță de o secundă să-mi tragă un pumn în față.

— Ești un nenorocit! Am avut încredere în tine. Iar *tu...*

Se uită la Maya peste umăr în timp ce încă mă ține strâns.

— Sunt dezamăgit de tine.

Cuvintele astea o distrug pe Maya, care începe din nou să plângă.

— Nu-ți vărsa nervii pe ea! *Te rog*, îi spun cu vocea gătită, dă vina pe mine!

Nu mă deranjează să-l implor, dacă în felul acesta nu i se rupe Mayei inima în bucăți pe podeaua apartamentului.

Cel mai sincer moment din viața mea.

— Pe bune, atâta dramă pentru o curvă proastă?

Santi îmi dă drumul. Reflexele lui mă uimesc, transformându-se într-un nor roșu. Sunetul cărnii lovite reverberează pe pereți. Totul se întâmplă într-o secundă. Tata se ține de falcă, iar Santiago stă deasupra lui, furios la culme. De când sunt eu, nu l-am lovit niciodată, dar cineva a făcut-o, în sfârșit!

— Ești un nenorocit! Nimeni nu vorbește așa despre sora mea! *Niciodată!* Nu-mi pasă cine dracu' ai

fost cândva, dar am priceput ce om de toată jena ești acum și să știi că nu te ridici la înălțimea așteptărilor!

Nu scot o vorbă în timp ce Maya ne privește pe amândoi.

Santi se cutremură, pierzându-și controlul.

— Maya, să mergem!

O ia de mână ca pe un copil.

Simt o strângere de inimă în timp ce frica îmi pompează în vene, fiindcă sunt incapabil să-i suport respingerea dacă ajunge la concluzia că relația asta nu merită bătaia de cap, că nu merită să-și supere fratele, că nu merită nici riscul pentru care sunt multe argumente contra, nici promisiunile care încă nu s-au îndeplinit.

Numai că ea nu se mișcă din loc.

— Nu!

Un simplu cuvânt care mă umple de speranță.

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI ȘAPTE

Maya

Gata cu minciunile, gata cu secretele și, la naiba, gata cu oamenii care îmi spun ce să fac și cum să trăiesc!

Ochii fratelui meu scapără de furie. Deschide gura, dar ridic un deget, fiindcă trebuie să vorbesc până nu-mi pierd curajul.

— Santi, îmi pare rău că te-am mințit și că am ținut secretă relația mea cu Noah. Îl... îl iubesc. Și nu vreau să o mai ascund, de parcă ar fi ceva rușinos, pentru că nu este nici pe departe așa. Trebuie să mă maturizez, iar tu trebuie să mă lași. Cu tot cu greșeli. Nu cred că și asta este o greșeală, dar, orice ar fi, nu pot trăi cu teama că vă voi dezamăgi pe tine, pe mami și tati, sau chiar pe mine însămi. Te iubesc, dar trebuie să dau o șansă relației mele, iar tu trebuie să accepți.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze sincere și nefiltrate, la fel ca sentimentele mele pentru Noah.

Santi mă șochează. Mă prinde în brațe, îmbrățișându-mă și murmurând la urechea mea:

— Sunt al dracului de mândru de tine! Dar sunt și al dracului de supărat! Să aflu secretul tău de la gunoiul ăsta de pe jos, să știu că un coleg a încălcat limitele... în mod sigur, nu mi-a trecut supărarea. Dar vreau să fiu fericit pentru tine, pentru că tu meriți tot ce e mai bun pe lume.

Îmi dă drumul. Îi lucesc ochii în lumina din apartament.

— Să nu mă mai minți niciodată! Iar tu, zice furios și îl arată pe Noah, ar fi bine să te porți frumos cu sora mea. Dacă o faci să plângă, jur c-o să regreti că te-ai născut din tatăl ăla de rahat.

Se uită de sus la Nicholas Slade, care încă nu s-a întors în groapa iadului din care a ieșit. Fratele meu pleacă.

Nu mai există secrete în calea mea care să mă roadă. Răsufli greoi, fiindcă plămânii mei au în sfârșit acces la oxigen proaspăt.

Tatăl lui Noah se ridică, iar bravada lui obișnuită a dispărut, lăsând în urmă doar răutatea din ochii lui.

Noah preia controlul, pășind între mine și tatăl lui.

— Nu mai ești binevenit aici, la Bandini! Dacă mai vii, am să pun să ți se interzică accesul. Între noi, totul s-a terminat! Să nu mă suni, să nu-mi trimiți mesaje și, pe toți dracii, să nu vorbești cu Maya sau cu familia ei! Du-te și trăiește-ți viața asta tristă în altă parte! Gata! *S-a terminat!*

Fața impasibilă a lui Noah nu lasă nimic la vedere în timp ce se uită în ochii tatălui său. Nici mânie, nici iubire, nici tristețe. Nimic, doar un spațiu gol.

Mă ia de mână și mă conduce de acolo. Fără să mă mai uit peste umăr, întorc spatele minciunilor și trecutului lui Noah. Mă uit la el și, pentru prima dată de câteva ore, zâmbesc.

Deși vreau să-mi petrec timpul cu Noah după accident, trebuie să vorbesc cu fratele meu fără spectatori. Minciunile mele l-au făcut să sufere mai mult decât lasă să se vadă, pentru că are o inimă foarte bună.

Iau cina la pachet, pentru că drumul spre inima lui trece prin stomac. Când ajung la apartamentul nostru, îmi ia punga din mâini fără să se uite în urmă. Se așază la masa mare din sufragerie, apoi deschide cutia mea în loc de cutia lui. Se uită la conținut, apoi o împinge spre scaunul gol din fața lui.

Rămâne cu ochii la mâncare în timp ce se îndoaie cu orez prăjit. Mă așez și îmi fac de lucru cu tacâmurile învelite în plastic.

— Santi, îmi pare foarte rău că ți-am ascuns adevărul! Intenționez să-ți spun după Marele Premiu de la Abu Dhabi, pentru că nu voiam să te supăr. Tu și Noah aveți un trecut zbuciumat. Dar nu mi-a plăcut să te mint și nu vreau să o mai fac niciodată.

Clipește la mine. Mănâncă în continuare, iar tacâmurile de plastic scârțâie pe farfuriile de carton. Îi merit furia și tăcerea.

— Am plecat mai devreme la Rio pentru că Noah planificase călătoria, nu pentru că am fost cu Sophie. Am folosit-o ca alibi de multe ori și îmi pare rău!

Nu știu ce altceva să mai spun.

El respiră adânc de câteva ori.

— Întotdeauna ne spunem totul unul altuia. Nu-mi place că m-ai mințit... dar înțeleg. Vreau doar să fii fericită și sunt dispus să lăsăm chestia asta în urmă.

Ia o gură mare de apă.

— Pot să accept că Noah e iubitul tău, cu o condiție.

Îmi țin respirația, așteptând să aflu ce are de spus. În stilul său obișnuit, mă face să mă perpelesc, luând câteva înghițituri din cină înainte de a pune furculița jos.

— Dacă vă despărțiți, tot trebuie să vii la cursele mele. Fără prostii că ar fi ciudat sau că Noah te-a făcut să suferi. Vrei să te porți ca o fată mare, atunci trebuie să suporti consecințele dacă nu merge între voi!

Mă privește atent și-și trece mâna peste bărbia țepoasă.

Pot să-i accept condițiile. Noah pare să aibă destulă încredere în noi și în felul în care va continua relația noastră.

— De acord!

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI OPT

Noah

Gala din Abu Dhabi are un aer de extravaganță și bogăție; candelabre de cristal strălucesc în jurul meu în timp ce socializez cu sponsorii. Toți vor să vorbească despre ultimul Grand Prix. Despre cine va fi învingător. Dacă mă voi bloca sau voi domina cursa de la volan. Îmi bubuie capul din cauza valului de întrebări și mi-aș dori să pot fugi cu Maya, pentru că o cină și un film sună grozav în acest moment.

Maya stă cu Sophie și se îmbată cu șampanie în timp ce eu port discuții cu foarte puțină băutură.

Închei conversația cu un sponsor, dornic să-mi petrec timpul cu Maya, când tatăl lui Sophie mă trage deoparte. Poartă costum și are părul cărunt pieptănat pe spate. Face o grimasă când îmi spune asta. Nu e tocmai cea mai bună formă de salut.

— Noah, hai cu mine! Trebuie să-ți arăt ceva.

Ochii lui îmi spun să nu protestez.

Rugămintea mă face să mă încrunt. Merg după el până ieșim din sala de bal, nespus de curios, și intrăm într-o sală goală. Zâmbesc când îmi amintesc

că eu și Maya ne strecuram în săli goale. Numai că dau cu ochii de celălalt frate Alatorre, iar zâmbetul se preschimbă într-o căutătură încruntată. Santi a avut grijă să mă evite cu orice preț toată săptămâna. Emoțiile mă fac să îmi încleștez pumnii în timp ce-mi înfrânez pornirea de a-mi trece mâna prin părul des.

— În regulă, băieți! Nu-mi place cât de încordați ați fost. Fanii observă, echipa comentează și eu în mod sigur nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Dați cărțile pe față acum! Nu permit să mai existe drame în echipa mea, mai ales când se apropie ultimul Grand Prix. Dacă voiam să mă înec în rahatul ăsta, aș fi lucrat la McCoy. Santi, îți dau voie să-i tragi un pumn! Dă-i cu sete, pentru că știm toți că Noah poate fi un nenorocit încrezut.

Casc ochii. James îl lasă pe Santi să-mi tragă un pumn? *Ce dracu'?*

Santi e la fel de uimit ca mine și se încruntă, de parcă se gândește foarte bine. Aș râde, dar nu vreau să-l enervez mai tare.

— Nu știu ce să spun, rostește el, cu accentul acela spaniol.

Zvâcnetul din falca lui spune altceva. Ar trebui să-i dau numărul psihologului meu, să-l ajute să-și exprime sentimentele.

— O, termină cu prostiile! S-a culcat cu sora ta pe la spatele tău. Acum se întâlnește cu ea, ba chiar o *iubește* – toate astea în timp ce îți e rival pe circuit. Normal că ai ceva de zis. Scoate totul de la el. Dar terminați cu prostiile astea!

James bate cu pantoful în podea.

Tatăl lui Sophie stă drept, fără să dea înapoi în fața provocării, impunând respect din partea noastră ca șef de echipă. *Să înceapă emoțiile!*

— OK, bine! Noah, mă deranjează că nu m-ai respectat și te-ai ascuns de mine. Ai un istoric îngrozitor cu femeile și nu vreau ca sora mea să ajungă încă un număr pe lista ta lungă. Cineva cu care stai până te plictisești. Ca să nu mai spun că e *sora* mea.

Santi își încrucișează brațele, iar temerile și dezgustul lui față de trecutul meu plutesc în jurul nostru ca și cum ar fi un al treilea coechipier.

— Îmi pare rău că ne-am ascuns, dar nu regret ce-am făcut cu ea. Și cred că nici Maya nu regretă. Vreau să lăsăm trecutul în urmă pentru că o iubesc și îmi doresc să fiu cu ea. *Pentru totdeauna*. Nu am ce face în privința deciziilor și a trecutului meu de rahat, dar pot să controlez viitorul. Ea este viitorul meu.

Mărturisirea mea plutește în aer și sunt dispus să recunosc tot dacă încetează cu supărarea.

Santi se apropie de mine, încleștând pumnii amenințător. *La naiba!* Mă privește furios. Rămân pe loc, pregătit să încasez pumnul, orice, numai să se termine odată.

— N-am nevoie să te lovesc ca să mă simt mai bine. O iubesc prea mult pe sora mea ca să-ți pocesc mutra asta drăguță.

Îmi întinde mâna să dăm noroc. Degetele lui mă strâng cu putere. Îl las să o facă pe masculul, fiindcă nu mă interesează să ne luăm din nou la întrecere. O să păstrez asta pentru circuit.

— Sunt mândru de voi că v-ați înțeles ca niște bărbați adevărați! Acum dispăreți din ochii mei! Nu vreau să mai aud de alte probleme din partea voastră, Doamne ajută, pentru că n-am cerut să am doi fii. Am destule pe cap cu fiica mea.

Vocea lui James are o nuanță de mândrie. Ne uităm la el și-l vedem rânjind.

Eu și Santi ieșim împreună, iar tensiunea rămasă între noi de când eram în Brazilia s-a risipit.

Santi mă bate pe umăr.

— Bem un shot? Să sărbătorim sfârșitul sezonului și un nou început?

— E cea mai bună idee pe care ai avut-o tot anul!

CAPITOLUL TREI- ZECI ȘI NOUĂ

Maya

— Ca să știi și tu, cred că am vomitat în gură de două ori uitându-mă la voi, spune fratele meu.

A venit la mine după runda de antrenament. Echipa a plecat în pauza de prânz și avem garajul tăcut doar pentru noi, momentul ideal pentru filmările mele.

Zâmbesc.

— Vai, poți să folosești cel mai apropiat coș de gunoi dacă ai nevoie!

— Nu o mai sâcâi pe iubita mea, Santiago! se bagă Noah în discuție.

Își face cunoscută prezența înfumurată, bătându-mă ușor pe fund când își strecoară mâna în buzunarul blugilor mei. Nu pot să spun că-mi displace, acum, când culeg roadele rânjetelor lui viclene și ale cuvintelor murdare.

Fratele meu geme.

— Tu ești cel care i-a tras o palmă la fund chiar în fața mea. Vrei să mori sau ce?

re, atrăgându-i în capcană și smulgându-le inima din piept.

Mormăi, incapabil să pronunț cuvinte.

— Ei bine, îmi petrec timpul cu Clarissa și Jennifer în Dubai și ne-am gândit să-ți facem o vizită la cursă. Crezi că ai putea să ne faci rost de bilete? De preferat în secțiunea VIP care îmi place, departe de tribunele zgomotoase.

Pentru că Doamne ferește să și vadă linia de sosit!

Ori de câte ori îmi cere mama bilete, i le dau. În marea schemă a lucrurilor, nu m-am gândit niciodată să o refuz, pentru că era mai ușor. Era mai ușor să cedez în fața părinților mei toxici. Era mai ușor să nu mă împotrivesc, deși m-am săturat să fiu folosit întruna.

Dar, așa cum am făcut cu tata, vreau să-i ofer o ultimă șansă. Apropierea de Maya m-a transformat într-o persoană iertătoare.

— Pot să-i trimit un mesaj asistentului. Ce mai faci?

Țin telefonul la ureche, deloc interesat să întreb de bilete.

Ea pufnește.

— E vorba de bărbatul acela care vorbește întruna la telefon?

Dacă se referă la Steven, căruia îi place să o întrebe ce mai face, atunci da.

— Da, același asistent pe care îl am de când sunt la Bandini. Îți vine să crezi că au trecut șapte ani de când am început să lucrez cu echipa asta?

Pun pariu pe un weekend pe iahtul meu că nu se prinde de greșeală.

— Nu! Dar sfârșitul sezonului înseamnă că se apropie ziua ta. Cum o să-ți sărbătorești a 29-a ani-

versare?

Aș zice că a fost beată toată perioada sarcinii, numai că nu putea să bea. În mod surprinzător, își amintește luna în care m-am născut, cel mai probabil pentru că tata varsă o sumă mare de bani în contul ei ca un cadou de tipul „mulțumesc că ai dat naștere progeniturii mele”.

— De fapt, împlinesc 31. Dar numerele devin neclare după atâția ani.

Ochii dați obligatoriu peste cap.

— Exact! Am greșit!

Râsetul ei seamănă cu unghiile pe tabla de scris.

Urăsc fiecare secundă a acestui apel, dar și a luptei din sufletul meu de a nu închide telefonul. Totuși, vreau să-mi demonstrez de ce trebuie să renunț. De ce nu pot să reintru într-o relație nocivă cu părinții mei, pentru că iubirea lor e condiționată. Și dacă am învățat un lucru la terapie, în afară de faptul că plânsul mă umflă îngrozitor la față, acela este că iubirea nu poate să aibă condiții. Fără *dacă*, *și* sau *dar*. Ar trebui să te faci un om mai bun – nu pentru că trebuie, ci pentru că vrei să fii așa. Vreau să fiu cel mai bun, la naiba, pentru mine și Maya! Vreau să mă iubesc pe mine însumi și tot restul.

— Da, ai greșit. Știai că am cunoscut pe cineva în timpul sezonului de anul acesta?

— Ce drăguț!

Își distrage atenția, vorbind cu altcineva în fundal.

„Ce drăguț!” Deși e o îmbunătățire față de comentariile tatei despre Maya, nu poate să spună nimic mai mult?

— Clarissa întreabă dacă ai putea face rost și de niște permise VIP pentru petrecerea de după. Nouă ne place petrecerea dată de compania care se ocu-

pă de șampanie, dar nu avem nimic împotriva celorlalte.

Se pare că poate să spună mai mult de trei cuvinte deodată. Dar, la fel ca un automat de gumă, funcționează doar după ce bagi bani în aparat.

— Știi, nu cred că o să se poată.

E timpul să smulg bandajul. Pentru că de ce nu, la dracu', când totul se duce oricum de răpă în familia Slade?

Mama oftează.

— Ce vrei să spui?

— Tu, eu, fostul tău iubit, Nicholas. Toată povestea. Nu pot să mai trec prin asta și să încerc să fiu acel fiu pe care credeam că vi-l doriți. Voi mă contactați doar când vă este convenabil. Și, în mod șocant, nu ți-ai folosit până acum permisul unic de acces. Dar, în caz că nu știai, acum două săptămâni am trecut prin cel mai grav accident din cariera mea. Și de câte ori m-ai sunat să vezi ce fac? Nicio dată! La naiba, de câte ori m-ai sunat sezonul ăsta? În afară de apelul acela din greșeală?

Tăcerea ei nu face decât să mă încurajeze.

— Apreciez că mi-ai dat naștere și că ai fost orice ai încercat tu să fii. Dar s-a terminat! Ar fi trebuit să mă aperi de *ei*. Prima dată când m-a lovit, te-ai întors cu spatele, pentru că nu voiai să-ți pierzi alocația. M-ai dezamăgit de nenumărate ori. Așa că, te rog, e rândul meu acum. Nu pot să-ți fac rost de bilete. Nu acum. Nici anul viitor. Și niciodată de acum înainte. Dacă vrei să mă suni ca să mă cunoști așa cum sunt, dă-mi de știre! Dacă nu, să ai o viață frumoasă!

Aștept, ținând telefonul la ureche și dorindu-mă să spună ceva. Împăcarea e un concept interesant. Toți vorbesc despre cât de cathartică este experien-

ta, dar nimeni nu descrie durerea pe care o simți înainte. Curajul de care ai nevoie ca să treci prin situațiile dificile. Cum te sfâșie când știi că trebuie să renunți, nu pentru că vrei, ci pentru că trebuie.

Toată viața mea am trăit alergând după un premiu de neatins – iubirea părinților mei. Am gonit pe circuite și în viață, vrând să merg tot mai repede, dar acum vreau să încetinesc. Să mă bucur de momente alături de cei care contează, care vor să-și aducă aminte de ziua mea sau să știe cinci lucruri despre mine care nu pot fi găsite pe internet.

Mă întâmpină tonul de apel.

Strâng telefonul și îmi intră aer proaspăt în plămâni. De data asta, nu-i port pică și nu-i doresc decât binele. Toate se așază la locul lor. Psihologul meu spune că trebuie să-mi înfrunt trecutul ca să îmbrățișez viitorul. Se pare că am fost până în iad și înapoi și m-am ales și cu un înger.

CAPITOLUL PA- TRUZECI ȘI UNU

Maya

— Stai să văd dacă am înțeles bine! L-ai invitat pe părinții mei la ultimul Mare Premiu acum două zile? Și au acceptat?

Abia reușesc să scot cuvintele pe gură.

Noah mi-a dat vestea-bombă în timp ce ne uitam la un film pe canapeaua de la hotel. A pomenit în treacăt că părinții mei au urcat aseară în avion ca să ne viziteze, de parcă eram toți la curent cu planul.

— Da! Ți vine să crezi? Vor să-și vadă copiii după câteva luni în care au fost plecați.

Îmi strălucesc ochii.

— Dar de ce ai făcut asta?

— De ce nu?

Colțurile buzelor îmi se ridică ușor.

Înclin capul spre el.

— Nu răspunde la întrebare cu altă întrebare.

— Pot să răspund în schimb cu un sărut?

Noah mă urcă în poala lui, iar canapeaua se lasă sub greutatea noastră. Își lipește buzele de ale mele

și simt un fior pe șira spinării când limbile ni se ating, tachinându-se reciproc. Energia puternică dintre noi nu scade niciodată. Un curent constant, doar pentru că ni se ating mâinile sau buzele.

Pun capăt sărutului.

— Dincolo de atitudinea asta, e clar că ai o inimă de aur.

— *Sst!* Să nu spui nimănui secretul nostru!

Noah mă sărută nebunește, iar mintea mi se golește când îmi arată ce simte. Iubesc totul la bărbatul acesta. Continuă să mă ia prin surprindere ori de câte ori are ocazia.

Buzele îi coboară de pe buzele mele către gât, lăsând sărutări în V-ul tricoului meu.

— Oricât aș vrea să continuăm, în seara asta trebuie să luăm cina cu toată familia ta.

— Sunt aici?

Mă ridic în grabă, lăsându-l pe Noah cel dornic în urmă.

— Ar fi bine să plecăm! Cina e la șapte.

Zâmbetul lui uluitor îi cuprinde și ochii, și i se văd cutele pe margini.

Scot un chițăit și îl îmbrățișez, apoi fug să mă pregătesc. Noah stă deoparte în baie, din fericire, pentru că are tendința de a-mi distrage atenția.

— Tot nu-mi vine să cred că i-ai adus aici cu avionul. Santi s-a gândit la asta, dar părinții mei au spus nu când i-a invitat. Cum ai reușit să-i convingi?

— Vrei să-mi înveți tacticile?

Ochii îi strălucesc în luminile puternice.

Flutur din mână.

— Am devenit victima abilităților tale acum mult timp. De ce să te mai abții acum?

Își încrucișează brațele și se sprijină de lavoar.

— I-am rugat să vină pentru mine.

Probabil mi se citește pe față nedumerirea.

Noah oftează.

— Le-am spus că părinții mei nu vin și că ar însemna mult pentru mine ca familia iubitei mele să fie aici, indiferent cine câștigă. Pentru că aș vrea să-i cunosc mai bine înainte să te răpesc într-o vacanță

de două săptămâni. Dar, mai mult decât atât, prezența lor te-ar face fericită, iar asta m-ar face pe mine fericit.

O, uau! OK, la asta nu mă așteptam!

Merg spre el și-l iau cu brațele pe după gât. Se pare că astăzi eu sunt cea care distrage atenția, fiindcă sinceritatea și bunătatea lui Noah merită orice răsplată.

Ajungem la cină cu doar zece minute întârziere. Consider, însă, că este un succes, pentru că dacă mi-ar fi văzut cineva părul după partida din baie ar fi crezut că sunt o cauză pierdută.

Santi se împotrivește rolului de a cincea roată la căruță, alegând să devină moderatorul conversației în loc să stea deoparte.

— Să știi că, atunci când i-am impus Mayei niște reguli pentru călătoria noastră, nu m-am gândit că Noah va fi o problemă.

Fratele meu frunzărește meniul.

— Nu este cumva prima regulă să nu-ți subestimezi dușmanul?

Noah se abține să zâmbească.

— Aici m-ai prins! Credeam că ești prea ticălos pentru gustul Mayei. Ei îi plac tipii mai tocilari.

— Nu-i adevărat! Spune-mi un tocilar cu care am ieșit!

Îmi încrucișez brațele. Cum Noah s-a culcat cu destule femei să populeze o insuliță, poate să suporte conversația asta. Mai ales fiindcă nu cred ce spune fratele meu.

— Xavier, de pildă.

— Și în ce fel era tocilar?

— Păi, îi plăcea să reconfigureze computere, intervine tata.

Grozav! Oare toată lumea credea că Xavier e tocilar?

— Îi plăcea și să se uite la *Zona Crepusculară* cu mami. Vorbea despre postările pe care le făcea pe

Reddit despre serial și alte chestii.

Santi rânjește la Noah.

Înțeleg ce face el.

Mama zâmbește, amintindu-și.

— Era un băiat drăguț, care se oferea să citească Biblia cu mine.

Fratele îmi aruncă o privire. *Bine, grupul de studiere a Bibliei era puțin ciudat.*

Tata se alătură distracției, pentru că de ce n-ar face-o?!

— Să nu uităm de Felipe.

— Care era problema cu el? Aveți toți program de *chisme*⁶ fără mine?

— Ca să fim drepti, era homosexual.

Fratele meu îmi împărtășește un secret de familie despre care eu nu știam nimic.

Noah se îneacă cu vinul.

— Ai ieșit cu el deși știai că e homosexual?

Mijesc ochii la el.

— Evident că nu, dat fiind că e prima oară când aud așa ceva.

— Scuze! Dar trebuie să scoatem cele două rufe murdare ale Mayei la lumină în caz că Noah vrea să o ia la fugă în direcția opusă, spune Santi și ia o gură de vin.

Mama intervine, punând capăt jocului lui Santi.

— Noah nu o va lua la fugă. O place încă de la Barcelona.

Eu și Noah căscăm ochii la ea.

— O, nu vă uitați așa la mine! Recunosc de la soțul meu felul în care te uitai la fiica mea. Doar că erați prea încăpățânați să recunoașteți.

Tata bombăne ceva pe înfundate.

— Ce spui, *mi amor*? îi zâmbește mama.

Tata se uită în ochii lui Noah.

— Dacă o face să sufere, îl calc cu mașina aia pe care o iubește mai mult decât orice pe lume.

— *O iubeam* mai mult decât orice pe lume.

Noah îmi arată un zâmbet care mi se tipărește în amintire.

⁶ „Bârfe” (în spaniolă în original) (n. tr.).

CAPITOLUL PA- TRUZECI ȘI DOI

Maya

Noah se pregătește pentru ultimul GRAND PRIX, în ciuda accidentului de acum două săptămâni, zâmbind și glumind cu echipa care lucrează în garaj. Ce tare e! După o rundă decentă de calificări, a obținut a treia poziție în grilă.

Mecanicii și inginerii din boxă sunt coloana vertebrală a unei echipe, reparând orice avarie după accidentul lui Noah; mașina pare nouă-nouță, fără nicio denivelare. Noah le mulțumește tuturor și își trece degetele peste capota roșie.

Îmi trec prin minte cele mai urâte scenarii în timp ce stau cu Santi pentru ultima cursă. Îmi frământ mâinile, legănându-mă înainte și înapoi pe podeaua de ciment. Abu Dhabi. Ultimul Mare Premiu și locul în care a avut loc celebrul accident dintre Noah și fratele meu. Echipele Bandini și McCoy își dispută Campionatul Constructorilor, așa că totul depinde de cursa asta.

Noah își trece șovăitor mâna prin păr în timp ce vorbește cu inginerii. Deși l-am întrebat dacă are

emoții, se preface indiferent. Mă sărută pe buze și pleacă împreună cu membrii echipei către pistă.

Fratele meu mă prinde într-o îmbrățișare care să-i aducă noroc.

— Încearcă să nu te ciocnești cu iubitul meu de data asta, șoptesc la pieptul lui.

— Aveam de gând să-l scot pe Liam din cursă. Mi s-a părut un pariu mai sigur, pentru că tipul ăla nu poate sub nicio formă să poarte cuiva pică.

Ne scuturăm de răs. Ne desprindem unul de altul, iar Santi urcă în mașină, făcându-mi din mână în timp ce echipa îl ia de acolo.

Rămân în boxă, preferând să fiu aproape în loc să mă pierd undeva, în mulțime. Mai devreme, Noah a făcut rost de bilete în tribuna VIP pentru părinții mei înainte ca Santi să aibă ocazia. Mi-a crescut inima văzând cu câtă admirație l-au privit ai mei, fără să-și dea seama cât de mult înseamnă pentru Noah să aibă pe cineva care îi susține echipa. Noah, un bărbat lipsit de dragoste și afecțiune, tânjește după aprobarea familiei mele mai mult decât orice.

Mașinile de curse care gonesc pe pistă nu reușesc să mă calmeze. Mașina lui Noah trece în viteză, un nor roșu cu motorul care reverberează pe pereți. Mașinile McCoy îl urmează, creând un vortex de zgomot și aer poluat.

Noah merită Campionatul Mondial și, sinceră să fiu, vreau să câștige, sperând că ne va ajuta să lăsăm în urmă aceste griji.

Îmi pare rău, Santi! Acum îi sunt loială iubitului meu.

Câteva mașini se ciocnesc de-a lungul turelor. Un pilot de la Albrecht nu are noroc sezonul ăsta, lăsând în urmă o mașină distrusă după a treia tură.

Bolizii gonesc pe circuit. Comentatorii sportivi vorbesc despre recuperarea rapidă a lui Noah după eșecul tragic din Brazilia, iar modul în care pilotează dovedește cât de mult își dorește să câștige. Inima îmi bate cu putere, într-un ritm neiertător după primele ture. Deocamdată, nu au fost probleme. Respir regulat parcă pentru prima dată după ce Noah trece fără dificultăți de primele zece ture.

Mașinile se învârt încontinuu, înclinându-se pe pistă. Pilotii încheie turele în mai puțin de două minute. Pozițiile în cursă sunt apropiate, iar Bandini se află la câteva secunde distanță de McCoy, în timp ce Santi se află în urma lui Noah, iar Liam conduce cursa. Motorul lui Noah huruie când se oprește la boxă pentru schimbarea cauciucurilor. Ultima lui oprire din sezon. Pornește din nou, țâșnind înapoi pe circuit și recuperând timpul pierdut.

Noah termină tura cu numărul 44 și mai sunt doar 15 între el și vacanța de iarnă. Mașina lui rămâne în spatele lui Liam, pe poziția a doua. Nu poate să câștige Campionatul Mondial dacă rămâne pe locul al doilea.

Mașina lui zvâcnește cu o mișcare nefamiliară. De parcă ar ezita. Reputația lui Noah în depășiri lipsește, iar trufia lui obișnuită pe pistă nu se vede nicăieri.

— Maya, trebuie să vii încoace!

Tatăl lui Sophie îmi face semn să mă apropiu.

Nu-mi ascund mirarea când îmi întinde stația de comunicare cu Noah. Apasă pe butonul de mut și respiră adânc în timp ce-și freacă tâmpla. Ochii lui verzi și intenși mă privesc atent.

— Noah vrea să discute cu tine.

— E permis așa ceva?

Mă privește chiorâș.

— Merită posibila amendă pe care o vom lua. Crede-mă!

În ciuda acordului său, nu întind mâna spre microfon.

James oftează.

— L-au apucat emoțiile și crede că poți să-l calmezi. Uită de amendă și ajută-l! Locul lui în campionat depinde de felul în care poți să lucrezi cu el. Dacă nu-și revine, e posibil să nu mai revină ca pilot, pentru că fricile astea distrug cariere.

OK, nicio presiune. Eufemismul anului! Dar n-am timp să mă gândesc la asta. Iau căștile, poziționez microfonul și apăs butonul de volum.

— Bună, sunt Maya! Recepționezi?

Încerc să imit transmisiunile echipei prin radio, pe care le-am urmărit online cu Noah.

Chicotitul lui răsună în cască.

— Bună, sunt Noah! Am recepționat.

— Păi, o să fiu de rahat în meseria asta. Dar rezistă! Vine o mașină roșie din spatele tău și se mișcă destul de repede. Mai e o mașină în fața ta care merge excepțional de repede. La distanță de vreo trei clicuri.

— Te descurci minunat. Ține-o tot așa! Nu știu exact ce înseamnă trei clicuri, dar...

Râd la microfon. Abia aștept să asculte comentarii sportivi și să vorbească despre conversația noastră.

Vrând să am puțină intimitate față de echipă, mă apropiu de balustrada de deasupra boxei. Un televizor agățat de tavan ne oferă priveliștea de sus a circuitului. Mașinile scrâșnesc în depărtare. Lumini inutile clilesc pe monitorul computerului și nu fac decât să mă deruteze.

— Hm, e un pilot uimitor cu numărul 28 pe mașină. Dar nu vrea să-l depășească pe cel din fața lui. Ce se întâmplă?

Noah încheie încă o tură. E precaut și nu se poartă suficient de agresiv ca să câștige cursa.

— Mai spune-mi despre pilotul ăsta grozav! Nu știu dacă îl văd pe aici, îmi spune cu o voce gâtuită.

Mi se strânge inima la gândul că se panichează în mijlocul cursei.

— Se spune că Noah Slade este cel mai bun. Îi place să doboare recorduri, pe pistă și în dormitor. Trebuie să ai grijă la el!

Noah scoate un hohot de râs aspru.

— O să fie o înregistrare îngrozitoare a discuției prin radio cu echipa. O să se vorbească de mine pe internet, cu siguranță. *Perdóname*⁷, mami și tati! Ignorați toată povestea asta!

Noah accelerează după viraj. *Bine!*

— În fine, te rog să nu-mi mai distragi atenția! Și gata cu râsetele seducătoare! Știai că tipul ăsta a fost de acord să ajute o fată să-și dezvolte vlogul? Probabil că are acum peste un milion de urmăritori, și doar datorită lui. Dar nu cred că el știe că de acum ea îi va sta pe cap. E dependență de nivelul cinci. Ea a semnat deja un contract cu echipa să vină la curse anul viitor, pentru că vor ca ea să filmeze mai multe scene din culise și să promoveze marca. Un adevărat chin!

Vocea lui pare surprinsă.

— Nu mi-ai spus. Felicitări, Maya! Sunt foarte mândru de tine! Știam că ești în stare. Bandini e o echipă norocoasă că lucrezi la profilurile lor de pe rețelele sociale.

— *Sst!* Nu era vorba despre mine acum. Scăparea mă face să râd, apoi vorbesc mai departe: E o nebunie! Imaginează-ți ce surprinsă a fost ea când a văzut că numărul 28 nu vrea să conducă mai repede. Să-și asume mai multe riscuri. A dat o șansă relației lor și totul s-a terminat cu bine. Mă întreb dacă n-ar putea face și azi același lucru.

Mi-i imaginez pe fani comentând despre clișeele mele în filmarea asta. *Ei bine, n-am să adorm plângând din cauza asta. Cel puțin, nu în felul acela.*

Gâfâitul lui Noah și schimburile de viteză răsună prin cască. Huruitul motorului mă încântă. Mașina lui accelerează și se apropie de Liam, scurtând distanța dintre McCoy și Bandini.

— Mi se pare că fata i-a spus tipului că nu iese cu cei care pierd. Dar nu pot fi prea sigură în privința asta pentru că n-am întrebat-o. Totuși, nu poți să știi niciodată cu fanii curselor; totul e distractiv până când tipul nu urcă pe podium. Cred că fetele sunt atrase de trofee și costume de curse — un fel de combinație.

Noah chicotește în microfon. Mai sunt doar câteva ture în care poate să-l depășească pe Liam, iar campionatul începe să-i scape printre degete.

— Dar asta e o minciună. Pentru că fata îl iubește pe tip. E genul de iubire „pentru totdeauna”. Genul în care „copiii se joacă afară în timp ce părinții fac o partidă scurtă la etaj”. Ai auzit de genul ăsta?

El tace. Respirațiile ritmice și zumzetul motorului mă încurajează să continui:

— E cam nebunească treaba. Îți imaginezi genul ăsta de iubire? Povestea nu se termină cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”, pentru că acela e doar începutul. Pentru că au timp tot restul vieții să termine povestea. Ce chestie, nu?

Noah accelerează în curbă, forțând mașina la limită și scoțând scântei din aripa din spate. Îl depășește pe Liam la una dintre ultimele curbe.

— Bună treabă, iubiture! A fost incredibil! Știam că poți s-o faci.

— Maya? Îi aud vocea.

— Da?

— Vorbește mai departe. Îmi place să-ți aud vocea.

Cu plăcere!

⁷ „Iertați-mă!” (în spaniolă în original) (n. tr.).

CAPITOLUL PA- TRUZECI ȘI TREI

Noah

Ridic steagul american în aer. Campion. *MONdial*.
La. Naiba!

Nu pot să-i mulțumesc îndeajuns Mayei pentru că m-a ajutat să ajung aici. Aproape mi-am pierdut controlul la volan și tot corpul îmi era străbătut de fiori, până când am auzit-o prin radio. Dar vocea și cuvintele ei m-au împins la limită și mi-au dat curaj.

Publicul sare în sus, plin de energie și entuziasm. O chem pe Maya din sectorul VIP. Paznicii o lasă să treacă, zâmbind și clătinând din cap în timp ce ea urcă scările în grabă și mi se aruncă în brațe. Cel mai bun salut, încheiat cu un sărut. Chicotește când o învârt pe loc și mirosul ei floral îmi invadează nărilor în timp ce mă ține cu brațele de gât. Cineva îmi înmânează trofeul și îl țin în brațe în timp ce o strâng și pe Maya. E una dintre cele mai fericite zile din viața mea!

Prietenii noștri ne stropesc cu șampanie. Maya strigă când lichidul rece ne udă și curge pe corpurile noastre. Dau capul pe spate de râs și beau șampa-

nia care îmi nimerește gura ca prin minune. Fanii strigă în timp ce o sărut pățimaș pe Maya, un sărut care are gust de șampanie și fericire.

E uimitor cât de repede se schimbă viața.

Credeam că cel mai bun lucru ar fi să câștig Campionatul Mondial, singurul scop pe care l-am avut multă vreme. La naiba, cât de tare m-am înșelat! Azi îmi dau seama că cel mai bun lucru este să câștigi alături de cei dragi.

Nu alături de nenorocitul de tata. Ci de Maya, de echipă și de prietenii mei. E cel mai grozav sentiment din lume!

Mă rog, cel mai grozav de până acum.

CAPITOLUL PA- TRUZECI ȘI PATRU

Maya

Dacă mi-ar fi spus cineva acum un an că voi sta pe scena F1, îmbrățișându-l pe Noah Slade cu un braț și pe fratele meu cu celălalt, aș fi râs cu lacrimi. Frațele meu stă lângă mine cu cel mai mare rânjet pe buze după ce s-a clasat pe locul al treilea în Campionatul Mondial. El și Noah se stropesc reciproc cu șampanie după ce au câștigat împreună Campionatul Constructorilor. Rivalii de altădată se îmbrățișează ca niște prieteni.

Ce nostim cum se rezolvă unele lucruri de la sine în viață! Am intrat în programul F1 pentru că nu aveam nimic de care să mă ocup și eram doar o absolventă de facultate cu o serie de slujbe eșuate, trăind în umbra fratelui ei fie că voia, fie că nu.

Nu pot să nu mă uit la bărbatul care a decis că voi fi a lui, cel cu părul brunet și ondulat, și ochii albaștri care mă hipnotizează. Un campion mondial cu inima de platină, pe potrivea trofeului pe care l-a ridicat deasupra capului. Același bărbat care spune „Te iubesc” în loc de „bună dimineata” în fiecare zi. Un „nenorocit sentimental” autoproclamat, care m-a implorat să port astăzi numărul mașinii lui de curse, pentru că trebuie să-și pună amprenta asupra mea în toate felurile posibile. O bilă umană de demolare care a apărut pe nepusă masă în viața mea și mi-a spulberat toate așteptările, lăsând în urmă dărâmături, praf și un nou început.

Dar, mai important, pe Noah Slade, iubirea vieții mele.

EPILOG

Maya

UN AN MAI TÂRZIU

Eu și Noah ne relaxăm pe balconul lui, privind Coasta Amalfi, unde apele albastre strălucesc în bătaia soarelui de dimineață. El lucrează ceva la computer în timp ce eu admir priveliștea. Ascult sunetul melodios al valurilor care se lovesc de coasta accidentată. Stăm în pijamale, savurând cafeaua – ritualul nostru de dimineață în timpul vacanței.

A trecut un an de când Noah a câștigat al patrulea titlu de Campion Mondial. Înregistrarea conversației noastre de la Marele Premiu din Abu Dhabi a devenit virală pe YouTube, iar fanii ne-au susținut relația imediat. Părinții mei l-au primit pe Noah în familie, l-au acceptat și nu l-au mai lăsat să petreacă singur timpul menit pentru familie – sărbătorile, zilele de naștere, tot restul.

F1 încă joacă un rol imens în viața noastră. Călătoresc în jurul lumii cu Noah și îi sunt alături la fiecare cursă. Vlogul meu este încă popular printre fani. Corporația Formula 1 m-a rugat să lucrez cu F2 și F3, dar Noah susține că nu poate să câștige fără

talismanul său norocos, amenințând că mă va lua ostatică dacă renunț la cursele lui.

Aerul sărat mă lovește în față, fluturându-mi șuvițele brune.

Am spus deja cât de mult îmi place casa lui Noah din Italia? Ceva desprins dintr-un film.

Verific telefonul pentru noutățile de dimineață când primesc o notificare neobișnuită. *Ce ciudat!*

Mă uit în ochii albaștri ai lui Noah.

— Ai dat clic pe data greșită în care să încarc următorul filmuleț? Am primit o notificare că tocmai a intrat în direct.

— Nu cred. Ce ciudat!

Noah ridică din umeri.

Exact asta spuneam și eu. Își ia laptopul și îl pune pe masă. Văd un ecran negru cu un titlu straniu în fața noastră și nu seamănă deloc cu filmarea programată pentru postare.

— Nu e asta, pentru că am ales alt thumbnail. Crezi că mi-a spart cineva contul? Și ce înseamnă *Va urma?* Mie îmi place să fac jocuri de cuvinte. N-aș scrie niciodată așa ceva.

El chicotește.

— Știu foarte bine. Înainte să raportăm chestia asta, hai s-o vedem!

Noah, mereu atent! De-asta îl plătește Bandini atât de bine!

Filmarea începe cu un clip scurt cu mine la prima cursă a lui Santi pentru Bandini, în Australia. Cineva m-a filmat în timp ce-l priveam chiorâș pe Noah. Je-nant, dar foarte potrivit pentru ceea ce simțeam pe atunci față de el.

— O, Doamne! Cine să fi postat așa ceva? Uite cum mă holbez la tine! Și de ce râdeai pe la spatele meu?

E foarte interesant că Noah se uita după mine din prima zi. *Ce cuceritor!*

Scena se schimbă înainte ca Noah să îmi ofere un răspuns. De data asta, suntem noi doi la o conferință de presă. Noah îmi zâmbește în timp ce râd de un reporter. El hohotește, iar eu îmi dau ochii peste cap. Liam și Santiago se uită la el în timp ce reporterii se holbează în jur, întrebându-se ce l-a făcut pe Noah să reacționeze așa.

Ce drăguț din partea lui că s-a uitat așa la mine! Nu știam că mă admira atât de mult și era atent la orice prostie făceam. Îmi dă un sentiment cald și plăcut.

Apare scena următoare, un clip din vlogul pe care l-am făcut cu Noah și mașina lui. El stă lângă cockpit în timp ce eu îi pun tot felul de întrebări. Îmi crește inima văzând clipul și bucurându-mă de felul în care mă privește cu o expresie de îndrăgostit. *Ori e așa, ori vrea să-mi scoată hainele. Sunt șanse egale.* Niciodată nu m-am uitat la filmare cu atâta atenție și nu am căutat semne că Noah m-ar plăcea. Îmi zâmbește larg când râd și vorbesc către cameră. El abia îmi dă atenție, cu ochii la mine.

Clipul îmi stârnește fluturi în stomac. Mă simt dezechilibrată, lovită de prea multe emoții deodată – fericire și nostalgie la un loc.

N-am idee cine a creat clipul *Va urma*. Tipul masiv de lângă mine rămâne suspect de tăcut, și niciun sunet nu iese de pe buzele lui seducătoare. Dar nu opresc filmarea, pentru că întrebările ar strica momentul.

Începe un alt filmuleț, de data asta cu podiumul din ziua în care Santiago a câștigat Marele Premiu al Spaniei. Noah ignoră tot ce se întâmplă pe scenă. Se uită într-o parte, iar cadrul se lărgeste și ara-

tă ce îl face să zâmbească, surprinzându-mă cu spatele la el în timp ce îmi îmbrățișam părinții. Sar în sus și-n jos, cu steagul Spaniei pe umeri.

Inima îmi bate cu putere, gâtul mi se contractă și nu pot scoate o vorbă. Lacrimi de fericire înăbușite îmi întunecă vederea. Noah m-a plăcut dintotdeauna, chiar și atunci când credeam că nu-l interesa decât o relație sexuală, dar ochii lui trădează ceea ce gândește despre mine. E ca un pumn în stomac.

Se derulează diferite clipuri, inclusiv cel cu mine în care îl fluier pe Noah când defilează pe podium la Monaco. Strig la el, în mod stânjenitor, că mi-ar plăcea să-i scot smochingul. Îmi face cu ochiul, dar nu îl văd, pentru că Sophie îmi distrage atenția și îmi acoperă gura cu mâinile. Aș muri de rușine dacă Noah nu m-ar strânge de mână, ca și cum mi-ar spune tăcut că încă mă consideră drăguță. Nu știu cum a văzut acest filmuleț lumina zilei sau cum a făcut Noah rost de el. Vicleanul!

Un alt clip mă arată dansând pe podium după cursa de karturi aranjată de Noah. Țipătul meu zdruncină boxele laptopului când Noah mă stropește cu șampanie ca un pilot adevărat de F1, făcându-mă chiar și să beau direct din sticlă. Presiunea din partea anturajului plutește în aer. Noah râde odată cu mine, apoi face cu ochiul la cameră. *Ovare, faceți cunoștință cu stăpânul!*

Îmi vine să mă lipesc de el și să nu-i mai dau drumul când văd cât de grijuliu este. Să pun semnul „nu deranjați” pe ușă și să ne izolez de public pentru tot restul vieții.

Camera îl surprinde zâmbind larg în timp ce mă duce pe umăr până la mașină. Felicitări cameramanului, care lărgeste perfect cadrul ca să-l filmeze pe

Noah când mă plesnește peste fund. *Filmografie de nota 10!*

La naiba cu Noah și drăgălășenia lui! Am senzația că am înghițit o piatră și nu pot să spun prea multe în timp ce urmăresc amintirile noastre. *De ce trebuie să fie atât de sentimental și totuși atât de seducător?*

Îmi lăcrimează ochii. Noah îmi șterge lacrimile din când în când, iar pielea mi se înfierbântă la atingerea lui.

Rămâne tăcut. Toată chestia mi se pare aproape prea intensă. *Aproape* este cuvântul-cheie, pentru că trebuie să mă bucur de acest gest romantic și de fiecare secundă. *Normal!* Voi revedea acest filmuleț de o sută de ori – cu copiii mei, cu nepoții, cu vecinii. Cu toți cei care trec prin fața mea.

Mă văd într-un clip țipând din răspuțeri în timp ce Noah conduce mașina verde și oribilă de la Bandini. Se uită la mine și râde în timp ce învârte volanul cu o mână, mașina derapează, iar eu mă agăț de el ca de un colac de salvare. *Probabil am leșinat, pentru că nu-mi amintesc partea asta.*

Urmează o scenă scurtă din episodul meu cu „Discuții la tequila”. Noah răspunde la întrebarea mea despre fata visurilor lui și mă privește cu atenție în timp ce vorbește. Eu mă uit fix la sticla de tequila și dezlipesc eticheta în loc să-l privesc în ochi.

Jur că inima nu mi-a bătut niciodată atât de repede și mă gândesc din nou la un atac de cord. Un vârtej de emoții se învârte în sufletul meu: fericire, bucurie, recunoștință. Un întreg spectru afurisit.

Pe ecran apare un filmuleț de la un fan din Brazilia, după fundal și calitatea slabă a filmării. Pufnesc în râs în timp ce urc scările spre statuia lui Cristos.

Noah vine după mine, uitându-se când la fundul meu, când la cer, de parcă i-ar putea răspunde la rugăciuni. Dar nu are el atâta baftă, fiindcă a rămas cu mine pe cap.

Sentimentalismul iese la suprafață odată cu lacrimile. Pe fundal se aude „Die a Happy Man” în timp ce Noah mă învâрте prin aer după ce a câștigat Campionatul Mondial. Zâmbetele noastre par identice. Ne înconjoară o nebunie frumoasă, șampania stropește peste tot, iar lansatoarele de confeti explodează pe scenă.

Îmi place bărbatul acesta îndrăzneț, sigur pe el, dar și cel altruist și iubitor. Nimeni altcineva nu l-ar putea înlocui. N-am crezut că este posibil să iubești pe cineva atât de mult. Cu o pasiune de nezdruncinat și o admirație fără margini. De parcă ar pune luna pe cer înainte de a dansa cu mine sub lumina ei. Noah nu lasă să treacă o zi fără să-mi spună sau să-mi arate că mă iubește. O capodoperă imperfectă care nu mai este definită de trecut.

Muzica lasă loc unui ecran negru. Îmi șterg lacrimile de pe față și mă uit la Noah.

Numai că el nu stă pe scaun.

Se uită în sus la mine cu rânjetul acela pe care îl iubesc. S-a așezat în genunchi și ține în mână cutia cu inelul de logodnă.

SFÂRȘIT

EPILOG EXTINS

Noah

UN AN MAI TÂRZIU

Niciodată n-aș fi crezut că mă voi logodi.

Futu-i! Serios, nu aș fi crezut nici că voi avea o iubită, cu atât mai puțin o femeie alături de care vreau să-mi petrec tot restul vieții. Dar iată-mă aici, pe punctul de a mă căsători cu sora rivalului meu. Am devenit al naibii de domestic, luând cina în familie săptămânal și făcând plimbări cu iahtul alături de viitorii mei socri.

OK, poate versiunea asta mea domestică este puțin diferită de a altora. N-am avut niciodată oameni cu care să-mi împărtășesc bogăția, și acum, că am această ocazie, nu mai pot da înapoi.

Vreau să împart totul cu Maya. Dracu' să le ia de contracte prenuptiale și alte prostii care scot în evidență potențialul unei relații de a eșua! Dacă mariajul meu se va încheia cu un divorț, Maya nu are decât să plece cu jumătate din tot ce am. De ce naiba nu, din moment ce inima mea e cel mai prețios lucru pe care mi-l poate lua?

Al naibii de sentimental, dar adevărat!

Bat în ușa dormitorului nostru.

Dormitorul nostru. Cel pe care l-am personalizat așa cum făcut și cu restul casei. Aceeași casă în care avem de gând să ne creștem copiii și unde sperăm ca Liam și Sophie să ne fie vecini. Maya ar fi fericită să o aibă pe cea mai bună prietenă a ei la distanță de o casă, ceea ce m-ar face și pe mine fericit.

Sophie deschide ușa un centimetru și nu-mi lasă loc să văd înăuntru. Mă privește cu scepticism din cap până în picioare.

— N-ar trebui să fii aici.

— De ce dracu' nu?

— Cunoști tradiția.

Încearcă să închidă ușa, dar eu mă mișc mai repede, strecurând pantoful între ușă și prag. Același pantof în care urmează să merg spre altar.

Am spus deja că azi mă însor?

Pufnesc pe nas.

— Nu cred în ghinion.

— O, serios? Păcat, e chiar trist, pentru că viitoarea ta soție crede.

Îmi trage una în pantoful lucios cu adidasul plin de sclipici. Nu mișc piciorul, făcând-o să mârâie de frustrare.

Rânjesc.

— Credeam că oamenii credincioși nu cred în noroc.

Sophie scoate cel mai mare oftat din viața ei.

— Noah, pleacă de aici!

— Dar voiam să fiu primul care o vede.

— Ai ratat ocazia fiindcă eu am văzut-o prima. Acum, șterge-o!

Scot o răsuflare iritată.

— OK, vreau să o văd înaintea oricărei alte persoane în afară de tine. Îi acord domnișoarei de onoare drepturi exclusive față de ce-i al meu. La urma urmei, când împarți, arăți că-ți pasă.

Sophie mă privește lung preț de 30 de secunde.

— Bine! Mă duc s-o întreb! Să *nu* intri aici fără permisiunea mea!

Îi zâmbesc larg.

— Perfect!

Iau piciorul din ușă ca să o poată închide.

— Bărbați proști, insistenți și care se cred îndreptățiți!

Se încruntă la mine și închide ușa.

Bat din picior în ritmul inimii în timp ce aștept ca Sophie să discute cu Maya. La naiba cu tradițiile! Nimic în relația mea cu Maya nu a fost tradițional.

Eram sincer cu Sophie când am spus că vreau să o văd primul pe Maya. Dar nu pentru că sunt posesiv. Mai degrabă, pentru că am o nevoie înnăscută de a prețui fiecare moment cu ea. Să o văd între patru ochi, înainte ca orice alt nenorocit să o privească mergând spre altar. Nu e niciun secret că sunt un ticălos egoist, dar Maya mă acceptă cu toate defectele mele, așa că asta este situația.

Pe urmă, ușa dormitorului se deschide. Ridic capul și o văd pe Sophie ieșind discret înainte de a închide ușa din nou.

Clatină din cap.

— Nu știu ce fel de sculă voodoo ai, dar Maya e de acord să te vadă. Să nu-i strici părul. Să nu-i strici machiajul. Și, pentru Dumnezeu, să nu faceți sex înainte de jurămintele. Mă întorc peste 20 de minute ca să te duc înapoi unde ți-e locul. Adică afară, cu toți ceilalți.

Sophie dă din deget spre mine și se îndepărtează, iar sunetul adidașilor ei răsună pe hol.

Pun mâna tremurândă pe clanță. Ideea unui viitor împreună cu Maya mă face să ard de nerăbdare. Genul plăcut de nerăbdare. Cel mai plăcut. E genul de euforie după care vreau să alerg toată viața alături de ea.

Vreau să fiu tot ce are nevoie de la un partener. Eu am crescut cu niște exemple nefericite și nu vreau ca familia mea să trăiască aceleași dezamăgiri. Nu vreau ca ai mei să se simtă neiubiți și folosiți doar din cauza unui titlu și a unui talent.

Am făcut totul la superlativ în viață, așa că nu e niciun secret că vreau să fiu cel mai bun soț și cel mai bun tată într-o bună zi. Să fiu persoana pe care Maya și viitorii mei prunci să se poată baza, știind că voi lupta pentru ei și că îi voi proteja. Să îi iubesc necondiționat pentru că asta vreau, nu pentru că sunt obligat.

Respir adânc și deschid ușa. Maya se uită pe fereastră către noua noastră curte, dându-mi ocazia să o admir. Și o admir, la naiba! Mă holbez atât de tare, încât mă tem că voi avea nevoie de ochelari până la final.

Dantela rochiei albe i se mulează pe corp, scoțând în evidență rotunjimile pe care le iubesc. Sunt tentat să o trag de părul brunet și ondulat care îi cade pe spate. Se întoarce și îmi aruncă cea mai frumoasă privire pe care am văzut-o vreodată în ochii ei. Mai frumoasă decât atunci când mi-a spus prima oară că mă iubește.

Pentru că privirea asta? E o promisiune tacită că mă va iubi întotdeauna.

O măsoar din ochi, trecând în revistă fiecare detaliu. Mă cuprinde o senzație de fericire pe care n-am

mai simțit-o niciodată, mi se înceteșează ochii și îmi tremură degetele.

Eu. Cel mai mare nemernic de pe partea asta a Europei, lăcrimând din cauza logodnicei mele. Îmi trec mâna prin păr.

— Ești al naibii de frumoasă!

Ea își dă capul pe spate și râde, iar sunetul e ca o melodie dulce în urechile mele. Mă apropii de ea și o iau de mâna stângă. Mă joc cu inelul de logodnă, un gest care mă liniștește și îmi amintește că e doar a mea.

La bine și la greu.

În bogăție și în sărăcie.

La boală și în sănătate.

Cu orgasme până la adânci bătrâneți.

OK, ultima este o parte a jurămintelor noastre private. Probabil că lui Santiago i-ar pocni o venă la cap dacă aș spune ceva legat de sora lui și dormitorul nostru. Oamenii ăștia religioși – timizi și tot tacâmul.

— Nici tu nu arăți prea rău, domnule Slade, zice și îmi zâmbește.

Cu mâna liberă, îmi îndreaptă papionul, apoi o lasă pe pieptul meu.

— N-ai reușit să respecti nici măcar tradiția de bază, nu? Oare de ce nu mă mir?

Îi ridic mâna la buze și îi sărut inelul.

— Am de gând să pun bazele unor tradiții noi cu tine.

— De exemplu?

— De exemplu, asta.

O trag spre mine, ținând-o de ceafă cu o mână și sărutând-o pe buze.

O sărut cu toată dragostea pe care o simt pentru ea. E o promisiune nerostită că o voi iubi în fiecare

zi afurisită din viața noastră. Că voi fi omul pe care se poate baza cel mai mult pe lume, oricât de grea ar fi viața. Că îi voi oferi nenumărați ani de fericire.

Sărutul e revigorant, știind că Maya e singura femeie pe care o vreau. Astăzi. Mâine. Întotdeauna.

Mă retrag prea curând, pentru că nu vreau să-i stric machiajul.

— Îmi place genul tău de tradiție.

Zâmbetul ei îmi dă o senzație de căldură în suflet.

— Păi, mai am una.

Înclină capul spre mine, iar ochii ei curioși mă fac să râd.

— Am un mic cadou pentru viitoarea doamnă Slade.

Maya ridică din sprâncene.

— Nu cred că o să mă obișnuiesc vreodată cu numele acela.

— Ai la dispoziție decenii în care să încerci.

Zâmbesc când o iau de mână și o întorc spre pat.

— Fără prostioare înainte de nuntă!

Se oprește în loc.

— Nu vrei să vezi surpriza mea?

— Am văzut deja tot ce e de văzut la tine. Asta îți promit!

Clatin din cap și o trag din nou spre pat.

— Închide ochii!

Maya închide ochii ca la comandă. O iau de talie și o urc pe pat, lăsând-o să-și găsească o poziție confortabilă.

Ea încearcă să deschidă ochii.

— Ține-i închiși, altfel nu primești surpriza.

Scoate un oftat de resemnare. Îngenunchez pe podea și scot cadoul din buzunar. Ridic poalele rochiei, iar Mayei i se face pielea de găină.

O prind de piciorul stâng și îi pun jartiera făcută la comandă special pentru ea. De când am devenit un nenorocit sentimental, mă fac luntre și punte. Ca un adevărat masochist, lăsând un șir de sărutări ușoare pe coapsa ei până ajung la jartieră. Maya scoate un oftat ușor când mă retrag și mă ridic.

— OK, am terminat!

Se apleacă și se uită la noul cadou.

— Uau! Explică-mi!

Dau cu degetul peste jartieră.

— E făcută din materialul steagului cadrilat de la Marele Premiu din Barcelona. Acela a fost momentul în care am luat-o razna din cauza ta, fiindcă am renunțat la o victorie ca să te fac să zâmbești.

Maya zâmbește mai larg.

— Știam eu!

— Dacă îi spui lui Santi, o să neg! Nu știam atunci, dar eram disperat după tine.

O lacrimă îi curge pe obraz în timp ce se uită la cadou.

— La naiba, nu trebuia să plângi!

Îi șterg lacrima, sperând că nu i-am stricat machiajul.

— Nu mă pot abține. Te iubesc atât de mult, încât e dureros!

Se uită la mine cu un zâmbet nesigur.

— E durerea aceea plăcută?

Mă strecor între picioarele ei, luând-o de bărbie.

— Cea mai plăcută.

Își trece mâinile peste reverele costumului meu.

O sărut dulce pe buze.

— Te iubesc al naibii de mult! Bucură-te de ultimele 30 de minute ca Maya Alatorre, pentru că după aceea vei fi toată a mea.

Își dă ochii peste cap.

— E doar un nume de familie.

Rânjesc.

— Nu. E începutul veșniciei.

Mulumiri

De la Lauren din 2019: Mulțumesc tuturor celor care au citit romanul meu de debut. Sunt recunoscătoare tuturor bloggerilor și cititorilor care au dat o șansă cărților mele. Meritați propria baie cu șampanie.

De la Lauren din 2023: Pentru toți cei care au crezut în mine și au dat dovadă de dragoste și devotament față de seria mea de debut, vă mulțumesc din adâncul inimii! Seria asta – pe lângă cea cu „Miliardarii de la Dreamland” – mi-a schimbat cursul vieții, și vouă trebuie să vă mulțumesc că ați făcut acest lucru posibil!

Domnule Smith – îți apreciez sprijinul neobosit, inclusiv momentele în care m-ai forțat să ies din casă, să mănânc și să socializez. Răbdarea, ajutorul și cuvintele tale pozitive m-au făcut să cred în mine și să-mi îndeplinesc visul.

Julie – M-ai primit în lumea cărților cu bunătate și căldură și nu găsesc cuvintele potrivite ca să-mi exprim recunoștința. Ești o persoană fantastică și ai fost o parte integrală a acestui proces. Mulțumesc!

Pentru primii mei cititori – Vă mulțumesc că ați dat o șansă lumii F1! Cu feedbackul și comentariile voastre, *Throttled* a devenit tot ceea ce este astăzi. Vă voi fi mereu recunoscătoare!

Erica – Dacă n-ai fi citit prima oară cartea asta în 2019 și nu m-ai fi ajutat să devin încrezătoare și să încerc să public, nu știu dacă *Throttled* ar fi acum o carte disponibilă în toată lumea. Influența ta asupra vieții mele nu va fi niciodată uitată.

Mary – E o nebunie când te gândești că această carte a fost începutul pentru noi. Îți mulțumesc pentru cele mai frumoase coperte – și cele mai uimitoare amintiri care să le însoțească!

Jos – Îți mulțumesc că ai dat o șansă cărții mele, deși pe atunci nu făcea parte din Kindle Unlimited. E incredibil când te gândești că o decizie cât un clic a creat o asemenea legătură minunată între noi!

Jess – Îți mulțumesc că ai verificat pentru mine toate detaliile legat de Formula 1! Atenția ta la amănunte mă lasă fără cuvinte și te apreciez!

Pentru Christa, Dom și toți cei de la Bloom Books – apreciez că mi-ați dat posibilitatea să împărtășesc poveștile mele cu cititorii de pretutindeni. Mi-e greu să cred că a apărut o asemenea oportunitate.

Pentru toți cei care m-au ajutat în tot acest proces – vă mulțumesc din adâncul inimii! Fără voi, nimic din toate astea nu ar fi posibil.